

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
«Γρηγόρης Πεντζίκης»

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

**10^{ος} ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΦΗΒΙΚΟΥ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΗΣ
«Γρηγόρης Πεντζίκης»
2022**

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Α. Επίπεδο Λυκείου – Ποίηση

1ο βραβείο:

Φιλοθέη Τεμπονέρα (ψευδώνυμο: *Εσπέρα Μοτσενίγου* – σχολείο: *1^ο Πρότυπο Γενικό Λύκειο Χαλκίδας*) για το ποίημα «**Οριστέα έννοια**»

Τι είμαστε; Τίποτα πιο αβρό από φτωχές νοτίτσες

Που δεσπόζουμε κίβδηλες, σφηνωμένες μεταξύ της αίγλης γραμμών και διαστημάτων

Τριμητόνια επηρμένα: fortissima¹ - μα ποτέ μαεστόζα²!

Μηχανικά παίρνουμε τους κανόνες και συνθέτουμε την λογική μας μελωδία.

Κάποιοι παλεύουμε να την κάνουμε μείζονα, άλλοι υμνούν την ελάσσονα.

Κλεινόμαστε σε κουτιά στρατηγικά ισάριθμα, μένουμε σε ύψη δισδιάστατα

Ενώ ο οίστρος μας ταξιδεύει σε άφατα μουσικά μεγέθη

Αγνώστου μέτρου, δυσεύρετου οπλισμού, αρχηγόνου κλειδιού, αέναων αξιών

Περιμένοντας το επίγειό μας άσμα να πεθάνει στον κρημνό του πενταγράμμου.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Στους όρους ερμηνείας, χαράζουμε τον επιτάφιο λόγο

«Non tanto, non troppo ... sotto voce»³

Μέχρι που οι ιδέες μας προφέρονται *diminuento*⁴

σαν χτυπημένα σφυριά πάνω στην σουρντίνα ενός ξεκούρδιστου
πιάνου.

Λύνουμε τα προβλήματα με αποφυγή σε συνεχείς αναστροφές

Ζούμε τις στιγμές *staccato* για να ξεφύγουμε απ' το παίσιμα.

Αιώνιος μας πόθος η τέρψη της αρμονίας

μεταξύ μας κοινός φθόγγος δεν υπήρξε ποτέ· μονάχη διέξοδος, η
αντίθετη κίνηση.

Διάφωνα διαστήματα που με ευθεία κίνηση οδηγούν σε σκάλες
δυσαρμονικές

Γεμάτες αλλοιωμένες γέφυρες, παράτονα ψεγάδια και εκφυλιστι-
κά φαλτσέτα

Για να καταλήξουμε πάλι στην αρχική ουδέτερή μας φωνή

Σε μορφή μιας θλιβερής 3ης βαθμίδας - φαύλος κύκλος της αβέ-
βαιης μετριότητας

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Πότε παραλείψαμε ή προτιμούμαστε και ελπίζουμε - δεν το
διαλέγουμε εμείς

Τέλειες πτώσεις δεν υπήρξαμε ποτέ

Το μόνο που μπορέσαμε να κάνουμε είναι να καταλήξουμε στο
απροσδόκητο

Γιατί η τέρψη δεν μας δόθηκε ποτέ και τότε ξεσπάσαμε σε χρωμα-
τικά αρπίσματα.

Είμαστε έρμια μεθοδολογιών στην πιο χαώδη τέχνη

Ημιτόνια προσαγωγή, μα ποτέ τονικές!

Δεν υπάρχουν συζεύξεις διάρκειας, ζούμε αποκλειστικά μόνοι

Δεν είμαστε εμείς αυτοί που θα μιλήσουν τελευταίοι

Είναι οι κορώνες πάνω στις παύσεις.

---

¹ **Fortissimo:** Πολύ δυνατή ένταση

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2. *Μαεστόζος / Maestoso*: Μεγαλειώδης
3. *Non tanto, non troppo ... sotto voce*: Όχι και τόσο ... χωρίς φωνή
4. *Diminuendo*: Σταδιακή εξασθένηση έντασης

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2ο βραβείο:

Παναγιώτα (Νάγια) Λύρα (ψευδώνυμο: *Το γλέντι* – σχολείο: *Πρότυπο Γενικό Λύκειο Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης*) για το ποίημα «**Το γλέντι**»

Η ποίηση είναι κοινωνικό φαινόμενο
φοράει highlighter
και βλέπει ψυχοθεραπευτή

Η πένα μιλά ανάλογα με τη σεζόν
αδειάζει με ταχύτατο ρυθμό
και «δίνει χώρο στον άνθρωπο»

Οι ποιητές πλάθουν κόσμους λέγεται
Ο ποιητής τελευταία
τον δικό του κραυγάζει και κλαίγεται

Στο προσκήνιο το α' ενικό,
η ποίηση στην κόλαση ετούτη
από μέλια, χαρακτηρισμούς
και τόσες εξηγήσεις

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Αμέτρητα τα επίθετα
στο γλωσσικό ταχυφαγείο
κι έξω ουρά το πλήθος
να γευτεί τη λάθος λέξη

Ο αγοραστής είναι μωρός
όχι ο αναγνώστης
που είδε τον φόβο τ(ρ)υπωμένο
κάτω απ' το γιγάντιο “Ε”

Μα σε ένα υπόγειο φωτεινό οι τέχνες έχουν γλέντι
Γέλια, φωνές και μια ξανθιά όρθια στο τραπέζι:

- Ακούγομαι;
- «Πάντα και παντού!», σπεύδει η μουσική.
- Τα ποτήρια ψηλά!

Ζήτω η ζωή, με κάθε έξη!

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ζήτω το λάθος, η μόνη λάθος λέξη!

- Πες τα ρε Ποίηση φαινόμενο!

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

3ο βραβείο:

Ευδοκία Ελένη Μουτουσιδη (ψευδώνυμο: *Εβελίνα Μ.* – σχολείο: *2^ο Γενικό Λύκειο Ορεστιάδας*) για το ποίημα «**Ο δρόμος**»

Αυτός ο χιλιοπερπατημένος δρόμος.

Ο δρόμος που έχτισε τις ζωές μας.

Αυτά τα πέντε τετράγωνα της γειτονιάς

που οδηγούσαν σε ένα πάρκο.

Ένα πάρκο γεμάτο παιδιά, και αναμνήσεις.

Ο δρόμος που άλλαξε τις ζωές μας.

Οι ανέμελες κινήσεις χορού με μία φίλη,

τα αγγελάκια σχεδιασμένα στο χιόνι ένα βράδυ με ένα φίλο.

Το ψευτοκυνηγητό ύστερα από κάποια πλάκα,

και οι αμέτρητες συζητήσεις του γυρισμού τη νύχτα.

Έρωτες που γεννήθηκαν με το πρώτο «καληνύχτα»

στη γωνία του δρόμου,

και φιλίες που ξεχάστηκαν με το τελευταίο «καληνύχτα»

στην ίδια γωνία του δρόμου.

Εξομολογήσεις που ανέπνευσαν στο παγκάκι του πάρκου,

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

και γέλια που ακούστηκαν τρία τετράγωνα παραπέρα.

Στιγμές που χάραξαν τις ζωές μας
και άνθρωποι που άγγιξαν τις ψυχές μας.

Άνθρωποι που τελικά έμειναν μέσα μας
ακόμα και αν έφυγαν από γύρω μας.

Πειράγματα και παρατσούκλια που έχτιζαν φιλίες.

Βλέμματα και στιγμές που γέννησαν συναισθήματα.

Τυχαίες συναντήσεις που θύμιζαν τα παλιά,
και πέντε αμήχανα τετράγωνα
που έκρυβαν μέσα τους βαθιά μια οικειότητα.

Ελπίδες που μας δίδαξαν πολλά
και άνθρωποι που πλέον αναπόφευκτα αγαπάμε...

Και ποιος να φανταζότανε
πόσες αναμνήσεις χωράει τελικά
μονάχα ένας δρόμος...!

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ειδικοί έπαινοι διάκρισης, Επίπεδο Λυκείου – Ποίηση

1^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Ευθυμία Παπά (ψευδώνυμο: *Ροζαλία* – σχολείο: *Γενικό Λύκειο Κόνιτσας*)
για το ποίημα «**Το τέρας**»

Ο πόλεμος ξεκινάει, κάθομαι και τον κοιτώ...

Τα γκλομπ γέρνουν τα σώματα των ανθρώπων...

Ουρλιαχτά ακούγονται απ' τον πόνο, ανατριχιάζεις...

Τα μάτια μου είναι προσηλωμένα στο χάος,

ένα αγόρι με ρωτάει: «αρκεί η ποίηση για να σώσουμε τον κόσμο;»

«Όχι φίλε πρέπει να παλέψεις»

Ο λαός είναι παντού, φωνάζει, κραυγάζει, επαναστατεί...

Το τέρας παραμονεύει τη λεία του...

Η επανάσταση μυρίζει, θα κατασπαράξει το τέρας του καπιταλισμού;

Η επανάσταση δεν έχει τέλος ούτε αρχή, γεννιέται και πεθαίνει από τον λαό,

χορεύει με τον έρωτα κι αγναντεύει το χάος.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Το όπλο υψώνεται. Το χέρι υψώνεται.

Στο τέλος, όμως, ποιος θα κερδίσει;

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Κατερίνα Παναγοηλιοπούλου (ψευδώνυμο: *K. Hurricane* – σχολείο: *Λεόντειος Σχολή Αθηνών*) για το ποίημα «**Το έκθεμα στο μετρό**»

Το τοπίο υποφέρει και ο θεός Διόνυσος ίσα-ίσα αναπνέει
Κι εκεί που έσκαβε το μέλλον
Εδώ κι κει, πεταμένα κομμάτια έβρισκε
Σε αυτό το χόμα το ανυπεράσπιστο,
Το υπέδαφος με την καμένη του επίστροψη
Το έσκαβε...Το έσκαβε.

Ούτε ανδριάντες, ούτε πήλινα αγγεία όμως έβρισκε
Μήτε περήφανες Καρυάτιδες να υψώνονται και να κοιτούν αφ’
υψηλού
Το ανθρώπινο όν να υποτιμούν.
Μόνο ίχνη φύσης υπήρχαν, ήτοι, εκείνης που απέμεινε.
Αυτή έγινε έκθεμα για τους «καινούριους» στο Μετρό

Σπουδαία ανακάλυψη από παλιά!
Ήταν μήλα και μια μαραμένη σταφυλιά, ξέφραγο αμπέλι
και λίγα φύλλα
ξεθωριασμένοι καρποί της φύσης ήταν, που θάφτηκαν στον πόνο

Το Χρώμα στο βασανισμένο τοπίο αυτό, το Μόνο
προσπαθεί να κρατηθεί μάταια στην παλέτα. Στη ζωή.
Λίγο πράσινο, λίγο κόκκινο, λίγο πορτοκαλί,
αυτά μονάχα
Δίνουν στον καμβά έστω λίγο κέφι, λίγη αγάπη με πνοή

Οι σκιές τ’ άφησαν κατεστραμμένα όλα, μουσαμά σκισμένο.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Το τοπίο υποφέρει
Η θεά Δήμητρα είν' πια μυροφόρα. Κλαίει...
Τότε βρίσκαμε προγονικό κύρος, θαυμασμό κι ελπίδα
Τώρα σκάβουν...
βρίσκουν μελλοντικό πόνο και μια «νεκρή φύση» καταιγίδα

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Β. Επίπεδο Λυκείου – Πεζογράφημα

1ο βραβείο:

Παναγιώτα (Νάγια) Λύρα (ψευδώνυμο: *Ο δάσκαλος* – σχολείο: *Πρότυπο Γενικό Λύκειο Ευαγγελικής Σχολής Σμύρνης*) για το πεζογράφημα «**Ο δάσκαλος**»

Το τελευταίο μάθημα της εξεταστικής είχε μόλις τελειώσει και οι δύο κολλητοί φίλοι βγήκαν εξουθενωμένοι από το αμφιθέατρο. Ο Κώστας και ο Μίλτος γνωρίζονταν από το δημοτικό, είχαν περάσει όλα τα σχολικά τους χρόνια στο ίδιο θρανίο και ήταν τόσο δεμένοι που ήταν γραφτό από τη μοίρα να σπουδάσουν και στην ίδια σχολή. Αυτή η εξέταση ήταν μια πανωλεθρία και για να ξεχαστούν πήγαν να καθίσουν στην καφετέρια του πανεπιστημίου. Παίζοντας με τα καλαμάκια τους, αντάλλαξαν μια χαρακτηριστική ματιά που δεν σήμαινε παρά: «Αυτός ο καθηγητής μας, τι ηλίθιος! Θέματα ήταν αυτά;». Σπούδαζαν στο πρώτο έτος κι αδυνατούσαν να συνηθίσουν την συμπεριφορά των ακαδημαϊκών, την απρόσωπη σχέση μαζί τους και εκείνο το γιγαντιαίο αμφιθέατρο που δεν άφηνε χώρο στις πολλές εξηγήσεις και τις φιλικότητες. Τα βιβλία, οι αίθουσες, τα μούσια των συμφοιτητών τους, όλα σε υπερμεγέθυνση... Μόνο η επικοινωνία με τους διδάσκοντες ήταν ανύπαρκτη. «Αν ο καθηγητής δεν είναι και δάσκαλος, ποιο το νόημα;», δήλωνε συνεχώς ο Κώστας. Με την απογοήτευσή του από τους πανεπιστημιακούς, ο φοιτητής ένιωθε την ανάγκη να μεταφερθεί για λίγο πίσω στο Λύκειο και πιο συγκεκριμένα στις ώρες του αγαπημένου του καθηγητή...

«Θυμάσαι τον κ. Νίκο τον φυσικό;», άρχισε να αναπολεί. «Πρέπει να δίδασκε τουλάχιστον τριακονταετία στο λύκειο κι όμως επέμενε να τον φωνάζουμε με το μικρό. Τα μαλλιά του είχαν ασπρίσει, ήταν ευθυτενής και γυμνασμένος, με σώμα που ταίριαζε σε άνθρωπο του χωριού. Μα και το πρόσωπό του αντίστοιχα μετέδιδε μια επαρχιακή γαλήνη, αν και ο ίδιος ήταν μεγαλωμένος στον Κορυδαλλό. Με το καφέ σακάκι του και ριγέ πουκάμισο που προεξείχε από το παντελόνι, έφερνε μαζί του μια ελαφριά δυσωδία, αλλά έφερνε και σε κάποιον αγαπημένο θείο ή παππού που όλοι είχαμε... Σαν κομπάρσος από ταινία πάντα περνούσε απαρατήρητος διασχίζοντας την αίθουσα με ένα βήμα στακάτο, ρυθμικό. Εμείς αντιθέτως ακουγόμασταν έως τον επάνω όροφο με την φασαρία που κάναμε. Τόσες φορές είχαν συγκαλέσει συμβούλιο οι καθηγητές ει-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

δικά για εμάς με το μόνιμο παράπονο «Τι θα κάνουμε με αυτά τα παιδιά!», κι πρώτος στο μυαλό τους σίγουρα θα ερχόσουν εσύ, Μίλτο... Ο κ. Νίκος, όμως, έχοντας διδάξει σε πάσης φύσεως σχολεία ήξερε καλά πώς να αντιμετωπίσει τα Φαληρωτάκια.

Με το που καθόταν στην έδρα του, είχε το τελετουργικό να χτυπά τρεις φορές τα βιβλία του στο ξύλο. Τακ, τακ, τακ... Στο πρώτο τα κινητά, ως διά μαγείας, είχαν εξαφανιστεί, στο δεύτερο και τα τελευταία «χ» στις τρίλιζες είχαν τοποθετηθεί, στο τρίτο έπρεπε την τσίχλα να είχες καταπιεί. Αυτός ο καθηγητής είχε τον τρόπο του να δηλώνει την παρουσία του δίχως το κλασσικό «Εγώ θα περιμένω εδώ ώσπου να ησυχάσετε», που στα αυτιά μας πιο πολύ για χάρη ακούγεται, παρά για απειλή... Όλοι σιωπούσαμε πάντως στο δικό του μάθημα, έτσι για την αλλαγή· μερικοί από δέος, άλλοι από φόβο και οι περισσότεροι στο πλαίσιο της βαθμοθηρικής στρατηγικής τους. Ίσως βέβαια σε αυτή την ησυχία να έπαιζε ρόλο και η ιδιαίτερη βλεμματική επαφή που είχαμε μαζί του, καθώς, μετά από συλλογική σκέψη καταλήξαμε στο ότι είχε την υπερδύναμη να κοιτά όλους τους μαθητές ταυτόχρονα. Χωρίς όμως ύφος ελεγκτικό, πιο πολύ ενθαρρυντικό θα έλεγα. Κι εμείς αν θυμάσαι σε κάθε ερώτησή του δεν μπορούσαμε παρά να κουνήσουμε το κεφάλι μας καταφατικά, αποπλισμένοι από την τόση υπομονή του».

«Καλός άνθρωπος ήταν μωρέ ο κ. Νίκος κι ας τον είχαμε αποπάρει. Όσο μιλούσες μου ήρθε φλασιά με εκείνο το βιντεάκι που είχε διαρρεύσει και γίνει viral μεταξύ των μαθητών του σχολείου με χάσταγκ "εγκεφαλικό". Πώς μετά από αυτό το συμβάν ο φυσικός δεν μας έτρεχε στα δικαστήρια!», απόρησε ο Μίλτος και γέλασε.

«Κάτι μου έρχεται αμυδρά τώρα που το λες...», του απάντησε ο Κώστας και άφησε τον κολλητό του να πάρει τον λόγο.

- «Θα σου θυμίσω το σκηνικό. Ήταν τελευταία ώρα όπως πάντα κι στην τάξη επικρατούσε ο συνήθης πανικός. Μια παρέα στην πίσω πτέρυγα έβγαζε στόρυ κι εμείς με προσήλωση και αφοσίωση επιμηκύνουμε με ένα σουγιαδάκι την τρύπα στο θρανίο μας. Ο κ. Νίκος έκανε το τελετουργικό του, ύστερα άκρα του τάφου σιωπή και να 'τος που σηκώθηκε στον πίνακα για ακόμη μια φορά για να σχεδιάσει με την κιμωλία κεκλιμένα επίπεδα, διανύσματα και δυνάμεις. Το χέρι του ήταν εντελώς σταθερό, τα σχήματα του συμμετρικά και ευθυγραμμισμένα. Βέβαια εγώ τον έπιασα να στηρίζεται με τον ώμο στον τοίχο, κάτι που συνήθιζε να κάνει διακριτικά, κι ας απαρνούσαν τα μυοσκελετικά που συνόδευαν την ηλικία του. Το μόνο που ακουγόταν στην τάξη ήταν ο

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ήχος από την άκρη των μολυβιών που φθείρονταν στο χαρτί, την κιμωλία που έτριζε στον μαυροπίνακα και την μπάσα φωνή του κ. Νίκου, οποίος επαναλάμβανε διακαώς πως «το τέλειο σχήμα είναι η μισή λύση της άσκησης».

Όταν ολοκλήρωσε το έργο του, γύρισε περήφανα προς το μέρος μας κι άρχισε να αναλύει τα δεδομένα του προβλήματος: «Βλήμα μάζας m διαπερνά σώμα μάζας $3m...$ ». «Το βλήμα να σου μπει εκεί που ξέρεις», μουρμούρισε εσύ από δίπλα μου, που ποτέ δεν σε έπεισαν η πατρικότητα και τα αραιά μαλλιά του καθηγητή μας. Τελικά ο κ. Νίκος, αφού βεβαιώθηκε πως κάθε σημείο της εκφώνησης είχε γίνει κατανοητό από όλους, διαδικασία στην οποία πάντα αφιέρωνε χρόνο σε βαθμό που καταντούσε κουραστικό, μας έδωσε «δέκα ολόκληρα λεπτά» για να σκεφτούμε το αποτέλεσμα της άσκησης. Παράλληλα, άρχισε κι ο ίδιος να συνδυάζει τα στοιχεία του προβλήματος και να υπολογίζει. Προφανώς, σχεδόν κανείς δεν μπήκε στον κόπο να ασχοληθεί με τη λύση, γνωρίζοντας εκ των προτέρων πως σε λίγη ώρα θα ήταν γραμμένη στον πίνακα από καθηγητή. Ο κ. Νίκος ήταν της παλιάς σχολής, ποτέ δεν μπόρεσε να προσαρμοστεί στο νέο μαθητοκεντρικό σύστημα διδασκαλίας· όχι πως το απαξίωνε, αλλά τον είχε κερδίσει το συνήθειο. Έτσι, η λύση της άσκησης γραφόταν μία φορά στον πίνακα, εμείς την αποστηθίζαμε κι ύστερα κάναμε τον σταυρό μας να πέσει το ίδιο θέμα στις εξετάσεις».

- «Παρόλα αυτά το παίζαμε μελετηροί, πατώντας απλώς τα περιγράμματα εκείνης της καρικατούρας που είχαμε σχεδιάσει στο πρόχειρο τετράδιο και υποτίθεται ήταν πιστή αντιγραφή του σχήματος της άσκησης.», θυμήθηκε ο Κώστας που δεν έπιανε το χέρι του.

- «Ξεκάθαρα! Εκείνη την ημέρα, ωστόσο, η ώρα γιασχόλασμα πλησίαζε αλλά ο κ. Νίκος δεν έλυνε την άσκηση. Στην αρχή θεωρήσαμε πως είχε ως στόχο να μας πεισμάσσει, ώστε να αναλάβουμε δράση μόνοι μας. Ανταποκρινόμενοι, φυσικά, στην δήθεν επανάστασή του συνεχίσαμε να περιμένουμε όσο εκείνος στεκόταν άπραγος δίπλα στον πίνακα, ρίχνοντας πού και πού φευγαλέες ματιές στα δεδομένα του προβλήματος. Μόνο η απουσιολόγος κατέβαλε μια στοιχειώδη προσπάθεια και όταν ολοκλήρωσε την απάντησή της γύρισε επιδεικτικά την σελίδα του τετραδίου της από την άλλη πλευρά, μη και της κλέψουμε την πρωτιά. Διασταυρώνοντας το βλέμμα του με το δικό της, ο καθηγητής μας κοκκίνισε κι ύστερα ακόμη περισσότερο, συνειδητοποιώντας πως τόση ώρα δεν περνούσε απαρατήρητος από τα παιδιά.»

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

- «Σε αντίθεση με εσένα, Μίλτο, εγώ είχα ανησυχήσει.» αποκάλυψε ο Κώστας, που όλα τώρα είχαν επανέλθει στη μνήμη του, και συνέχισε: «Ο κ. Νίκος είχε αγαλματώσει και το πρόσωπό του άλλαζε αποχρώσεις από κόκκινο σε κίτρινο σε λευκό και πάλι πίσω. Ο ιδρώτας που κυλούσε στο μέτωπό του ήταν το μόνο που του προσέδιδε κάποια κίνηση, αφού μέχρι και τα μάτια του πλέον είχαν παγώσει. Εγώ προσπαθούσα να διακρίνω αν το στόμα του είχε στραβώσει, μια και κάτι τέτοια συμπτώματα, συμπεράνα με το μυαλό μου, πως θα ταίριαζαν σε εγκεφαλικό. Κάποιος από τα πίσω θρανία, ο Μάριος αν δεν κάνω λάθος, όπως φαίνεται ακολουθούσε τη σκέψη μου». Σε ανύποπτο χρόνο φώναξε δυνατά: «Καλά, ο κύριος έπαθε εγκεφαλικό!» και έσκασε στα γέλια. Αμέσως η σιωπή έσπασε, όλοι άρχισαν να κοροϊδεύουν με τους διπλανούς τους και να μιμούνται περιπαιχτικά την χαμένη έκφραση του καθηγητή. Το χάος επανήλθε με μεγαλύτερη αυθάδεια. Οι μπροστινοί μας έβγαλαν το κινητό τους και απαθανάτισαν σε βίντεο τον κ. Νίκο, ο οποίος τώρα είχε συνοφρυώσει τα φρύδια σαν νήπιο που έχασε στο κρυφτό. Το στιγμιότυπο στάλθηκε στην ομαδική της τάξης, ως φυσικό επακόλουθο αναρτήθηκε στο ίνσταγκραμ και μέσα σε δύο ώρες το #εγκεφαλικό είχε κάνει τον γύρο του σχολείου.

Μέσα σε αυτόν τον πανικό, ο κ. Νίκος απρόσμενα άλλαξε συμπεριφορά. Το αρχικό «blackout» του αντικαταστάθηκε από μια ζοηρότητα στην οποία δεν μας είχε συνηθίσει. Εγώ δεν είχα ποτέ ακούσει για τέτοιο σύμπτωμα στο εγκεφαλικό επεισόδιο οπότε ξεπέρασα τον παραλογισμό. Το ζήτημα ήταν τελικά πολύ απλούστερο: Για πρώτη φορά στα χρόνια που μας έκανε μάθημα, ο καθηγητής μας είχε μπλοκάρει και δεν μπορούσε να λύσει μια άσκηση. Ο φυσικός τώρα πηγαينوερχόταν στην έδρα δαγκώνοντας το στυλό του. Έμοιαζε να είχε χάσει την επαφή του με το περιβάλλον, αφού ούτε το σύνθημα «Κάτω η αυθεντία!» που εκφωνούσαν τώρα τρεις συμμαθητές μας, βρίσκοντας πάτημα για να «επαναστατήσουν», δεν τον επηρέασε. Φαινόταν αποσυνδεδεμένος από την τάξη, μα οι απανωτές σκέψεις του είμαι βέβαιος πως θα ήταν συνδεδεμένες με την λύση του προβλήματος και μόνο. Αφού είχε διανύσει κανένα χιλιόμετρο στο πέρα δώθε, ο κ. Νίκος άρχισε να γράφει και να σβήνει με τέτοια ταχύτητα που κανείς δεν προλάβαινε να διαβάσει τις σημειώσεις του. Το μανίκι του σακακιού του είχε ασπρίσει από την πούδρα της κιμωλίας, μαζί και τα τετράγωνα γυαλιά του. Ήμασταν πέντε λεπτά πριν το κουδούνι και όλοι στην τάξη παρακολουθούσαμε με ενδιαφέρον το θέαμα. Η σιωπή επικράτησε και πάλι...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Το κουδούνι χτύπησε αλλά κανείς δεν φόρεσε την τσάντα στον ώμο. Ακολουθούσαμε αγωνιωδώς με το βλέμμα μας το χέρι του καθηγητή που είχε πάρει φωτιά. Μέσα σε δύο λεπτά είχε γεμίσει με πράξεις ολόκληρο τον πίνακα, υποσημειώσεις και αστερίσκους. Λίγο αργότερα, τούτο το χέρι άφησε την κιμωλία, σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπο του κ. Νίκου και γλίστρησε τελικά στην τσέπη του παντελονιού, αφήνοντας μια υπόνοια αυτοπεποίθησης. Τότε ήταν που το κεφάλι του καθηγητή ανορθώθηκε και απέναντί μας παρουσιάστηκε ο κ. Νίκος στα νιάτα του. Τα μάτια του γυάλιζαν πίσω από τα θολωμένα του γυαλιά, λες και το νέφος λευκής σκόνης γύρω του δεν ήταν κιμωλίας, και το χαμόγελό του, από μικρό σαν της Τζοκόντα έγινε πλατύ κι αστούμπαλο, δημιουργώντας δύο πρωτόγνωρα λακκάκια. Κάπου, σε κάποια κρυφή γωνιά του πίνακα, θα βρισκόταν ορنيθοσκαλισμένο το πολυπόθητο αποτέλεσμα...

Μπροστά μας τώρα είχαμε ένα παιδί πιο μικρό κι από τους ίδιους, που γελούσε δυνατά. Ο ενθουσιασμός του μας συνεπήρε. Είχαμε μοιραστεί όλοι λίγη από την περηφάνια του και αρχίσαμε να χτυπάμε δυνατά τα θρανία ως ένδειξη θαυμασμού. Για να προσγειωθούμε, όμως, το παιδί ίσιωσε το σακάκι του, πήρε το σοβαρό του ύφος και ψύχραιμα ανακοίνωσε: «Είναι ωραία άσκηση αυτή, θα την πάρετε για το σπίτι», και ασπρίσαν πάλι τα μαλλιά του...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2ο βραβείο:

Αριάδνη Βλαχογιάννη (ψευδώνυμο: *Amadeus* – σχολείο: *2ο Γενικό Λύκειο Δάφνης*) για το πεζογράφημα «**Δύο σερί**»

Μεσημέρι Τρίτης. Δηλαδή όχι πως έχει ιδιαίτερη σημασία. Έτσι είναι και τα μεσημέρια Δευτέρας, Τετάρτης, και πάει λέγοντας. Τουλάχιστον, για αυτήν την ψυχή. Εγκλωβισμένος σε έναν χορό από σφραγίδες, πιστοποιητικά, αναφορές, συνδετήρες, άθλιες μηχανές καφέ και φυσικά την επερχόμενη κοπή πρωτοχρονιάτικης πίτας, για όλο το προσωπικό του ορόφου με μόνο δύο μήνες καθυστέρηση και το πολυπόθητο βραβείο των 500€ που θα δοθεί σε έναν «άτυχο» τυχεράκια από τους πολλούς που βρίσκονται υπό την εξ ανάγκης προστασία αυτού του κτηρίου.

Ο Δημήτρης βρίσκεται στη δουλειά ακόμα, καθισμένος πίσω από εκείνο το μεγαλειώδες θα έλεγε κανείς γραφείο από ξύλο κερασιάς, φροντίζοντας η τελευταία παρτίδα χαρτούρας να οργανωθεί, ταξινομηθεί, αρχειοθετηθεί και προπάντων να είναι όντως η τελευταία. Μια στο τόσο ρουφάει ό,τι έχει μείνει από τον πρωινό καφέ του που σχεδόν πλέον είναι το κατακάθι του και συνεχίζει να λέει στον εαυτό του πως αυτός είναι που τον ξυπνάει, παρόλο που έχει μεσημεριάσει ούτως ή άλλως.

Είναι πολύ περήφανος για το γραφείο του. Έχει ό,τι χρειάζεται ένας σωστός υπάλληλος μια τέτοιας σημαντικής και δικαίως πολυφημισμένης εταιρίας. Θήκες με λειτουργικά και μη λειτουργικά στυλό, διμοιρίες μολυβιών, καθώς και επίσης μικρές γόμες, που σπανίως θα χρησιμοποιήσει, αφού βρίσκονται στο βάθος των θηκών και ποτέ δεν καταφέρνει να τις φτάσει, αν δεν αδειάσει τα στυλό και τους διμοιρίτες πάνω στο γραφείο. Ακόμη, έχει χαρτάκια σημειώσεων τριών χρωμάτων ροζ, κίτρινο, (το αγαπημένο του) πράσινο και φυσικά συνδετήρες. Θα έλεγες δεκάδες σίγουρα. Και αν προσθέσεις αυτούς που βρίσκονται σε υπηρεσία, κρατώντας ενωμένα διάφορα χαρτιά, θα φτάσεις εύκολα τους εκατό. Και φυσικά θα πρέπει να αναφερθούμε στο υπέρ-βοηθητικό του συρραπτικό και τη μηχανική ξύστρα που του έκανε δώρο η αδερφή του ανήμερα της γιορτής του. Δεν τη χρησιμοποιεί ούτως ή άλλως βέβαια, αφού η Γιώτα από το γραφείο στα δεξιά με δυσκολία υπομένει τον παραμικρό θόρυβο. Η αλήθεια είναι πως η ίδια μετά βίας αντέχει τους ήχους του φωτοτυπικού και αρχίζει να αποκτά κάθε είδους νευρικό σπασμό, όταν τους ακούει. Ο Δημήτρης αστειεύεται καμιά φορά, λέγοντας πως το χειρότερο που μπορεί να συμβεί σε κά-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ποιον, είναι ένας γείτονας. Ας μην ξεχνάμε το πιο ευδιάκριτο όμως. Δεν είναι άλλο από τη γυαλιστερή λάμπα τραπεζίτη με τη χρυσή βάση και αλυσίδα και το γνωστό, πράσινο γυαλί, που ανήκε στον προηγούμενο τύπο που καθόταν πίσω από αυτό το γραφείο. Σκέφτεται να την ξεφορτωθεί παρόλα αυτά, γιατί σύμφωνα με τον ίδιο, ένα τέτοιο φωτιστικό δεν ταιριάζει με την υπόλοιπη αισθητική του γραφείου και κυρίως γιατί ο ίδιος δεν είναι τραπεζίτης! Τι είδους παράνοια είναι αυτή τέλος πάντων;

Εν πάσει περιπτώσει, αυτό είναι το γραφείο του μέχρι στιγμής. Όλα, ή έστω σχεδόν όλα, σε μία τέλεια απaráλλακτη σειρά εδώ και επτά χρόνια. Και ο Δημήτρης είναι περήφανος για αυτό. Γνωρίζει πως πολλοί θα ήθελαν μια τέτοια θέση σε μια τέτοια εταιρία, πίσω από ένα τέτοιο γραφείο, για αυτό και προσπαθεί να εξισορροπεί ανάλογα την υπόσταση και το παρουσιαστικό του. Η χαρτούρα από την άλλη... όσο χάλια σας ακούγεται. Ξέρανε τι εννοούσανε όταν την ονομάσανε χαρτούρα. Έχει μέσα την λέξη -ουρά για ένα λόγο. Ατέλειωτη. Και τα σκουπίδια που βγαίνουν από αυτήν... Τα άχρηστα μέρη είναι το μεγαλύτερο ποσοστό. Θα σας το ορκιζόταν και ο ίδιος, αν δεν ήταν τόσο αφοσιωμένος στο να την τελειώσει για να φύγει γρήγορα για το σπίτι, να προλάβει την αγαπημένη του εκπομπή στην τηλεόραση, που συμπτωματικά παίζεται από τότε που ξεκίνησε δουλεύει στην εταιρία.

Συνεχίζει να ρουφάει, ένας θεός ξέρει το τι έχει απομείνει από εκείνον τον καφέ. Ο όροφος είναι πλέον μισοάδειος. Η ησυχία είναι ένα δώρο σταλμένο από τον Θεό, αλήθεια. Στην προκειμένη περίπτωση, ίσως και να είναι ο ίδιος ο Θεός. Και ξαφνικά συμβαίνει το απρόοπτο. Το ασημένιο Πάρκερ του μένει από μελάνι. Ο Θεός πρέπει μάλλον να έχει ανάγκη από γέλιο. Δεν εξηγείται αλλιώς. Αυτό βέβαια δεν είναι πρόβλημα. Γρήγορα κάνει μια κίνηση σχεδόν μηχανική για να πάρει ένα καινούριο, μα αμέσως παρατηρεί τα βουναλάκια από άμορφες μπάλες, από το άχρηστο μέρος της χαρτούρας. Για λίγο συνειδητοποιεί πως το γεμάτο τάξη γραφείο του είναι πλέον ένα χάος. Καθώς παρατηρεί το χάος αυτό, το μάτι του πέφτει στον πίνακα των ανακοινώσεών του, ασχέτως που βέβαια είναι κυρίως πίνακας ενημερώσεων από τους άλλους για εκείνον. Μία κόκκινη πινέζα κρατάει ένα σημείωμα με τα γράμματα του προϊσταμένου του : «Αθανασίου Δημήτρης σήμερα υπερωρία». Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Πάει η εκπομπή, πάνε όλοι οι λόγοι για να τελειώσει γρήγορα την δουλειά. Ο Δημήτρης πιάνει το μέτωπό του και αναστενάζει. Μέσα στην απογοήτευσή του παίρνει ένα από τα χαρτιά-σκουπίδια που υπάρχουν τριγύρω του και το ρίχνει με μια ευκαμψία στο καλάθι αχρήστων στην αριστερή του γωνία. Επαναλαμβάνει το

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ίδιο άλλη μια φορά. «Δύο σερί» λέει με μια φωνή που μοιάζει περισσότερο με εκπνοή. Σίγα σιγά είναι έτοιμος να το επαναλάβει ξανά και αρχίζει να θυμάται κάτι, βγαλμένο από ένα τελείως διαφορετικό παρόν. Μια μακρινή αναδυόμενη ανάμνηση από μια στιγμή με ένα φίλο που έμελλε να γίνει άγνωστος στο κοντινό τότε μέλλον.

Θα 'ταν Ιούνης; Δύο μορφές που ανεβαίνουν μια ανηφόρα. Μια από αυτές με μία μπάλα του μπάσκετ στα χέρια και η άλλη με ένα μπουκάλι μπύρας. Φτάνουν σε ένα σχολείο. Δημοτικό μάλλον. Τα δύο κορμιά σκαρφαλώνουν τα κάγκελα και κάθονται σε ένα μεγάλο πλατύσκαλο στην άδεια αυλή. Οι δύο φίλοι κοντεύουν πια δεκαοχτώ, και αν και κατά βάθος ήδη γνωρίζουν αναρωτιούνται...

-Και τώρα ρε φίλε τι; Την φαντάζεσαι την ζωή μετά;

-Δεν φαντάζομαι. Τι να φανταστώ στο κάτω κάτω της γραφής; Πάνω κάτω δεν θέλει και πολλή φαντασία. Αν περάσω σε καμία σχολή έχει καλώς. Ας είναι και οπουδήποτε.

-Αλήθεια μας λες τώρα; Σοβαρά μας μιλάς, ρε Στέλιο;

- Ναι ρε, σοβαρά σας μιλάω. Ασχέτως που δεν ξέρω ποιος είναι ο άλλος. Τόσο φοβερό σάς φαίνεται; Που «δεν καίω τα καρφιά» που καις εσύ κάθε μέρα που τρώγεσαι με το μέλλον που δεν θες να 'χεις; Ναι ρε, δεν με ενδιαφέρει να γίνω επαναστάτης χωρίς αιτία και να τραβάω τα ίδια ζόρια που τραβάς. Δεν θέλω κιόλας. Χρησιμοποιώ την θεωρία του «θα δείξει» και μια χαρά λειτουργεί. Βλέπω πού με πάει η ζωή. Ηλίθιος είμαι να μην την ακολουθήσω;

- Μας έγινες και καταστασιακός... Και δεν μου λες ρε; Ζόρι είναι να μην θέλω να γίνω ένα με την μιζέρια του μοντέρνου πολιτισμού; Ζόρι είναι να θέλω να κάνω αυτό που θέλω καμιά φορά χωρίς να το πληρώσω. Ζόρι είναι να μην θέλω να ξέρω για κάθε βούρλο του σινεμά και του ραδιοφώνου ή να μην έχω ανάγκη να ονειρευόμαι πως θα του μοιάσω; Ε; Ε λοιπόν, στο κάτω κάτω μπορεί να μην γουστάρω αυτό το «θα δείξει» εγώ. Και να σου πω και κάτι ρε φίλε; Εγώ λέω πως αυτή η θεωρία μπορεί μόνο να σε κάνει ένα με την σκιά σου. Μια ζωή θα είσαι από πίσω σου. Και θα σε φοβάσαι κιόλας. Ε, εγώ δεν το χρειάζομαι αυτό. Άμα σου μοιάζει για ζόρι τώρα, αυτό είναι αλλουνού παππά ευαγγέλιο... Και επίσης... Δεν υπάρχει άλλος. Δύο είμαστε. Εγώ όταν μιλάω σοβαρά μιλάω και σε 'μένα ταυτόχρονα. Θέλω να ακούω τι λέω. Και εσύ πρέπει. Φερ' τη μπύρα.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

- Αν υπάρχει κάτι που λατρεύεις να κάνεις είναι το μυαλό μου ζάρια...

Ο Στέλιος πίνει λίγο από την μύρα με ένα σχεδόν βίαιο τρόπο και του την δίνει.

- Αν αυτό είναι που χρειάζεται για να ...

-Ναι. Ζόρια είναι όλα αυτά που ανέφερες. Γιατί υπάρχουν μέσα σ' αυτά. Δεν πρόκειται να τα αποφύγεις. Αυτοπαγιδεύεσαι και αυτοκαταδικάζεσαι. Ζόρια είναι, άσχετα και αν δεν τα αναγνωρίζεις ρε Μήτσο. Ζόρι είναι κάθε μέρα να 'χεις στο πίσω μέρος του μυαλού σου, το τι θα έκανες αν δεν υπήρχε αυτός ο αναθεματισμένος καπιταλισμός και αν δεν ήταν τόσο άρρωστη αυτή η διεφθαρμένη κοινωνία... Γιατί υπάρχουν. Και είμαστε δύο από τα άπειρα, υποψήφια, αναθεματισμένα και διεφθαρμένα στελέχη τους.

- Εγώ δεν είμαι και δεν πρόκειται κανένας αντιπερισπασμός να με κάνει. Θεσ να ανήκεις στην κοινωνία; Ε λοιπόν, άνηκε. Ποσώς με ενδιαφέρει. Γίνε στέλεχος. Είμαι σίγουρος αυτή και ο θείος καπιταλισμός θα σε λατρέψουν. Για αυτό, δεν αμφιβάλλω. Εσύ, συνέχισε να μην θέλεις τίποτα από την ζωή και μείνε με ένα «θα δείξει». Κάτσε χωρίς όνειρα να δούμε πού θα σε ξεβράσει αυτό.

-Εσύ λοιπόν για πες μας τι ονειρεύεσαι να κάνεις; Ξέρουμε ήδη μόνο για αυτά που δε θες. Μίλησέ μας για την λαμπρή ζωή που ονειρεύεσαι να έχεις μέσα στην ομορφιά αυτού του σάπιου και μιας χρήσης κόσμου που μισείς.

-Μάλλον έχουμε διαφορετική αντίληψη των ονείρων. Εγώ μιλάω για τα όνειρα της μειονότητας. Όχι τα άλλα. Όχι τα όνειρα που είναι για εκείνους που έχουν να τα αγοράσουν. Και προπάντων, που δεν ανήκουν στην πλειονότητα του τίποτα. Όσο πιο γρήγορα καταλάβουμε πως ανήκουμε στο τίποτα, τόσο πιο γρήγορα σταματούμε να προσπαθούμε να γίνουμε κάτι. Και μετά επικρατεί η απόλυτη ελευθερία.

-Παραίτηση θες να πεις.

-Απομυθοποίηση.

Και οι δύο τώρα κοιτούν την ευθεία με ένα απλανές βλέμμα. Ο Στέλιος παίρνει την μύρα. Πίνει λίγο και την αφήνει δίπλα του. Σηκώνεται όρθιος με την μπάλα του μπάσκετ, χωρίς να αφήνει από το βλέμμα του τον Μήτσο απέναντί του. Του την πετάει στα χέρια με μια ορμή και του λέει:

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

-Εσένα όμως, η μεγάλη αυτή μανία σου για τον καπιταλισμό από πού προκύπτει ούτως ή άλλως; Έτσι κι αλλιώς σ' αυτόν δεν οφείλεις την ύπαρξή σου;

Ο Μήτσος, αν και ξαφνιασμένος, πιάνει την μπάλα και σηκώνεται όρθιος.

-Τι εννοείς;

-Σκέψου μόνο αυτό. Οι γονείς σου δεν παντρεύτηκαν από προξενιά;

-Ναι και λοιπόν;

-Ο γάμος τους δεν έγινε στο όνομα του έρωτα, αλλά στο όνομα της προίκας! Η σχέση τους βασίζεται στην περιουσία κάποιου. Ό, τι συνέβη μεταξύ τους έγινε μηχανικά και προμελετημένα με κύριο και ιερό σκοπό υλικά αγαθά. Εσύ ήσουν αυτό που ακολούθησε.

- Ωραία τα λες, αλλά υπάρχει κάτι που σου ξέφυγε και είναι ότι εγώ δεν είμαι σαν αυτούς, και μη σώσω και βγω από 'δω πέρα που 'ρθαμε, ζωντανός, αν πρόκειται να γίνω. Γιατί στην τελική δεν έχω καμία ανάγκη από τίποτα από αυτά που χρειάζονται για να επιβιώσουν αυτοί. Για αυτούς το λίγο είναι τίποτα, το αρκετό είναι λίγο και μόνο το πολύ τους είναι αρκετό. Για μένα το τίποτα είναι τίποτα και εκεί τελειώνει.

Ο Μήτσος κοιτάει με ατενές βλέμμα την μπασκέτα· κάνει σουτ και βάζει καλάθι. Μη θέλοντας να εκφράσει ίχνος της ματαιόδοξης υπερηφάνειας του, προσποιείται πως τίποτα δεν συνέβη. Ο Στέλιος, αν και πορωμένος στην συζήτηση, του δίνει ένα επαινετικό βλέμμα αναγνώρισης. Κοιτάζει κάτω κοφτά και καθώς πηγαίνει να πιάσει την μπάλα απαντάει.

-Δεν ξέρω. Πάντως λένε πως τις ρίζες του δεν τις ξεχνάει εύκολα κανείς.

-Ποιος το λέει αυτό;

-Ξέρω 'γω;

-Είπες «λένε». Ποιοι το λένε;

-Τι με ρωτάς τώρα; Πού να ξέρω ποιοι το λένε; Ο σοφός λαός.

-Αρα άλλο ένα πλήθος. Ποτέ ένα γενικό και αόριστο πλήθος δεν έχει υπάρξει σοφό. Αν ήταν όντως σοφοί, γιατί δεν ξέρουμε τα ονόματά τους; Οι αληθινά σοφοί είναι άτομα που έρχονται αντιμέτωποι με τα πλήθη. Εγώ λοιπόν σου έχω έναν σοφό, με

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

όνομα Μήτσος που λέει: «Αρκεί να σταματήσεις να τις ποτίζεις». Αυτό είναι το μόνο που χρειάζεται να για να πάψεις να τους ανήκεις.

Ο Στέλιος, έχοντας επιστρέψει πλέον με την μπάλα, ελαφρά σαστισμένος, λέει.

-Εντάξει. Και άντε και αφήσεις τις ρίζες σου να ξεραθούν. Μετά τι σου έχει μείνει;

-Δεν ξέρω. Ένα εισιτήριο χωρίς επιστροφή για το πουθενά.

- Πας και φτιάχνεις τις δικές σου...

-Εγώ λέω μην ριζώσεις ποτέ πουθενά. Σταμάτα να συνυπάρχεις με το παρελθόν σου και δημιούργησε το μέλλον σου. Δεν χρειαζόμαστε ρίζες για να υπάρχουμε. Μπορούμε εξίσου να ανήκουμε στην ατμόσφαιρα, χωρίς να έχουμε κάποια υποχρέωση στο χώμα.

-Να αιωρούμαστε.

-Ακριβώς.

Ο Στέλιος κάνει ένα σουτ και αστοχεί. Η μπάλα έρχεται από την πλευρά του Μήτσου, που δεν χάνει την ευκαιρία να την πιάσει και να ξανασουτάρει επιτόπου. Για άλλη μια φορά καταφέρνει να βάλει καλάθι και ο ίδιος είναι πλέον σχετικά έκπληκτος, αφού δεν συνηθίζει να είναι τόσο εύστοχος στα σουτ. «Δύο σερί» λέει και πηγαίνει προς το πλατύσκαλο που είχαν αφήσει το μπουκάλι της μπύρας. Το παίρνει στα χέρια του και αδειάζει στο τσιμέντο την μία τελευταία γουλιά που είχε μείνει. Ο Στέλιος παρατηρώντας τον αρχίζει να του μιλάει. Η συζήτηση τους γίνεται έντονη.

-Βέβαια δεν μας είπες τι θες τελικά να κάνεις στην ζωή σου.

- Θα κάνω αυτό που θέλω, εντάξει; Ξέρω τι θέλω να κάνω.

-Υπέροχα. Γιατί δεν το μοιράζεσαι και με 'μας λοιπόν;

-Δεν ξέρω ρε Στέλιο. Δεν-δεν είναι όλα για όλους. Ίσως και να μην υπάρχει αυτό που θα θέλω να κάνω. Και γιατί να πρέπει να γίνω μόνο ένα πράγμα στο κάτω κάτω της γραφής; Δεν θέλω να πάω χαμένος. Δεν θέλω να γίνω ούτε ο ήρωας του παιδιού σου, ούτε το αφεντικό του. Στην τελική ποιος είναι αυτός που λέει ότι πρέπει να γίνω κάτι; Φοβάμαι μην καταλήξω θύμα της καθημερινής φθοράς. Δεν θέλω να φύγω από το σπίτι που μεγάλωσα, απλώς και μόνο για να μεταφερθώ σε ένα νέο μεγαλώνοντας

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

πλέον εγώ κάποιον άλλον. Δεν θέλω η ζωή μου να περιστρέφεται γύρω από την διακόσμηση του σπιτιού μου και την ποσότητα επισκέψεων που θα κάνω μηνιαίως στο θέατρο. Δεν θέλω ξυπνώντας το πρωί για να φύγω, η πρώτη μου σκέψη να είναι η ώρα του γυρισμού. Δεν θέλω στο πίσω μέρος του μυαλού μου να έχει κάνει κατάληψη μια λίστα για ψώνια και—

-Όλα αυτά που αραδιάζεις συνεχίζουν να είναι πράγματα που δεν θες. Ξέρεις τελικά τι θες ναι ή όχι;

-Ναι ρε, ξέρω. Απλά δεν καταλαβαίνεις τίποτα από αυτά που σου λέω.

-Πες μας λοιπόν ρε Μήτσο! Τι διάολο είναι αυτό που θες να κάνεις τέλος πάντων;--

Μία απρόσμενη φωνή ακούγεται από το βάθος της αίθουσας και τον φέρνει πίσω στο γραφείο. Βήματα την ακολουθούν άρρυθμα. Πλέον φτάνει και στέκεται μπροστά του. Ο Δημήτρης βλέποντας την σκιά της να απλώνεται από πάνω του σηκώνει το κεφάλι.

-Δεν μ' ακούς βρε συ που σου μιλάω τόση ώρα;

-Χίλια συγνώμη κύριε διευθυντά ήμουν αφηρημένος, σας υπόσχομαι πως δεν πρόκειται να επαναληφθεί.

-Τελείωσες με την αρχειοθέτηση των πρωινών εγγράφων;

-Ναι, ναι, μάλιστα. Ορίστε εδώ είναι.

-Καλώς. Συνέχισε με τέτοιους ρυθμούς και σε βλέπω με μεγαλύτερο μπόνους σε κάνα τρίμηνο.

Η φωνή φεύγει και αφήνει τον Δημήτρη μόνο. Αφού ηρεμεί λίγο, παίρνει την κούπα του πρωινού του καφέ και προσπαθεί να ρουφήξει ό, τι μπορεί να του 'χει απομείνει. Έπειτα, κάνει με την καρέκλα του πίσω και ρίχνει μια ματιά στο μεγαλειώδες του γραφείο. Οι θήκες με τα λειτουργικά και τα μη λειτουργικά στυλό, οι διμοιρίες μολυβιών, οι μικρές γόμες, τα χαρτάκια σημειώσεων τριών χρωμάτων, οι συνδετήρες, το συρραπτικό, και η μηχανική ζύστρα, όλα είναι ακόμη εκεί. Ακόμα και εκείνη η αναθεματισμένη λάμπα τραπεζίτη. Ήταν, είναι και θα είναι πολύ περήφανος για το γραφείο του. Αρκεί να μην το πολυσκέφτεται.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

3ο βραβείο:

Αικατερίνη – Μαρία Γλεντζάκη (ψευδώνυμο: *Ανατολή* – σχολείο: *57^ο Γενικό Λύκειο Αθηνών*) για το πεζογράφημα «**Η μάχη των σελίδων**»

Τα βιβλία είναι για όλους κάτι διαφορετικό, για έναν συγγραφέα είναι ιερά, για έναν που δεν αγαπά το διάβασμα είναι αντιπαθητικά και υπάρχουν και άλλοι που δεν τολμούν να τα ανοίξουν. Η ζωή όμως ενός βιβλίου εξαρτάται από τον ιδιοκτήτη, αν ο ιδιοκτήτης δεν τα σέβεται, θα καταλήξουν «δαχτυλοδαρμένα» και βρώμικα, αν όμως επιλεχτούν από ένα άνθρωπο λόγιο και σεβαστό, θα έχουν μια πολύ όμορφη ζωή. Στη βιβλιοθήκη της Καρίνας το κάθε βιβλίο έχει την δικιά του θέση. Τα εγχειρίδια, τα βοηθήματα και τα σχολικά βιβλία βρίσκονται στο πιο χαμηλό ράφι, ενώ τα λογοτεχνικά στο πιο ψηλό. Αυτή η ανισότητα προκαλεί διαμάχες ανάμεσα στα βιβλία προκαλώντας δέος για το τι θα τους συμβεί μόλις διαβαστούν. Αυτός ο φόβος, τα κάνει βίαια, οπισθοδρομικά και άδικα με προθέσεις ρατσιστικές και ομοφοβικές.

Το καθένα έχει την δικιά του θέση, όμως όλοι γνωρίζουν τον ιερό κανόνα, πως με το πέρασμα των χρόνων όποιο δεν ήταν αντάξιο σεβασμού θα αποσύρονταν. Πρώτα είχαν σειρά τα παραμύθια μετά τα παιδικά, όμως τη πιο δυσάρεστη κατάληξη την είχαν τα σχολικά, τα οποία γνώριζαν πως στο τέλος της χρονιάς θα πεταγόντουσαν στα σκουπίδια και αν άνηκαν σε ευαισθητοποιημένο κάτοχο, για καλή τους τύχη στην ανακύκλωση. Όλα τους παρουσιάζονταν διαφορετικά, κάποια ήταν μικρά άλλα μεγάλα, άλλα εντυπωσιακά και άλλα διακριτικά. Το καθένα είχε σίγουρα από δυο επιστήθιους φίλους εκτός από το πρώτο στη σειρά και το τελευταίο, τα οποία δεν είχαν αριστερό ή δεξί στήριγμα από κάποιο «συνάδελφο» τους, αυτά ήταν τα πιο άτυχα. Οι αρχηγοί ήταν δύο το λεξικό και η εγκυκλοπαίδεια, ήταν τα πιο σοφά και γέρικα βιβλία της βιβλιοθήκης. Τα υπόλοιπα ανάλογα με το περιεχόμενο είχαν την δικιά τους ιστορία. Τα βραβευμένα είχαν ένα τίτλο βαρύ που συνυπολόγιζε την ποιότητα

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

και την ιδιοσυγκρασία τους. Τα ρομαντικά ή άλλα γλυκανάλατα αναγνωρίζονταν για τις κρυφές επιθυμίες, τους πόθους και τα ανεκπλήρωτα ειδύλλια που ταυτιζόσουν έφηβος η ακόμη και μεγάλος.

Η νεαρή κοπέλα στα πρώτα βήματα της ανάγνωσης διηγημάτων, δεν αναγνώριζε την μαγεία ενός βιβλίου, γιατί το λάθος της ήταν πως δεν ξεκίνησε με το σωστό. Έβαλε άλλο πρόσωπο να της επιλέξει μια κατηγορία της προτίμησής του κι αυτό ήταν και το σφάλμα της, δεν έψαξε μόνη της. Μόλις τελείωσε το διάβασμα των βιβλίων που είχε, πήγε να αγοράσει με την δική της βούληση και αυτοκριτική ένα που θα την ενέπνεε. Εκείνη την ημέρα βρήκε το πρώτο βιβλίο που της έδωσε ελπίδα για τα όνειρα της. «Η κατάσκοπος» του Paulo Coelho, προστέθηκε ως το πρώτο αγαπημένο της στο ράφι, τα παιδικά βιβλία άρχισαν να ζηλεύουν και να λησμονούν το παιδικό πρόσωπο που ταυτιζόταν με τις νεραϊδες. Τα καημένα τα παραμύθια άρχισαν να αποσύρονται ένα ένα από το ράφι και να μπαίνουν στοίβαγμένα με προσοχή μέσα στην κούτα με τις αναμνήσεις. Εκείνη την χρονιά κατάλαβαν τι επρόκειτο να συμβεί.

Από εξώφυλλο σε εξώφυλλο άρχισαν να διαδίδονται τα νέα, όλη η βιβλιοθήκη έμαθε τι είχε συμβεί. Η αιφνίδια απομάκρυνση των παραμυθιών τους ξάφνιασε και τους συγκλόνησε όλους. Τότε άρχισε η διασπορά του κακού, όταν ποια τα ώριμα βιβλία που φημίζονταν για την πολυπλοκότητα τους, άρχισαν να κλέβουν την θέση των αγνών και αθώων. Οι εξακόσιες και πεντακόσιες σελίδες άρχισαν να παλεύουν με τις εικόνες και με τις παιχνιδιάρικες υφές. Πολιτικά νοήματα λογομαχούσαν με την παιδική φαντασία, που δεν γνώριζε από αυτά. Εξώφυλλα ανταγωνίζονταν για το ποια ήταν ποιο όμορφα, και ποιος τίτλος ήταν πιο ελκυστικός. Ατασθαλία και ατόπημα, παραβίαζαν ηθικούς άγραφους νόμους, θίγοντας προσωπικότητες, απόψεις, προτιμήσεις, φύλα, ακόμη και εθνικότητες. Τα βιβλία μυστηρίου της Αγκάθα Κρίστη ήταν τα πιο σεμνά και ήρεμα βιβλία, δεν προκαλούσαν καυγάδες ούτε φασαρίες, έκρυβαν την δράση μέσα τους. Οι **δilogίες** και τριλογίες ήταν σκευωρίες, όπου ανίχνευες κά-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ποια από αυτές καταλάβαινες πόσο ισχυρές και καθηλωτικές είναι. Η δύναμη τους πολλές φορές δεν συναγωνιζόταν. «Η φάρμα των ζώων» του George Orwell τους παρακινούσε για την επανάσταση, όπως και πολλά άλλα βιβλία. Ευτυχώς όμως που υπήρχαν βιβλία όπως «Ο μικρός πρίγκιπας» του, που καθησύχαζαν τις δυσειδείς σκέψεις των άλλων.

Η μεγαλύτερη τελετή ήταν η «επιλογή», όλοι περίμεναν με λαχτάρα ποιο θα διαλεχτεί για την ανάγνωση. Η αμέσως επόμενη ήταν «η γέννα», ο ερχομός ενός νέου βιβλίου στο ράφι. Τα «νεογέννητα» ακόμη ανέγγιχτα βιβλία τοποθετιόντουσαν στο πιο χαμηλό ράφι μαζί με τα υπόλοιπα, ώστε να επιλεχτούν. Όταν ένα βιβλίο ολοκληρωνόταν από την Καρίνα, ήταν τιμή. Για την ακρίβεια ήταν σαν ένας πόλεμος, που οι στρατιώτες μάχονταν για την πατρίδα, μόνο που εδώ μάχονταν για την ψυχική και πνευματική αποκατάσταση ενός καλύτερου εαυτού. Με το που ολοκληρώνονταν όλες οι σελίδες ήξεραν πως πέθαναν, πέθαναν σαν βιβλία όχι σαν ιστορία. Δεν ήξεραν τι ήταν καλύτερο να ανυπομονεί κάποιος να σε διαβάσει τόσο, ώστε μετά να έχει να λέει την κριτική του πάνω στο ποιόν σου ή να μην προσελκύεις τον άλλον ώστε να έχεις την μακρόχρονη ανυπομονησία της επιλογής, πάντα όμως με το ρίσκο να σε χαρίσει κάπου.

Τίποτα δεν είναι δεδομένο για ένα βιβλίο που δεν ξέρει τι θα του ξημερώσει. Πολλά από αυτά ταλαιπωρούνται από την σκόνη, τον ήλιο, τα έλαια και άλλα βρίσκονται προσεγμένα σε μία ξύλινη στιβαρή βιβλιοθήκη. Η σιγουριά των εκλεπτυσμένων βιβλίων τους οδήγησε σε διχόνοια. Τα σοφά λόγια των πιο παλιών βιβλίων είχαν υποσταση και σίγουρα αξία. Τα διηγήματα που ήταν επηρεασμένα από το ρεύμα του σουρεαλισμού δεν δεχόντουσαν τίποτα το αληθινό όποτε ήταν αναμενόμενο τι θα ακολουθούσε. Η Καρίνα τους είχε μια ιδιαίτερη αδυναμία και αυτό γινόταν αντιληπτό, ήταν αρκετό για να στραφεί όλη η βιβλιοθήκη εναντίον τους. Πίστευαν πως αυ-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

τή η αδυναμία θα εξαλειφθεί και θα αντιστραφεί με θυμηδία για τα τότε γούστα της. Όμως έκαναν λάθος.

Τα βιβλία χωρίστηκαν σε δύο στρατόπεδα, το ένα ήταν τα παραμύθια με της φαντασίας και τα ρομάντζα, και το άλλο τα αυστηρά και απόλυτα με τα κοινωνικά και πολιτικά μηνύματα μαζί και τα εγχειρίδια. Αυτός ο διαχωρισμός άρχισε από όταν η κάτοχος τους τα χώρισε στο ράφι ανάλογα με το περιεχόμενο. Αργότερα όμως τα τοποθέτησε χρωματικά και αυτό άλλαξε τα πάντα στη βιβλιοθήκη. Το πιο παράξενο όμως για αυτά ήταν, όταν ξενόγλωσσα βιβλία άρχισαν να εισβάλουν στο χώρο τους. Δεν υπήρχαν μεταξύ τους κοινά πόσον μάλλον τρόπος επικοινωνίας. Η νεαρή κοπέλα στη γωνία του ραφιού όπου ήταν στοιβαγμένα η εγκυκλοπαίδεια και το λεξικό πρόσθεσε αντίστοιχα αλλόγλωσσα αγγλικών αλλά και γαλλικών. Αυτή η κίνηση έθιξε τους αρχηγούς, γιατί τώρα με τον κανόνα της ιεραρχίας έπρεπε και αυτά να θεωρούνται κύρια μέλη, ήταν κίνηση Ρουα Ματ για αυτά. Μεταξύ τους τα λεξικά έμαθαν να μιλάνε όπως και πολλά άλλα, κάποια όμως δεν θέλησαν να συνεργαστούν.

Συνέχισε επί χρόνια αυτή η διαμάχη, για το ποιο ήταν καλύτερο και πιο λιγότερο καλό, περιμένανε κάποιον να αρχίσει τον πόλεμο, μα κανένας δεν ήθελε να μένει στα λόγια και στην αδράνεια. Αυτή η μάχη δεν είχε έπαθλο, δεν μπορούσε να βγει νικητής ούτε ηττημένος. Όμως στην πραγματικότητα αυτός που το άρχισε όλο αυτό ήταν η νεαρά. Δεν ευθύνονταν τα βιβλία, ούτε οι συγγραφείς, ούτε τα στερεότυπα που πρεσβεύουν. Το λάθος της ήταν που έβαζε τίτλους, πληγώνοντας έτσι τα βιβλία. Τα βιβλία ακούνε τα πάντα έτσι και αλλιώς τα φύλλα τους προέρχονται από ξύλο και το ξύλο προέρχεται από το δέντρο το οποίο προτού επεξεργαστεί ήταν ζωντανός οργανισμός, δεν είναι τυχαίο που λένε πως τα φυτά ακούνε και νιώθουν. Η ίδια η κοπέλα δημιούργησε την κλιμάκωση ανάμεσα τους, με τις κριτικές της στους τίτλους που δεν τις άρεσαν και στις περιλήψεις που θεωρούσε ελλιπείς. Αυτός ο πόλεμος που δεν είχε θανάτους, απώλειες και όπλα· οδηγούσε σε κάτι βαθύτερο, που αφορούσε την

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

επαφή του ψυχικού κόσμου ενός σώματος είτε υλικού είτε φανταστικού σε σχέση με τις αντίθετες ιδεολογίες και κοσμοθεωρίες που επρόκειτο να συναντήσει. Η νεαρή δεν σκεπτόταν πως τα πρότυπα τα δικά της δεν ήταν πρότυπα και για τους άλλους. Ήρθε όμως ο καιρός να το καταλάβει, βάζοντας τέλος σε αυτή την διαμάχη. Μια μέρα που δεν ήταν καλά έκατσε στο κρεβάτι της και με θέα της τα βιβλία άρχισε ένα έντονο και συναισθηματικό μονόλογο, που σήμανε το τέλος του πολέμου.

«Κατάλαβα τα πάντα, ίσως ήμουν ακόμη μικρή για να καταλάβω αληθινά, ότι ήταν άδικο από μέρος μου που σας έκρινα για κάτι που δεν καθορίσατε εσείς και μέσο αυτού ζητάω συγγνώμη για όλους αυτούς τους χαρακτηρισμούς. Συνειδητοποίησα πως για άλλους θα είστε υπέροχα από την πρώτη στιγμή, για τον εαυτό μου όμως η αίγλη σας άργησε να βρεθεί. Τελικά όμως νίκησα σε αυτό το κρυφό. Μου μάθατε τι μου αρέσει και τι θα επιλέγω, και δεν εννοώ ποιο θα είναι το επόμενο βιβλίο που θα πάρω αλλά εννοώ, πως έμαθα τι θέλω να πιστεύω εγώ για τον κόσμο. Σχημάτισα γνώμες, δημιούργησα ιδέες, έμαθα νέα πράγματα είτε όμορφα είτε δυσάρεστα, το μόνο σίγουρο είναι ότι όλα συμβάλλεται για να γίνω ένας καλύτερος άνθρωπος. Όλα είστε ξεχωριστά κανένας δεν είναι ανώτερος κανενός. Το πρώτο μου παραμύθι που δεν είναι ποια εκεί μαζί σας, με μετέφερε για πρώτη φορά στον μαγικό μου κόσμο, αργότερα και τα υπόλοιπα. Στη πορεία τα παιδικά βιβλία μου έδωσαν διδάγματα, τα εφηβικά μου έμαθαν να παλεύω σε συνθήκες δύσκολες, μα χάρη σε αυτά τις πολέμησα και στο σήμερα με την συμβολή των υπολοίπων έμαθα να σκέπτομαι καθαρά χωρίς να επηρεάζομαι. Σας ευχαριστώ όλους και τον καθένα ξεχωριστά που με καλλιεργείτε για να γίνω αúριο αυτό που θέλω.»

Γαλήνη,

αυτή είναι ίσως η μόνη λέξη που μπορεί να περιγράψει τις κακουχίες που μεταμορφώθηκαν σε τοπίο άσπρο με φουσκωτά ανάλαφρα σύννεφα, με τον ήλιο να έχει χώρο να λάμψει παντού χωρίς να τον εμποδίζουν θηρία, γίγαντες και τέρατα. Φαντά-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

σματα γίνανε αέρας, όνειρα τα τρύπησαν, με μια τόσο δα καρφίτσα. Έσκασαν σαν μπαλόνια, μόνο που αυτά δεν άφησαν ίχνη, έγιναν καπνός. Ορμητικά ξεφεύγανε από καμινάδες και χαραμάδες. Βουβά και ηττημένα σώπασαν αιώνια πια.

Ο δρόμος άνοιξε και τα φαντάσματα δεν είναι πια οι σκιές μας.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ειδικοί έπαινοι διάκρισης, Επίπεδο Λυκείου – Πεζογράφημα

1^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Φώτιος Πεταλάς (ψευδώνυμο: *Φλόγα* – σχολείο: *Ιδιωτικό Γενικό Λύκειο Ξθηση*) για το πεζογράφημα «**Όταν οι Ερινύες κυνηγούν**»

16/2/22

Σε όλους όσους διαβάζουν αυτό το γράμμα θέλω να ξέρετε ότι δεν ευθύνομαι για ό,τι πρόκειται να κάνω. Δεν φταίω εγώ και το λέω όσο πιο ευθέως γίνεται, γιατί δεν είναι τίποτα λιγότερο από την αλήθεια. Προσπάθησα πολύ σκληρά να γίνω κάποια που δεν μπορούσα. Να γίνω η σιωπηλή, παθητική, χαμογελαστή και ταπεινή σύζυγος που θα έπρεπε. Αλλά δεν το άντεξα. Δεν άντεξα τα στραβά μάτια. Δεν άντεξα άλλο βράδυ να κάθομαι μόνη στον καναπέ με ένα ποτήρι γεμάτο κρασί κι έπειτα να πέφτω για ύπνο σε ένα άδειο κρεβάτι ξέροντας ότι ο άντρας που παντρεύτηκα την ίδια στιγμή ξάπλωνε δίπλα σε κάποια άλλη. Σε μια νεότερη, ομορφότερη και διασκεδαστικότερη από εμένα. Μια από τις φοιτήτριές του. Μια μικρή ξανθομάλλα με το όνομα Αλεξία. Η καρδιά μου δε βαστά άλλο. Δεν τόλμησα ποτέ να του πω ότι ήξερα. Ότι γνώριζα για αυτή την ιστορία μισό χρόνο τώρα.

Η ζωή μου είναι βαρετή: βαριέμαι να ξυπνάω, να τρώω, να κοιμάμαι. Δεν υπάρχει τίποτα να μου δίνει χαρά πια. Ούτε καν ο σύζυγός μου. Μαμά, μπαμπά, συγγνώμη που σας απογοητεύω έτσι. Τουλάχιστον να ξέρετε ότι ήταν εντελώς ανώδυνο.

-Μαίρη ~~Δελόλου~~ Κωνσταντακάτου

20/2/22

Ο Δήμος μπήκε ράθυμα μέσα στο διαμέρισμά του και κλείδωσε την πόρτα πίσω του. Στάθηκε για μερικές στιγμές στο κατώφλι να αφουγκραστεί. Μια εκκωφαντική ησυχία γέμιζε το χώρο σαν ομίχλη που έκαιγε τα αφτιά του, σχεδόν άκουγε τους κτύπους της αδύναμης καρδιάς του. Το καθιστικό ήταν άδειο, γυμνό από κάθε είδος ζωής και

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

χρώματος. Η ζωνρή ταπετσαρία είχε αποστραγγιστεί από κάθε απόχρωση φωτός ενώ στα έπιπλα βαριά έπεφτε η σκιά της μοναξιάς. Τη σιωπή διατάραξε μια αιχμηρή βροντή που έριξε φως φευγαλέα στο θλιβερό σπίτι. Παχιές σταγόνες θρυμματίστηκαν στο μπαλκόνι και η μπόρα δεν άργησε να φτάσει. *Πόσο κλισέ*, σκέφτηκε ο Δήμος με τη σκέψη να μη προκαλεί το παραμικρό χαμόγελο. Διέσχισε αργά το δωμάτιο με τα μαύρα ρούχα του να τον δένουν με την ατμόσφαιρα του διαμερίσματος ενώ η διάθεση να ανοίξει κάποιο φως είχε σβήσει όπως και η όρεξή του να φάει οτιδήποτε. Τουλάχιστον κατάφερε να φορέσει τις πιτζάμες του και να γυρίσει στο σαλόνι με κορμί ξεχαρβαλωμένο από το βάρος της ψυχής του. Ήταν φορές που δε το αισθανόταν καν μεταφορικά, ένιωθε πράγματι έναν αόρητο όγκο να φωλιάζει ανάμεσα στα σπλάχνα του.

Σήμερα ήταν μάλλον η χειρότερη μέρα από το συμβάν. Δεν είχε την ανάγκη να κλάψει· τα μάτια του είχαν στερέψει χυμούς. Ήταν η επώδυνη αίσθηση της παρουσίας του. Ένιωθε παρείσακτος στην κηδεία της ίδιας του της γυναίκας. Τα βλέμματα όλων των συγγενών της να τον καρφώνουν, να λακτίζουν και να τρυπούν τον αυχένα του, όσο βρίσκονταν πίσω του. Οι ψίθυροι, οι συκοφαντίες και το μίσος. Κανείς τους δεν είχε τολμήσει να του μιλήσει. Με τους γονείς της είχε ανταλλάξει μονάχα μια ματιά κατά τη διάρκεια της τελετής και τραπέζι δεν ακολούθησε. Όλοι ήξεραν για το σημείωμα. Το τελευταίο σημείωμα της Μαίρης. Όταν το βρήκε ο Δήμος, όταν το διάβασε, σκέφτηκε ότι ίσως να το δώσει στους γονείς της δεν ήταν ωφέλιμο για τον ίδιο. Όμως εκείνες τις μέρες δεν μπορούσε να σκεφτεί καθαρά. Ήταν λες και ο κόσμος ήταν πιο θολός από ποτέ.

Σέρνοντας τα πόδια του γέμισε ένα ποτήρι με ούισκι και καθλώθηκε στον καναπέ να αντικρίζει την αντανάκλασή του στη σβησμένη τηλεόραση. Ο ήχος της βροχής ήταν σχεδόν παρηγορητικός εκείνη τη στιγμή. Το δωμάτιο χρωματιζόταν απαλά από το γκριζογάλανο του βραδινού ουρανού. Χύνοντας μερικές δυνατές γουλιές στον ουρανό του προσπάθησε να κλείσει τα μάτια και να στρέψει αλλού τη σκέψη του ακόμα κι αν ένιωθε ότι δεν ήθελε. Οποιαδήποτε άλλη σκέψη φαινόταν εξουθενωτική. Αλλά κάθε φορά που έκλεινε τα βλέφαρά του έβλεπε την ίδια εικόνα, έβλεπε τα αστραφτερά πράσινα πλακάκια του μπάνιου και...

Ο Δήμος σηκώθηκε απότομα πάνω αφήνοντας θυμωμένα το ποτήρι του στο τραπέζι. Βρίσκοντας το θάρρος κατευθύνθηκε αποφασιστικά προς το φαρμακείο του σπιτιού.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Τράβηξε σχεδόν οργισμένα το συρτάρι και άρχισε να ψηλαφίζει σαν τρελός τα κουτιά με τα χάπια. Μόλις βρήκε αυτό που ήθελε επέστρεψε στο σαλόνι και άνοιξε το φως. Οι δεσμίδες φωτός αποκάλυψαν την ετικέτα του μικρού χαρτόκουτου που έφερε το όνομα Βάλιουμ. Ο Δήμος το άνοιξε και πήρε στα χέρια του ένα από τα μικρά θαλασσιά χαπάκια και το τοποθέτησε στη γλώσσα του. Ένα συνταρακτικό τρέμουλο σαν σύσπαση των χειλιών του τον έκανε να φτύσει το ηρεμιστικό λες και το σώμα του τον προστάτευε από μια θανάσιμη τραγική ειρωνεία. Έπειτα όμως έκανε το ίδιο λάθος να κλείσει τα μάτια όπου το τοπίο των πράσινων πλακιδίων τον χτύπησε σαν σφυρί στην κοιλιά. Διπλασίασε την ποσότητα των χαπιών και τα παρέσυρε βιαστικά στο στομάχι του με τα πικρά ρυάκια του οινοπνεύματος. Αναπαύθηκε στον καναπέ και περίμενε υπομονετικά την ενέργεια των φαρμάκων να δράσει. Μόλις μερικά λεπτά και μια καθησυχαστική θέρμη πλημμύρισε το σώμα και το κεφάλι του σαν φλοίσβοι νανουριστικών θέλγητρων. Δοκίμασε ακόμα μια φορά να κλείσει τα μάτια σε μια απελπισμένη προσπάθεια να δραπετεύσει από τη φυλακή που αισθανόταν πως έχτισε ο ίδιος για τον εαυτό του. Όμως τον κορόιδεψαν και αυτή τη φορά τα βλέφαρά του ήταν πολύ βαριά για να ανοίξουν και τα λαχανιά πλακάκια της τουαλέτας στροβιλίζονταν σε μια μεθυστική, οδυνηρή σπείρα που τον τράβηξε και τον βύθισε ξανά σε εκείνο το μακρινό απόγευμα που γράφτηκε το τελευταίο σημείωμα της συζύγου του.

***

Ο Δήμος μπήκε στο διαμέρισμά του με τη δροσιά του ψυχρού απογεύματος να αγκαλιάζει τα ρούχα του. Το σπίτι έσφυζε ευθυμία και χρώμα από τα ζοηρά φωτιστικά που αποκάλυπταν πορφυρά μοντέρνα έπιπλα, κάδρα αφηρημένων σχεδίων και ταπετσαρίες αξιοζήλευτες για τη μοναδική εμφάνισή τους. Το καθιστικό είχε γεμίσει από τη γοητευτική φωνή του Τζέρι Ράφερτι ενώ το φορκ «Right down the line» έπαιζε δυνατά στο πικάπ. Ο Δημοσθένης συνοφρυώθηκε παρόλα αυτά σκεπτόμενος πως συνήθιζαν να βάζουν βινύλια μόνο σε ιδιαίτερες περιστάσεις όπως κάποιο δείπνο με φίλους ή τις γιορτές. Το προσπέρασε όμως λέγοντας στον εαυτό του πως μάλλον η Μαίρη ήταν στις καλές της σήμερα, γεγονός αξιοσημείωτο.

«Αγάπη μου, γύρισα.» είπε αδιάφορα σα να επαναλάμβανε την ίδια κασέτα –πράγμα που επί της ουσίας έκανε. Την αγαπούσε τη γυναίκα του, πραγματικά το έκανε, ακόμα κι αν δεν ήταν εύκολο πάντα. Τον είχαν προειδοποιήσει προτού της κάνει πρότα-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ση γάμου πως το να παντρευτεί έναν διπολικό άνθρωπο δεν ήταν καθόλου απλή υπόθεση παρά τη θεραπεία που, υποτίθεται, ότι έπαιρνε. Αλλά εκείνος δεν είχε ακούσει κανέναν. Το σύννεφο του ενθουσιασμού και του έρωτα θολώνει το μυαλό και κάνει κανένα να νομίζει πως η αγάπη μπορεί πράγματι να τα διορθώσει και να τα λύσει όλα. Όμως υπάρχουν φορές που η αγάπη δεν είναι αρκετή. Φορές που νιώθεις ότι η αγάπη σου φθίνει και τα όριά της με την δέσμευση αρχίζουν και διαγράφονται. Ο Δήμος πετύχαινε συχνά τον εαυτό του να κουράζεται με την υπόθεση της Μαίρης, ακόμα κι αν η κατανόησή του στο θέμα ξεπερνούσε εκείνη το ψυχιάτρου της. Τα μαυνοκαταθλιπτικά στάδια, τα μανιακά επεισόδια και η ασταθής συμπεριφορά δεν είχαν γίνει αντιληπτά παρά μήνες μετά την ανταλλαγή των στεφάνων τους. Κι όμως ο Δήμος κατάφερε και πλέον είχε συμπληρώσει επτά επετείους. Παρά τα χρόνια δεν προσπάθησαν ποτέ να κάνουν παιδί ακόμα κι αν η Μαίρη τον πίεζε συνεχώς. Ακόμα κι αν δεν το παραδεχόταν βαθιά μέσα του ήξερε πως ένα παιδί θα ήταν σαν χειροπέδη για αυτόν και τη ζωή που έχτισε σε αυτό το διαμέρισμα. Όσο κι αν ήθελε να γίνει πατέρας η δέσμευση να μείνει με αυτή την γυναίκα για τουλάχιστον δέκα οκτώ χρόνια του προκαλούσε ένα αφόρητο μυρμήγκιασμα στην καρδιά που δεν θα άντεχε. Κι όταν η Μαίρη κουράστηκε επιτέλους να προσπαθεί μια μακριά καταθλιπτική περίοδος της χτύπησε την πόρτα και η νοικοκυρά την φιλοξένησε στην καημένη την ψυχή της, ώσπου οι κουβέντες που αντάλλαζε με τον άντρα της σπανίως δεν γίνονταν αντιληπτές από τους γείτονες. Ο Δήμος έπρεπε να βρει μια διαφυγή και ακόμα κι αν εκείνη κατασπάραζε τη συνείδησή του ήταν η μόνη λύση για να μην κολλήσει την πονηρή νόσο της κατάθλιψης ή να καταθέσει χαρτιά στον οικογενειακό δικηγόρο, που ένας θεός ήξερε τι αντίδραση θα προκαλούσαν από την πλευρά της Μαίρης. Είχε κάνει δύο σχέσεις, πρώτα με μια ανύπαντρη γυναίκα κοντά στην ηλικία του και έπειτα με μια από τις τεταρτοετείς φοιτήτριές του που, παρά την σκανδαλώδη του φύση, καθιστούσε ένα δεσμό που τον ανακούφιζε από την ζοφερή παρουσία που τον περίμενε σπίτι κάθε μέρα με την ίδια έκφραση, τα ίδια λόγια, τις ίδιες νευρικές αντιδράσεις και το ερώτημα του πότε θα τελείωνε αυτή η περίοδος να πλανιέται στον αέρα σαν όξινη οσμή. Η Μαίρη ήταν ένας γρίφος που είχε κουραστεί να προσπαθεί να λύσει τόσα χρόνια ακόμα κι αν ήξερε πως η ίδια δεν ευθυνόταν για αυτό που της συνέβαινε.

Πέρασε στην κουζίνα όπου τον περίμενε περιέργως ένας δίσκος στον πάγκο με ένα πιάτο φαγητό καλυμμένο με αλουμινόχαρτο και ένα ύποπτο σημείωμα στο πάνω μέ-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ρος. Το κίτρινο χαρτάκι έλεγε λιτά: «Αν είναι κρύο βάλε το στα μικροκύματα για 1:30». Ο Δήμος κοντοστάθηκε σα να προσπαθούσε να αφουγκραστεί κάτι πίσω από το μουσικό υπόβαθρο. «Μαίρη; Είσαι εδώ;» ρώτησε δυνατά αλλά καμία ανταπόκριση δεν ήρθε από τα μέσα δωμάτια. Για μια στιγμή ένιωσε τις τρίχες του αυχένα του να σηκώνονται όρθιες. Άφησε κάτω τον χαρτοφύλακα και κατευθύνθηκε στην κρεβατοκάμαρα. Το κρεβάτι ήταν άστρωτο και τα πράγματα γύρω του ανάστατα. Παρατήρησε το καθιερωμένο ποτήρι του κόκκινου κρασιού μισοάδειο στο κομοδίνο. Χωρίς να το καταλάβει το βήμα του επιταχυνόταν, ενώ έλεγε τα υπόλοιπα δωμάτια του διαδρόμου. «Μαίρη;» συνέχιζε να μηρυκάζει σχεδόν σίγουρος ότι δεν θα έπαιρνε ανταπόκριση. Στράφηκε στο μπάνιο. Και τότε ήταν που πραγματικά τρόμαξε. Νερά ξεχειλίζουν από τη χαραμάδα της πόρτας και μούσκευαν το διάδρομο με τον απόηχο μιας τρεχάμενης βρύσης να ηχεί στο υπόβαθρο. Ο Δήμος έτρεξε αδίστακτα προς τα εκεί φωνάζοντας το όνομα της γυναίκας του ενώ πάσχιζε να ανοίξει την κλειδωμένη πόρτα. Μονάχα το γάργαρο νερό γινόταν αντιληπτό από την άλλη μεριά, ενώ οι πανικόβλητες κραυγές του δεν προκαλούσαν καμία αντίδραση. Και σε λίγο οι κραυγές έγιναν αναφιλητά και ο πανικός απελπισία, καθώς όλοι οι φόβοι του για την γυναίκα του κλιμακώνονταν σε μια μεγάλη έκρηξη τρομακτικά όμοια με τους επαναλαμβανόμενους εφιάλτες που τον βομβάρδιζαν τον πρώτο καιρό που πληροφορήθηκε τι ακριβώς σήμαινε διπολικότητα. «Μαίρη, σε ικετεύω άνοιξε την καταραμένη την πόρτα!» ούρλιαζε αλλά το ξύλο παρέμενε ακίνητο και το νερό έρεε άφθονο κάτω από τα νοτισμένα πόδια του. Ακόμα κι όταν επιτέλους έσπασε την πόρτα και η εκτυφλωτική λάμψη των γλαυκοπράσινων πλακιδίων στιγμάτισε το μυαλό του, η βυθισμένη στην μπανιέρα κοπέλα δεν σάλεψε στο παραμικρό. Το σπασμένο ποτήρι του κρασιού και τα λιγοστά Βάλιουμ που είχαν απομείνει επέπλεαν στο πάτωμα μαζί με ένα μουσκεμένο σημείωμα.

***

Ο Δήμος αφού επιτέλους ξύπνησε από τον εφιάλτη του, αισθάνθηκε πως είχε μεταφερθεί σε άλλο χώρο. Οι τοίχοι ήταν πιο στενοί, τα έπιπλα πιο στραβά και οι επιφάνειες πιο τραχιές. Η μπόρα είχε κοπάσει και η σιωπή είχε επιβληθεί ξανά στο μοναχικό σπίτι. Τουλάχιστον έτσι νόμιζε εκείνος, καθώς ένας υγρός ήχος συνέχιζε να αντηχεί κάπου μακριά του. Όσο περισσότερη ώρα περνούσε τόσο πιο αληθινός φάνταζε. Ο Δημοσθένης διστακτικός σηκώθηκε και περπάτησε επιφυλακτικά στο σκοτεινό διαμέρισμα όπου μια απειλητική σκιά είχε γαντζωθεί πλέον από τα κουφώματα

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

κρύβοντας κάθε γωνιά, κάθε αντικείμενο, καθετί υλικό σαν πολυπόθητο μυστικό. Μοναχικό φως αναφαινόταν μια λεπτή κιτρινωπή λωρίδα στο βάθος του διαδρόμου, ένα φως που είχε δραπετεύσει από την κλειστή πόρτα του μπάνιου. Μια λεπτή κρούστα παγερού ιδρώτα αναδύθηκε από το δέρμα του ενώ αισθάνθηκε τα γόνατά του να μουδιάζουν απροειδοποίητα. Παρόλα αυτά, τα πέλματά του ξεκίνησαν να προχωρούν σχεδόν ακούσια προς το φως. Και κάθε βήμα ήταν ένα παγερό καρφί στην κοιλιά του, ενώ το στόμα του έδινε την αίσθηση μιας χάρτινης ξηρασίας. Τα μάτια του γουρλωμένα και γουρουνίσια κάρφωναν την δίνη του φάρου, σαν επανδρωμένου με παρωπίδες αλόγου. Κι όταν επιτέλους έφτασε μπροστά από το μπάνιο, δεν τόλμησε να ανοίξει την πόρτα.

Νερό κύλησε αργό και κολλώδες στα δάχτυλα των ποδιών του και δημιούργησε μια λιμνούλα ολόγυρά του. Κανένας ήχος δεν ξετρύπωσε από το στόμα του λες και οι χορδές του είχαν μπλεχτεί μεταξύ σαν τούφες άστατων μαλλιών. Κι άλλοι υγροί ήχοι σαν βήματα αντήχησαν και τον πλησίασαν. Δύο σκιές επιβλήθηκαν πίσω από την χαραμάδα της πόρτας: ένα δεύτερο ζευγάρι ποδιών απέναντί του. Μια γεμάτη ανάσα ακολούθησε, μια ανάσα που δεν άνηκε σε εκείνον.

Μόνο τότε ο Δημοσθένης βρήκε τις αισθήσεις του και το έβαλε στα πόδια. Με κοφτές ανάσες και γρήγορους δρασκελισμούς ο άντρας πήδησε στην κρεβατοκάμαρα δίχως να βλέπει οτιδήποτε. Βρήκε το κρεβάτι και έπεσε από πίσω του κολλώντας την πλάτη του στο κομοδίνο σε μια έκρηξη από καιρό χαμένης ευλυγισίας. Το φεγγαρόφωτο γλιστρούσε μέσα στο δωμάτιο με τα κλαδιά των συκιών να απλώνονται σαν γαμψώνυχα στους τοίχους. Ο Δήμος μάζεψε τα πόδια του και διπλώθηκε στα δύο κουλουριασμένος σαν μικρό παιδάκι πίσω από το κρεβάτι του. Το κρεβάτι τους.

Ένας απότομος κρότος έκανε τον άντρα επιτέλους να ορθώσει μια αφινδιαστική κραυγή και έπειτα να βουλώσει το στόμα του με μια τρεμάμενη παλάμη. Ήταν απλώς ο ήχος του πικάπ που ξεκινούσε. Η βελόνα έψαυσε την υφή του βινυλίου. Η απαλή μουσική του «Right down the line» απλώθηκε πάλι σε όλο το σπίτι αυτή τη φορά χωρίς να προκαλεί κανένα χαμόγελο.

Δεν είμαι τρελός. Δεν είμαι τρελός. Αυτό είναι νερό στα πόδια μου και αυτή μουσική στα αφτιά μου. Δεν είμαι τρελός.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ανάμεσα στις σκιές των συκιών εμφανίστηκε μια καινούργια σιλουέτα, εκείνη μιας γυναικείας κεφαλής. Ο Δήμος έκλεισε μύτη και στόμα με τα πνευμόνια του να διαμαρτύρονται πονεμένα. Ένωσε πως ο ήχος των σφυγμών του ξεπερνούσε εκείνον της μουσικής. Για μια στιγμή η καρδιά του πράγματι φώναζε σαν πιστόνι, σαν θερίο που προσπαθούσε να διαφύγει από το κλουβί των πλευρών του, να κρυφτεί. Το βουητό παρατεινόταν, γινόταν πιο ευδιάκριτο, πιο καθαρό. Έμοιαζε με τον ήχο που έκανε ένα ρολόι τυλιγμένο σε βαμβάκι. Δεν ήταν απλοί παλμοί φόβου, ήταν οι παλμοί ενός κυνηγημένου, ενός ενόχου.

Βήματα τον ζύγωσαν. Ο Δήμος νόμιζε ότι τον άκουγε. Νόμιζε ότι εκείνη άκουγε την μαρτυριάρα την καρδιά του. Αισθανόταν πως ο τρόμος έβαφε τις τρίχες του λευκές, ενώ το κρύο θέριζε το δέρμα του και η καρδιά του σούρλιαζε από την δυσωδία και την ενοχή. Την ενοχή που σκάλιζε τα τοιχώματα του σώματός του από το εσωτερικό, που τον τρυπούσε στον αυχένα σαν τα βλέμματα των συγγενών στην κηδεία, τα βλέμματα των γονιών όταν διάβασαν το σημείωμα.

Το τηλέφωνο, σκέφτηκε. Το τηλέφωνο που βρισκόταν πίσω του. Ποιον θα καλούσε; Τι θα έλεγε; Θα τον άκουγε. Με όσο πιο αθόρυβες κινήσεις μπορούσε άπλωσε το χέρι του και ψηλάφισε το κομοδίνο ενώ άκουγε τα βήματα να πλησιάζουν συνεχώς, όλο και πιο κοντά. Το πρόσωπό του δεν ήταν λουσμένο μονάχα με ιδρώτα αλλά και με δάκρυα. *Γιατί κλαις; ακούγεται μια απρόσωπη φωνή στο μυαλό του. Δεν έκανες τίποτα, σωστά; Δεν φταις εσύ. Δεν έκανες τίποτα. Η Μαίρη ήταν άρρωστη, σωστά; Μόνο η Μαίρη φταίει, σωστά; Η άρρωστη, η αδύναμη. Δεν έκανες τίποτα. Είναι διπολική, μια τρελή. Δεν φταις εσύ για ό,τι έκανε. Για ό,τι θα κάνει. Σωστά; Γιατί κλαις, Δήμο;*

Ο Δήμος πιάνει το τηλέφωνο επιτέλους και η οθόνη φωτίζει το πρόσωπό του. Με ιδρωμένα δάχτυλα γλιστρά στην ταμπλέτα και ψάχνει οποιοδήποτε όνομα, οποιονδήποτε τυχαίο. Ένα άγνωστο νούμερο καλεί. Βλέπει τη φιγούρα με το μαύρο πρόσωπο να τον φτάνει. *Σε όλους όσους διαβάζουν αυτό το γράμμα...* «Ναι, παρακαλώ, με ακούτε;» *Δεν άντεξα...* «Κάποιος... κάποιος είναι στο... θέλω βοήθεια, με κυνηγάνε.» Η φιγούρα στέκεται απέναντί του ανενόχλητη από το φεγγαρόφωτο. *Δεν υπάρχει τίποτα να μου δίνει χαρά πια...* Η κοπέλα προχωρά προς το μέρος του. Η καρδιά του οργιάζει. Ο λαιμός του κοχλάζει από τον κοπετό. Τα μάτια του είναι έτοιμα να πεταχτούν από τις κόγχες τους, ενώ τα νύχια του ξύνουν το ξύλινο πάτωμα. Η γυ-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ναίκα σκύβει και τον καρφώνει με τα άφαντα μάτια της καθώς εκείνος βλέπει τα δικά του στον μαύρο του καθρέφτη. *Ούτε καν ο σύζυγός μου.*

Από την άλλη γραμμή του τηλεφώνου απαντά μια γνώριμη γυναικεία φωνή.

«Εσύ φταις για ό,τι πρόκειται να κάνω. Έπρεπε να με βοηθήσεις.»

***

Η Μαίρη μπαίνει στο σπίτι κρατώντας στα χέρια τσάντες φορτωμένες με τα ψώνια της εβδομάδας. Στο σπίτι παίζει κατ' επανάληψη στο πικάπ το ίδιο εύθυμο τραγούδι. «Δήμο;» φωνάζει αφηρημένα. Κανένα φωτιστικό δεν είναι ανοιχτό στο σπίτι το οποίο παραμένει ασάλετο βυθισμένο στο σκοτάδι. Η Μαίρη ξεκινά να ανεβάζει διακόπτες στο ζοφερό σκηνικό με καθαρά ύποπτο βλέμμα. Έπειτα κατευθύνεται στον διάδρομο. Νιώθει την κοιλιά της να δένεται κόμπο παρατηρώντας τα νερά έξω από την πόρτα του μπάνιου. Σπεύδει γοργά προς τα εκεί με ύπουλες σκέψεις να τρυπώνουν στο μυαλό της. Η μπανιέρα είχε ξεχειλίσει νερό πλημμυρίζοντας κάθε τετραγωνικό της πρασινοντυμένης αυτής τρύπας. Μέσα στη μπανιέρα κάθετα ντυμένος με τα ρούχα του πανεπιστημίου ο Δήμος, κοιτώντας το κενό. Βάλιουμ επιπλέον στο νερό. Η Μαίρη πανικοβάλλεται βλέποντας τα χάπια της και το πεσμένο ποτήρι με το ούισκι. Αρπάζει το πρόσωπο του συζύγου της αλαφιασμένη. «Δήμο; Δήμο κοίτα με! Με ακούς; Δήμο απάντα μου! Πόσα από τα χάπια μου πήρες; Τι έκανες; Δήμο, τι έκανες;» μιλάει ακατάπαυστα πανικόβλητη. Εκείνος επιτέλους γυρνά και την κοιτάει με μάτια πρησμένα και θαμπά ρόδινα μισοφέγγαρα κρεμασμένα από κάτω τους.

«Κάτι κακό, Μαίρη.» λέει μεθυσμένα ενώ εκείνη φαίνεται πιο χαμένη από ποτέ.

«Για ποιο πράγμα μιλάς, Δήμο; Πες μου είσαι καλά;» συνεχίζει να ρωτάει με την αδρεναλίνη να φορτίζει το αίμα της. Εκείνος απαντά με ήρεμη και σταθερή φωνή.

«Τη λένε Αλεξία. Και σε παρακαλώ, για το όνομα του Θεού, μην μπεις σε αυτή την καταραμένη μπανιέρα...»

Η βρύση κλείνει.

Μουσική παίζει στο καθιστικό.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Πατίλ Μπαργουτιάν (ψευδώνυμο: *χιονοφιράδα* – σχολείο: *2ο Γενικό Λύκειο Δάφνης*) για το πεζογράφημα «**Το διαγώνισμα**»

Ήταν βράδυ, όταν για πρώτη φορά αισθάνθηκα σίγουρη για κάτι που δεν ήμουν ποτέ και, φυσικά, αγαπημένο μου ημερολόγιο, αναφέρομαι στο τελικό διαγώνισμα μαθηματικών που θα γράφαμε την περίοδο των εξετάσεων. Λοιπόν! Είχα φτάσει στο τελευταίο κεφάλαιο που είχαμε να διαβάσουμε για το διαγώνισμα. Όλα αυτά τα περιεργα σχήματα, τα ζαλιστικά τετραγωνάκια, οι λαβύρινθοι με τους αριθμούς, τα δύσκολα σκαλοπάτια με τις μετατροπές και, φυσικά, τα χαλασμένα τρένα, οι εξισώσεις, είχαν γίνει πια ομαλά και κατανοητά! Ένιωθα μία οικειότητα και μια σχέση αγάπης με τα μαθηματικά, ήθελα να διασχίζω κάθε εύκολο πια μονοπάτι μέσω των ασκήσεων και έλεγα την θεωρία σαν να ήταν μία αρμονική μελωδία μέσα στα αυτιά μου, σαν το αγαπημένο μου τραγούδι που ήξερα και τι έλεγε και τι εννοούσε!

Αισθανόμουν τόση χαρά που επιτέλους μπορούσα να τα καταφέρω σαν όλους τους άλλους στην τάξη - δεν θα ήμουν μόνο εγώ η χαζή! Όταν έλυνα τις ασκήσεις για να εξασκηθώ στο σπίτι, αισθανόμουν σαν να είμαι ο κυρίαρχος των αριθμών! Έπιανα το στυλό στο χέρι και ένιωθα ότι όλα είναι υπό έλεγχο, σαν να βάζω τους αριθμούς σε σειρά και να είναι όλα τακτοποιημένα και νοικοκυρεμένα σαν φρεσκοπλυμένα και σιδερωμένα ρούχα διπλωμένα και τοποθετημένα στα ράφια! Όλα ήταν πια ξεκάθαρα στο μυαλό μου! Σαν κρεμάστρες που συγκρατούσαν χρωματιστά φορέματα τετραγώνων και εφαρμογές πυθαγόρειων θεωρημάτων. Ήμουν έτοιμη να ξεκρεμάσω ό,τι μου χρειαζόταν και να το χρησιμοποιήσω, για να λύσω την άσκηση.

Το ίδιο βράδυ, όταν μπήκα στην κουζίνα τα έβλεπα όλα σαν γεωμετρικά σχήματα που ήμουν έτοιμη με όπλο μου τον χάρακα να τους εφαρμόσω το πυθαγόρειο θεώρημα και να τους μετρήσω το εμβαδόν. Πήγα να πάρω το γάλα από το ψυγείο και, μόλις είδα τα νούμερα και τα ποσοστά αναγραμμένα στην συσκευασία, τα αισθάνθηκα σαν φίλους μου που θα με βοηθούσαν να υπολογίσω πόσες θερμίδες θα πάρω. Το μάτι μου είχε γίνει επεξεργαστής μαθηματικών. Σκάνανε κάθε τι που είχε πάνω νούμερα και τα ανέλυε. Ένιωθα λες και είχα γίνει ένας δεύτερος Αϊνστάιν, σαν να ανέβηκα επίπεδο ξαφνικά. Τόσο μεγάλη αυτοπεποίθηση είχα αποκτήσει χάρη στα μαθηματικά. Όταν βγήκα από την κουζίνα είδα μπροστά μου το χαλί, διέκρινα πάνω του τα σημεία Α Β Γ Δ. Η άσκηση που ήταν διατυπωμένη πάνω του με χρωματιστά

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

γράμματα, έλεγε να βρω το εμβადόν του. Ήμουν έτοιμη να την λύσω. Α!!! Ξέρεις τι μου θυμίζω; Την καινούργια ηλεκτρική σκούπα που κυκλοφόρησε τώρα τελευταία και μαζεύει μόνη της ό,τι σκουπιδάκι υπάρχει στο πάτωμα. Έτσι είχα γίνει και εγώ!

Σαν μία ασύρματη σκούπα, αλλά χωρίς την «πρίζα» μου, τα βιβλία. Την είχα αφήσει πίσω μου, γιατί όλα βρισκόντουσαν πλέον στο μυαλό μου, αλλά, όπως κάθε ασύρματη συσκευή θέλει φόρτιση, έτσι κι εγώ ήθελα ύπνο. Αύριο με περίμενε μεγάλη μέρα σαν να ετοιμαζόμουν να πάω σε παγκόσμιο διαγωνισμό με αντιπάλους τα μεγαλύτερα μαθηματικά μυαλά στον κόσμο. Η μηχανή που είχα γίνει τότε ήθελε ξεκούραση, είχε ζεσταθεί πολύ. Είχα ζεσταθεί όχι από την κούραση που είχα αντιμετωπίσει με τα μαθηματικά, αλλά από το πάθος που με είχε κυριεύσει. Όλα είχαν αποκτήσει μία αρμονία χάρη στους αριθμούς. Αναστέναξα: «Αχ όλη η ζωή μου βρίσκεται σε μία εξίσωση». Ξάπλωσα και όλες αυτές οι ιδέες που μου περνούσαν από το μυαλό, ήταν γιατί επιτέλους γίναμε κολλητά φιλαράκια με τα μαθηματικά. Όπως τότε που δημιουργείς μία νέα φίλια με κάποιο άτομο και φαντάζεσαι όλες αυτές τις αναμνήσεις που μπορείς να ζήσεις μαζί έτσι και εγώ στα όνειρά μου έβλεπα πόσα πράγματα μπορώ να καταφέρω και να κάνω με τη χρήση των μαθηματικών.

Το πρωί ξύπνησα για πρώτη φορά χαρούμενη που θα έγραφα ένα τελικό διαγώνισμα μαθηματικών. Ήμουν γεμάτη με την ενέργεια των παντοδύναμων αριθμών. Στο τραπέζι η μαμά μου είχε τοποθετήσει το πιάτο με το πρωινό μου ακριβώς σε γωνία 90 μοιρών που ήταν εντός εκτός κι εναλλάξ με σημείο αναφοράς εμένα, ενώ υπολόγιζα ότι το πιάτο είχε διάμετρο 8 εκατοστά. Ήμουν χαρούμενη που τα έβλεπα όλα με μαθηματικό τρόπο γι' αυτό δημιούργησα και μια δική μου φράση «τα βλέπω όλα "Μαθηματικένια"». Στο δρόμο για το σχολείο συνεχώς παρατηρούσα τις πινακίδες και μου είχε δημιουργηθεί ο ζήλος να τις προσαρμόζω όλες σε κάθε μαθηματικό τύπο που ήξερα.

Όταν έφτασα στο σχολείο, το μάτι μου άρχισε να εστιάζει μόνο στις μπλούζες των παιδιών, που είχαν γεωμετρικά σχήματα. Μαγικά το χέρι μου σαν μαγνήτης μπήκε στην τσάντα μου που μέσα είχα τα γεωμετρικά όργανα. Μου είχε δημιουργηθεί τέτοιος ζήλος για τα μαθηματικά, που προσκάλεσα όλα τα παιδιά του δημοτικού να κάνουν μία ουρά για να τους εξηγήσω τα σχήματα που είχαν οι μπλούζες τους, με βάση τα μαθηματικά που ήξερα.

Οι φίλοι μου απέδιδαν αυτή την αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά μου στο άγχος για το τελικό διαγώνισμα. Όμως εγώ, για πρώτη φορά στη ζωή μου, δεν το έκανα από άγχος, αλλά γιατί πολύ απλά ήθελα να εφαρμόσω όλα αυτά που ήξερα και να κάνω ε-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

νεργή την μαγεία των μαθηματικών σε καθετί που έβλεπα. Τα παιδιά είχαν κάνει ουρά μπροστά μου τους εξηγούσα τι είδους ήταν το σχήμα που είχαν πάνω στην μπλούζα τους και αυτά χαρούμενα και καμαρωτά έφευγαν και παινεύονταν στους συμμαθητές τους γι' αυτό. Οι φίλοι μου, από την άλλη πλευρά, κοίταζαν νομίζοντας ότι είχα χάσει τα μυαλά μου και ήταν έτοιμοι να καλέσουν το 166, αν συνέχιζα αυτήν την τρέλα μου, να υπεραναλύω οτιδήποτε έβλεπα μπροστά μου και είχε σχέση με σχήματα και αριθμούς.

Στην πραγματικότητα δεν είχα πάθει τίποτα. Απλώς είχα καταλάβει τα μαθηματικά και ήθελα να τα εφαρμόζω όχι μόνο στο διαγώνισμα, αλλά στα πάντα. Τόσο καλή ήταν πλέον η σχέση μου με αυτά. Χτύπησε το κουδούνι και για πρώτη φορά αυτό το κουδούνι δεν έβαλε λάδι στη φωτιά της πληγής μου, αλλά μου δημιούργησε μια αδημονία για το διαγώνισμα. Ανέβηκα τα σκαλοπάτια, μετρώντας τα και μπήκα στην τάξη σαν να μην με νοιάζει τίποτα. Αισθανόμουν λες και είμαι η καλύτερη από όλους, σαν κάτι φιλάρεσκες ψηλομύτες που παινεύονται για τα νύχια τους. Κάπως έτσι ένιωθα κι εγώ, γιατί πίστευα ότι είχα την καλύτερη γνώση. Ούτε τελευταία επανάληψη στο βιβλίο δεν έκανα. Θεωρούσα τους άλλους κατώτερους από το επίπεδό μου, όταν τους έβλεπα να διαβάζουν με τόση προσήλωση.

Εγώ με μεγάλο θράσος σχολίαζα: «Χα χα δεξ εδώ κατάσταση 2 δευτερόλεπτα πριν πάρουμε τα θέματα κάθονται και διαβάζουν, ας γελάσω!!». Από το υψηλό επίπεδο που θεωρούσα πως ήμουν προσγειώθηκα κανονικότατα, όταν διέκρινα το βιβλίο μιας φίλης μου που ήταν πορτοκαλί. Είπα από μέσα μου κάτσε μισό λεπτό το δικό μου μπλε ήταν, μην τρελαθούμε. Για ένα λεπτό σκέφτηκα ότι αυτό ήταν απλώς ένα βιβλίο από το βιβλιοπωλείο για ενίσχυση στα μαθηματικά, αλλά σταμάτησα να το πιστεύω, όταν και όλοι οι άλλοι είχαν το ίδιο πορτοκαλί βιβλίο με την φίλη μου. Τότε άρχισα να τρέμω λίγο.

Το κερασάκι στην τούρτα αποτέλεσε η κόλλα με τα θέματα που το μόνο που μπορούσα να καταλάβω ήταν το κενό κουτάκι που έπρεπε να γράψουμε το όνομα, την ημερομηνία και το μάθημα στο οποίο εξεταζόμαστε «ουφ!» αναστέναξα και αναζητούσα βοήθεια από εδώ και από εκεί, καθώς έπρεπε αναγκαστικά να μείνω μία ώρα μέσα στην αίθουσα. Ήταν σαν όλη αυτήν η οικειότητα που είχα με τα μαθηματικά να χάθηκε σε δύο λεπτά και, καθώς περίμενα, κατάλαβα ότι αυτό το μπλε βιβλίο που μελέτησα για το διαγώνισμα ήταν της έκτης Δημοτικού, το οποίο το είχα κατεβάσει για να κάνω μία επανάληψη αλλά μου φάνηκε τόσο εύκολο και ωραίο που ξέχασα εντελώς ότι είχα και ένα άλλο βιβλίο του επιπέδου μου, που σε αυτό εξεταζόμουν. Έτσι εξηγούνταν λοιπόν το πώς έγινα ξαφνικά εγώ τόσο καλή στα μαθηματικά...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Μου άρεσαν τόσο την προηγούμενη ημέρα, γιατί θεωρητικά διάβαζα πολύ απλοϊκά πράγματα σε σχέση με αυτά που είχα να εξεταστώ.

Φυσικά έχω πια καταλάβει τώρα που σου εξιστορώ το πάθημά μου, αγαπημένο μου ημερολόγιο, ότι εγώ ποτέ δεν θα γίνω καλή στα μαθηματικά, γιατί ποτέ δεν είχα θετικό μυαλό. Και τώρα ξανά μάλλον θα αρχίσω να πολυλογώ και να σου λέω για το πόσο μου αρέσει η θεωρητική κατεύθυνση και το ποσό αντιπαθώ τα δαιδαλώδη μαθηματικά!

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Γ. Επίπεδο Γυμνασίου -Ποίηση

1ο βραβείο:

Αικατερίνη Μυγιάκη (ψευδώνυμο: *Κασσάνδρα* – σχολείο: *Εκπαιδευτήρια
Αυγουλέα Λιναρδάτου*) για το ποίημα «**Λόγια πτερόεντα**»

Του είπε καλύτερα άλλη μέρα

Το πήρε ως σύμφωνοι, ΤΩΡΑ

Του είπε ότι φεύγουν-πετούν τα λόγια

Της τα φυλάκισε σε λαβύρινθους δικής του ερμηνείας

Του ύψωσε λόγο, με γουρλωμένα τα μάτια

Που φεγγίζανε σαν πυγολαμπίδες στη σκοτεινιά μιας εποχής

Του είπε άσε με δεν θέλω

Της είπε ούτε λόγος, θες

Εκείνη απάντησε τα λόγια πετούν

Της ύψωσε φωνή, εγώ μιλάω τώρα

Του αντιμίλησε, άσε με να φύγω

Εκείνος αρνήθηκε ήθελε ΤΩΡΑ

Με μάτια κόκκινα σαν φωτιά είπε

Είμαστε ίδιοι...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Εκείνος απάντησε είμαι ανώτερος

Μήπως τελικά είμαστε ίδιοι;

ΝΑΙ...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2ο βραβείο:

Χαρίδημος Καμπάνος (ψευδώνυμο: *Αρχίλοχος* – σχολείο: *Εκπαιδευτήρια
Αυγουλέα Λιναρδάτου*) για το ποίημα «**Η κιθάρα μου**»

Έχω μπροστά μου ένα καλογουαλισμένο ξύλο.

Κάποιοι θα πουν ότι είναι απλά ένα κούτσουρο.

Αλλά, όμως, με έξι χορδές, έξι κλειδιά κι ένα ηχείο.

Μόλις το ακουμπήσω, ζωντανεύει.

Κάποιες φορές γίνεται λιοντάρι που βρυχάται.

Άλλες φορές γίνεται ρυάκι που κυλάει στο βουνό.

Κι αν του βγάλω δύο χορδές του.

Ακούς μια φάλαινα να τραγουδά.

Αγγίζω τις χορδές του, ξεκινάω από το ντο μέχρι το σολ.

Το μυαλό μου αδειάζει, η μουσική ένα ποτάμι που ρέει.

Και με παρασέρνει σ' έναν μαγικό κόσμο.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

3ο βραβείο:

Σοφία Καρδάμη (ψευδώνυμο: *Ρόζα* – σχολείο: *Γυμνάσιο Καστελλάνων, Κέρκυρας*) για το ποίημα «**Μια μαχαιριά γλυκιά**»

Σαν πέσει η νύχτα σκέψου

Πόσους ανθρώπους έκανες σήμερα χαρούμενους;

Μες τη βροχή πώς κατάφερες να γίνεις ήλιος;

Την έκανες να εξαμμιστεί,

ή κάθε στάλα της είναι μια πέτρα στο παράθυρο,

μια μαχαιριά στο στήθος:

Μη γίνεις ποτέ σαν και μένα

που φίλος μου είναι το χαρτί και οικογένεια το μελάνι,

αφού η σιωπή κάθε φορά το σώμα λούζει

και η μοναξιά σιωπηλά με αγκαλιάζει.

Όλοι μου φαίνονται άχρωμες σκιές,

άχρωμες και ανούσιες σαν το μέλλον.

Αχ και να μπορούσαν οι άνθρωποι να δουν τι κρύβω μέσα μου

εμένα που με βλέπεις σιωπηλή,

που ξες αν σιγοκαίει μέσα μου φωτιά,

αν με πετροβολούν οι σκέψεις,

αν με έλκει το σχοινί

και αν το φεγγάρι μου ποτέ δεν φέγγει.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ειδικοί έπαινοι διάκρισης, Γυμνασίου - Ποίηση

1^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Φωτεινή Πιπερίδου (ψευδώνυμο: *Ελπίδα Καβάτου* – σχολείο: *Μουσικό Σχολείο Ξάνθης*) για το ποίημα «**Τα βράδια που θα με νοσταλγείς**»

Να θυμάσαι τα βράδια που θα με νοσταλγείς
χωρίς να ξέρεις τι νοσταλγείς.
Ήσυχία στο πέλαγος της καρδιάς σου.
Ήσυχασε, δεν είναι ώρα για περισυλλογή.
Και τότε μόνο να πάρει μορφή η νοσταλγία σου,
όταν θα σε δροσίσει το πρωινό εκείνου του Σεπτέμβρη
που κοιταχτήκαμε σ' εκείνο το παγκάκι.
Πάντα να θυμάσαι –θυμάσαι άραγε;– τα πράσινα τα μάτια
που δήλωσαν μεμιάς "παρών".
Εκείνου του Σεπτέμβρη το φύλλο
το κίτρινο, σχεδόν χρυσό, που έκρυψες στου σακακιού την τσέπη,
να το θυμάσαι εξίσου.
Και σαν το πρώτο γέλιο του μωρού
θ' ακούς το γέλιο μου που σου ψιθύριζε
χωρίς να ακούς τι λέει.
Σ' εκλιπαρώ, μην στάξει στην πραγματικότητα αυτό που θέλει η αλήθεια.
Πες πως ήρθα και σε φίλησα
και άσε το πραγματικό να στάξει.
Δεν έχει σημασία τι θυμάσαι πια.
Στον κόσμο αυτόν, ξέρεις, κυριαρχεί η λήθη.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ξέγνα λοιπόν τι νοσταλγούσες.

Αν θυμήθηκες ποτέ σου...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Μυρτώ Μυλωνά (ψευδώνυμο: *Αριάδνη* – σχολείο: *Αρσάκειο Γυμνάσιο Πατρών*) για το ποίημα «**Ο Κάποτε στον Μαραθώνα**»

Έφτασες τρέχοντας,
έπινες λαίμαργα τ' αγέρι,
καπνός ο δρόμος,
μορφή που χάθηκε βαμμένη στο αίμα,
μελάνι πορφυρό,
καλά μαντάτα,
το πνεύμα σου,
πια μεθυσμένο στην αθανασία,
σαν κύμα αλύγιστο,
στο φως,
έφτασες τρέχοντας.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Δ. Επίπεδο Γυμνασίου - Πεζογράφημα

1ο βραβείο:

Νίκος Κερούλης (ψευδώνυμο: *Harry Potter* – σχολείο: *Ηράκλειο Κρήτης – Πρότυπο Γυμνάσιο Ηρακλείου*) για το πεζογράφημα «**Το Γιν –Γιανγκ και ο Harry Potter**»

Γυρνάω από το σχολείο σκυφτός, προβληματισμένος... Μα τι να γράψω...; Ένα παραμύθι... μας είπε η κυρία «για την μέρα και την νύχτα...». Από πού ν' αρχίσω; Και πως έρχονται οι ιδέες; Και έπειτα έχουμε και τα εικαστικά... Να ζωγραφίσουμε λέει έναν δρόμο αυτογνωσίας...

Φθάνω στο σπίτι και ρωτάω τη μαμά μου: «Τι να γράψω για τη μέρα και τη νύχτα;»... «ένα παραμύθι...», θέλει η κυρία.

-«Σκέψου κάτι για τ' αντίθετα. Μέρα-νύχτα, φως-σκοτάδι,...», ακούω τη φωνή της καθώς κατευθύνεται προς το μπαλόνι...

Αντίθετα; Μα δεν ήθελα να είναι αντίθετα, δεν ήθελα να είναι σε διαφορετικά στρατόπεδα, αλλά φίλοι αγαπημένοι, δεν γίνεται να υπάρχει μέρα χωρίς νύχτα, ούτε σκοτάδι χωρίς φως...

Μα βέβαια... Τα αντίθετα έλκονται και γίνονται ένα..., το αγαπημένο μου Γιν-Γιανγκ...

Όταν πρωτοείδα το Γιν-Γιανγκ, θυμάμαι ήμουν στο νηπιαγωγείο και η καρδιά μου φτερούγισε! Μου άρεσε τόσο πολύ που το ζωγράφιζα παντού, στα τετράδια και στις ζωγραφιές μου, πάνω στο γραφείο μου, στο χέρι μου και τελικά το πήρα και κρεμάστού. Είχε τόση αρμονία αυτός ο κύκλος!

Και όταν έμαθα ότι συμβολίζει το καλό και το κακό, μέσα μου ηρέμησα, γαλήνεψα που συνυπάρχουν μέσα στη ζωή, στο σύμπαν και σχηματίζουν το «όλο».

Και αν το λευκό είναι το καλό και μαύρο το κακό, μέσα στο λευκό υπάρχει μια συμμετρική τέλεια «τελεία» που σκέφτηκα ότι μπορεί να υπάρχει κάτι μικρό κακό μέσα στο καλό, όπως και μικρό καλό, η άσπρη τελεία μέσα στο μαύρο κακό...

Μα ναι! Τι τέλειο σύμβολο και πόσο αρμονικά δένουν όλα! Η μέρα και η νύχτα είναι το Γιν-Γιανγκ. Μοιάζουν αντίθετα, αλλά έλκονται τόσο πολύ που αλληλοσυμπληρώνουν το ένα το άλλο, σαν κομμάτια του παζλ, και η ύπαρξη του ενός κάνει εντονότερη και πιο φανταχτερή, πιο λαμπερή την ύπαρξη του άλλου.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Η νύχτα, το απόλυτο σκοτάδι δεν είναι τόσο ωραίο, όσο ο έναστρος νυχτερινός ουρανός..., γιατί απλά το φως των άστρων μέσα στο σκοτάδι της νύχτας κάνει την νύχτα να δείχνει υπέρλαμπρη και μαγική.

Όλα σιγά σιγά ξεδιαλώνονται μέσα μου...

Τι ονόματα να δώσω στην μέρα και στην νύχτα στο παραμύθι μου;

Να είναι ζευγάρι; Ζευγάρι ερωτευμένο που ενώνονται εις «σάρκα μια»; Που τσακώνονται πολλές φορές αλλά αγαπιούνται πάντα; Η Μέρα και ο Νύχτας; Η μήπως η Νύχτα και ο Μέρας;

Μπα... Θα τα κάνω αδέρφια... Διαφορετικού ή του ίδιου φύλου; Αγόρια η κορίτσια; Και ποιο θα είναι μεγαλύτερο; Και γιατί το ένα να είναι λευκό και το άλλο μαύρο; Γιατί να είναι διαφορετικής φυλής;

Γιατί έτσι είναι η ομορφιά της ζωής! Η διαφορετικότητα και η ποικιλία στη φύση κάνει τόσο όμορφη και ιδιαίτερη τη ζωή.

Μα και βέβαια! Δεν θα μπορούσε να είναι τίποτα άλλο παρά δυο αδέρφια λευκού και μαύρου χρώματος και μάλιστα της ίδιας ηλικίας, δίδυμα. Θα τα κάνω κορίτσια..., γιατί είναι τόσο ωραία τα ονόματα Ημέρα και Νύχτα που δεν θέλω να τα αλλάξω...

Και ξαφνικά η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος! Η τέλεια ιδέα! Αχ, πόσο ευτυχισμένος και πλήρης αισθάνομαι! Σαν όλα να τακτοποιήθηκαν μέσα μου!

Η Ημέρα και η Νύχτα είναι δυο όμορφα κοριτσάκια δίδυμα που γεννήθηκαν από την αγάπη και τον έρωτα της μητέρας και του πατέρα τους, της Ηλιόλουστης και του Μαυροσύμπαντου. Η ηλιόλουστη έχει το λευκό χρώμα του φωτός και τη ζεστασιά του ήλιου, και ο Μαυροσύμπαντος είναι ένας αγέρωχος δυνατός πατέρας μαύρου χρώματος που συμπυκνώνει όλο το απέραντο επιβλητικό σκοτάδι του σύμπαντος.

Αρχίζω να γράφω το παραμύθι και το μολύβι μου αρχίζει να γεμίζει σελίδες με ιδέες και άλλες ιδέες και ναι!!! Αυτή είναι η έμπνευση!

Πόσο χαρούμενος και γεμάτος νιώθω!!!

-«Μαμά, το έγραψα το παραμύθι...»

-«Μπράβο Νίκο μου, έγραψες για τα αντίθετα»;

Η μαμά μου, γιατρός, το αποκορύφωμα της ορθής λογικής, μαύρο-άσπρο, μέρα-νύχτα, μηδέν-άπειρο, υγεία-ασθένεια...

Αχ μαμά μου, πόσο με βοήθησες που δεν συμφωνώ μαζί σου. Που δεν τα θέλω αντίθετα, αλλά μονιασμένα, αγαπημένα, διαφορετικά μεν αλλά τόσο ενωμένα που σχηματίζουν το απόλυτο ένα.

-«Μαμά, να σου διαβάσω το παραμύθι;»

-«Βεβαίως Νίκο μου...»

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Και αρχίζω...

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε μια υπέρλαμπρη γυναίκα που έλαμπε από ομορφιά και λεγόταν Ηλιόλουστη και ένας γενναίος άνδρας που λεγόταν Μαυροσύμπαντος. Μόλις συναντήθηκαν, ερωτεύτηκαν αμέσως τόσο που έσμιζαν οι καρδιές τους και έγιναν ένα, σαν ένα υπέροχο Γιν-Γιανγκ.

Μετά από καιρό η Ηλιόλουστη έμεινε έγκυος σε δίδυμα και γέννησε δύο υπέροχα κοριτσάκια, το ένα μαύρο που έμοιαζε του μπαμπά της, του Μαυροσύμπαντου και το ονόμασαν Νύχτα και το άλλο άσπρο που έμοιαζε της Ηλιόλουστης και το ονόμασαν Ημέρα.

Τα κοριτσάκια μεγάλωναν και έπαιζαν αγαπημένα, αλλά στην εφηβεία τους άρχισαν να τσακώνονται για το ποια από τις δυο είναι πιο χρήσιμη, πιο όμορφη, πιο άξια, πιο ικανή...

Οι γονείς τους, έσπαγαν το κεφάλι τους, για να δουν πώς θα έκαναν τα κορίτσια τους να είναι αγαπημένα.

Μια μέρα, η Ηλιόλουστη αποφάσισε να πάει μια βόλτα στην καταπράσινη και λουλουδιασμένη εξοχή παρέα με την κορούλα της, την Ημέρα.

- «Είσαι ένα εξαιρετικό κορίτσι, προικισμένο με φως και λάμψη που αγαπάς την εργασία και τη δημιουργία. Εσύ, όταν θα μεγαλώσεις, θα φωτίζεις, θα ζεσταίνεις και θα φροντίζεις τους ανθρώπους, θα βοηθάς να ανθοφορούν όλα τα φυτά με το φως σου, θα βοηθάς να παίζουν τα παιδιά στις παιδικές χαρές και στο σχολείο. Όλα είναι στο δικό σου χέρι και πρέπει να νοιώθεις ευγνωμοσύνη που θα έχεις τόση δύναμη και θα κάνεις καλό στον κόσμο», της είπε η μανούλα της.

Τότε, για πρώτη φορά, η ψυχούλα της Ημέρας γαλήνεψε και αποκοιμήθηκε στην αγκαλιά της Ηλιόλουστης.

Το ίδιο βράδυ ο Μαυροσύμπαντος πήρε από το χέρι την Νύχτα και βγήκαν βόλτα μέσα στο πυκνό σκοτεινό δάσος. Η Νύχτα άκουγε τους ψίθυρους των ζώων, διέκρινε τα λαμπερά ανοιχτά μάτια της σοφής κουκουβάγιας, άκουγε το ποταμάκι που κυλούσε και μαγευόταν ολοένα και περισσότερο.

- «Αυτό είναι το δικό σου βασίλειο», της είπε ο πατέρας της. «Εσύ, όταν θα μεγαλώσεις, φεγγαρόλουστη ομορφιά μου, θα στολίζεις τα μαλλιά σου με φωτεινά άστρα, θα προσφέρεις όνειρα γλυκά στα παιδιά, θα χαρίζεις την γαλήνη της βραδιάς και την μαγευτική αγάπη στους ερωτευμένους. Θα σε τραγουδήσουν πολλοί και θα σε αγαπήσουν περισσότερο. Χωρίς εσένα ο κόσμος θα είναι μισός. Η μοίρα το έφερε να είμαστε με

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

την δίδυμη αδερφή σου, μοναδικές, ξεχωριστές αλλά και δεμένες. Δεν μπορεί η μια να κάνει χωρίς την άλλη. Μόνο έτσι θα είναι καλύτερος ο κόσμος.»

Η Νύχτα, αν και έφηβο κοριτσάκι, κατάλαβε πόσο δίκιο είχε ο πατέρας της. Όταν γύρισαν πια στο σπίτι, χαμογέλασε στη Ημέρα που είχε μόλις ζυπνήσει κι έπεσε να κοιμηθεί στην αγκαλιά του πατερούλη της...

Η Ημέρα και η Νύχτα ζήσανε ευτυχισμένες, έμαθαν να αγαπούν τους τη φύση, τα ζώα και τους ανθρώπους και να αλληλοβοηθούν η μια την άλλη, αχώριστες πια φτιάχνοντας ένα καταπληκτικό σε ομορφιά Γιν-Γιανγκ με απόλυτη ισορροπία.

Η Ηλιόλουστη και ο Μαυροσύμπαντος τις έβλεπαν από ψηλά και καμάρωναν για τις εξάισιες καταπληκτικές κόρες τους, καταλαβαίνοντας ότι τώρα πια ήξεραν τον προορισμό τους.»

-«Τι ωραίο παραμύθι Νίκο μου...!! Ζωγράφισέ το!! Προσπάθησέ το....»

-«Και βέβαια μαμά, έχω ήδη τις εικόνες μέσα μου...»

Και ζωγράφισα ένα ιδιαίτερο Γιν-Γιανγκ. Μέσα στο λευκό τμήμα του, ζωγράφισα την Ημέρα, το λευκό έφηβο κοριτσάκι με ξανθά ίσια μαλλιά να ανεμίζουν, και στην θέση της μαύρης τελείας έκανα μια λεπτή φέτα φεγγαριού, που το μεγαλύτερο τμήμα του ήταν μαύρο. Αντίστοιχα στο μαύρο τμήμα του Γιν-Γιανγκ, ζωγράφισα τη Νύχτα, το μαύρο έφηβο κοριτσάκι με μαύρα πυκνά σγουρά μαλλιά και στην θέση της λευκής τελείας έκανα έναν ολοστρόγγυλο ήλιο...

Και τότε... σχηματίστηκε στην φαντασία μου ολοζώντανη η ζωγραφιά που θα έκανα στα εικαστικά...

Ζωγράφισα μια κάθετη πολύ ψηλή σκάλα προς τον ουρανό! Στο κάτω μέρος της σκάλας έκανα έναν μεγάλο καθρέφτη και στο πάνω μέρος επίσης έναν μικρότερο καθρέφτη... και έγραψα... «Ο δρόμος προς τον εαυτό μου...».

-«Μαμά, πολλές φορές η ζωγραφιά αποδίδει πιο παραστατικά το συναίσθημα απ' ότι τα λόγια...».

-«Πόσο δίκιο έχεις Νίκο!».

-«Μαμά, δεν πειράζει που είμαστε διαφορετικοί, εσύ με την λογική και εγώ με το συναίσθημα... Εξάλλου και τα δυο χρειάζονται και αλληλοσυμπληρώνουν το ένα το άλλο...».

Μετά από λίγο βλέπω την μαμά μου σκυθρωπή, λυπημένη, προβληματισμένη. Έβλεπε ειδήσεις και μόλις μπήκα στο σαλόνι έκλεισε την τηλεόραση...

-«Τι έχεις μαμά; Τι έλεγαν οι ειδήσεις;»

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

-« Νίκο, παιδί μου υπάρχει ένας ιός που λέγεται κορωνοϊός και μολύνει τους ανθρώπους ταχύτατα και δεν μπορούν να αναπνεύσουν και κάποιοι άνθρωποι πεθαίνουν. Για να σταματήσει η μετάδοση του πρέπει να κλειστούμε στα σπίτια μας. Τα σχολεία κλείνουν...»

Τρέχω να ανοίξω την τηλεόραση. Δείχνει έναν χάρτη του κόσμου με περιοχές με κόκκινο χρώμα και από κάτω λέει εξάπλωση κορονοϊού...

Κορωνοϊός. Κόκκινο. Τόσο κόκκινο χρώμα που εξαπλώνεται στον χάρτη! Καραντίνα. Κλουβί. Όλα αρχίζουν από Κ.

Και κάποτε ήταν το αγαπημένο μου γράμμα το Κ. Κρήτη, καλοκαίρι, κατασκήνωση, καράβι, κινηματογράφος, κήπος, καρπούζι.

Οι μέρες περνούν... Άλλη μια μέρα... μέσα. Μόλις ξύπνησα... πλησιάζω στο παράθυρο του σαλονιού και αναρωτιέμαι με λύπη... γιατί να μην μπορώ να ταξιδέψω...

Κάθομαι στον καναπέ, ανοίγω το laptop μου να δω πάλι παλιές χιουμοριστικές σειρές, όπως «το σόι μου», ή το «Κωνσταντίνου και Ελένης» στο youtube, παίρνω ένα παλιό κινητό χωρίς κάρτα sim της μαμάς μου που συνδέεται όμως το wifi του σπιτιού και αρχίζω να παίζω minecraft creative...

Σκέφτομαι ότι άδικα έγραψα το παραμύθι για την μέρα και την νύχτα και άδικα τη ζωγραφιά μου... Τα σχολεία κλειστά, οι φίλοι μου στα σπίτια τους, όλοι κλεισμένοι σε κλουβιά...

Ακούω πάλι τη φωνή της μαμάς μου:

- « Νίκο μου, τι θέλεις να φας για πρωινό; Γάλα, πορτοκαλάδα, τοστ, τσουρεκάκι, καλτσουνάκι;»

- «Δεν έχω όρεξη μαμά...», απαντάω βαρετά...

Καμιά φορά σκέπτομαι ότι τίποτα δεν είναι τόσο ανυπόφορο όσο το να βρίσκεσαι σε τέλεια ησυχία, χωρίς σχολείο, χωρίς παιχνίδι με φίλους, χωρίς καμιά απασχόληση...

Τότε από το βάθος της καρδιάς μου βγαίνει η ανία, η βαρεμάρα, η πλήξη, η μαυρίλα, η θλίψη, η λύπη, η απελπισία...

Καθισμένος στον καναπέ, τότε τότε σηκώνω το βλέμμα μου και παρακολουθώ τη μαμά μου... Πίνει το καφεδάκι της, χαρούμενη φαίνεται αλλά εγώ διακρίνω μια ανησυχία της, καταπιάνεται συνέχεια με πολλές ασχολίες, μαγειρεύει, κάνει δουλειές του σπιτιού, ποτίζει τα λουλούδια, κάνει εργασίες στον υπολογιστή της, ζωγραφίζει, κάνει discouragement, χειροτεχνίες, διαβάζει... Τηλεόραση δεν βλέπει παρά μόνο τον Τσιόδρα κάθε 6.00 το απόγευμα. Τον συμπαθεί πολύ.

-«Μαμά, δεν μπορώ άλλο, δεν έχω τι να κάνω...» της λέω

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

-«Νίκο μου, έχεις τόσα πράγματα να κάνεις: κάνε lego, διάβασε ένα βιβλίο, έλα να παίξουμε ένα επιτραπέζιο, κάνε χειροτεχνίες, πάζλ, παίξε ντραμς, άκουσε μουσική, μίλα στο skype με τους φίλους σου...»

Μου προτείνει τόσα πράγματα, αλλά αν και κατά καιρούς έχω κάνει απ' όλα..., δεν... έχω όρεξη και δεν περνάει ο χρόνος...

-«Νίκο μου, θα φτιάξω γαριδομακαρονάδα και μετά θα πάμε βόλτα με τα ποδήλατα. Σήμερα είναι Μεγάλο Σάββατο. Το βράδυ είναι η Ανάσταση. Κοίτα, έφτιαξα και τις λαμπάδες μας!»

-«Δεν έχω όρεξη για τίποτα, ούτε για φαγητό, ούτε για βόλτα», της απαντάω και γέρνω πάλι το κεφάλι μου στο μαξιλάρι του καναπέ...

Μιλάει η μαμά μου... και δεν την παρακολουθώ... Αισθάνομαι χάλια, θέλω μια έκπληξη, κάτι να με ταρακουνήσει, τα ταραξεί την ηρεμία της απραξίας μου...

Και ξαφνικά, χτυπάει το κουδούνι... Η μαμά μου είναι στο μπαλκόνι και δεν το ακούει...

Τρέχω να ανοίξω! Δεν το πιστεύω! Δεν πιστεύω στα μάτια μου! Είναι ο αγαπημένος μου ήρωας!!! Ο Χάρρυ Πότερ στο σπίτι μου; Είναι δυνατόν;

-Γεια σου Νίκο! Είμαι ο Χαρ...

- Ο Χάρρυ Πότερ!!! Σε ξέρω!!! Από πάντα σε ήξερα!! Είσαι ο ήρωας μου!! Μα πως; Πως και με επισκέφτηκες; Είσαι τόσο πολυάσχολος! Απίστευτο!

- Με σκέφτηκες κάποια στιγμή πολύ έντονα μέσα στην μελαγχολία σου... και η σκέψη ξέρεις... ταξιδεύει! Η σκέψη ξέρεις... ταξιδεύει πιο γρήγορα από τον ήχο, πιο γρήγορα και από το φως! Είναι κάτι το μαγικό!

- «Ε..., από μαγεία εσύ, άλλο τίποτα!!!», και γέλασα... «μπορώ να πάρω το μαγικό ραβδί σου;», τον ρώτησα γεμάτος ανυπομονησία για την απάντησή του...

Εκείνος, έκανε ένα βήμα μπροστά, τέντωσε το χέρι του με το μαγικό ραβδί και με ρώτησε «Τι θα το κάνεις, Νίκο?»

-Θα το χρησιμοποιήσω για να φύγω από το σπίτι να πάω στο Παρίσι, στον πύργο του Άιφελ, στην Disneyland, στην Δανία στην legoland, στην Νέα Υόρκη, στο άγαλμα της ελευθερίας, στο Λονδίνο...

-Όλα τα ταξίδια έχουν νόημα όταν τα μοιράζεσαι με ένα φίλο! Εξάλλου, όλες οι χώρες και οι πόλεις που ανέφερες είναι σε καραντίνα τώρα! Είναι σε χειρότερη μοίρα από την Ελλάδα. Παντού είναι όλα κλειστά!

Η απελπισία μου ήταν πλέον φανερή! Αλλά ήθελα απεγνωσμένα το μαγικό ραβδί.

- Δώσε μου το, για να πετάξω! Να νοιώσω ελεύθερος! Να βγω έξω από το σπίτι..., να πάω μέχρι τον Ψηλορείτη... και να φωνάξω... «είμαι ελεύθερος!!!!»

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

-«Είναι καλύτερα να το χρησιμοποιήσουμε μαζί, παρέα», μου είπε! «Λοιπόν, κράτησε το χέρι μου σφικτά, άμπρα-κατάμπρα μικρο-μικρότεροι, σαν τα πουλιά πετώντας, άμπρα-κατάμπρα...»

Και ξαφνικά, όλα ήταν μαγικά! Γίναμε μικρά ανθρωπάκια που πετούσαμε στο σαλόνι του σπιτιού μας και όλα μου φαίνονταν υπέροχα. Περάσαμε δίπλα από το διαστημόπλοιο Lego που είχα φτιάξει στο σαλόνι, μπήκαμε μέσα και ταξιδέψαμε στην Σελήνη, μετά πήγαμε στον παιδότοπο, όπου ανεβήκαμε στο ψηλότερο σημείο του πύργου του Άιφελ με lego, στο Big Ben του Λονδίνου, στο άγαλμα της ελευθερίας, μπήκαμε σ' όλα τα lego μου...

Μετά μπήκαμε στο minecrafft creation, όπου χτίσαμε κτήρια, κρυσθώνες, φρούρια, και συναντήσαμε απίστευτα πλάσματα!

Σε όλα μας αυτά τα ταξίδια ο Χάρρυ Πότερ μου έλεγε ιστορίες, γελούσαμε και τραγουδούσαμε ευτυχισμένοι σαν αχώριστοι φίλοι...

-«Σε λίγο, η επίδραση από το μαγικό ραβδί τελειώνει», μου είπε.

Εγώ, εξουθενωμένος από τα τόσα ταξίδια μας μα και απόλυτα ευτυχισμένος, δεν είχα λόγια να τον ευχαριστήσω για τις υπέροχες ώρες που μου πρόσφερε!

-Πόσο δίκιο είχες Χάρρυ!! Η φιλία είναι το σπουδαιότερο πράγμα στην ζωή μας! Τα πράγματα και οι εμπειρίες μας παίρνουν αξία από την παρουσία του φίλου! Το να είσαι μόνος και να έχεις όλα τα πλούτη του κόσμου είναι τόσο ανιαρό και μονότονο!

-Ναι, η φιλία που έχει καλοσύνη, αγάπη και προσφορά είναι μαγική! Αυτή είναι η μαγεία που θέλω να έχω, αυτή την μαγεία ήθελα να σου προσφέρω και να μοιραστώ μαζί σου και αυτή την μαγεία θέλω να χαρίσω και σε σένα για να την χρησιμοποιείς άπλετα στα αγαπημένα σου πρόσωπα! Γεια σου φίλε μου! Ήταν αξέχαστη εμπειρία και για μένα! Είσαι ένας υπέροχος, πολύτιμος, αξιαγάπητος, καλόκαρδος φίλος! Να σκέπτεσαι πάντα το Γιν-Γιανγκ. Ακόμα και όταν όλα γύρω σου μοιάζουν άσχημα και κακά, όπως ο κορωνοϊός, να προσπαθείς να βρίσκεις πάντα κάτι καλό μέσα στο κακό, όπως την ελπίδα, τα όνειρα, την φαντασία. Το μυαλό μας δεν μπορεί κανείς να το περιορίσει, να το φυλακίσει εκτός και αν το επιτρέψουμε εμείς οι ίδιοι να συμβεί...

-Γεια σου Χάρρυ! Αγαπημένε μου, αξέχαστε Χάρρυ! Και ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλό μου, δάκρυ χαράς και συγκίνησης!

«Έλα, Νίκο μου, ξύπνα αγάπη μου», άκουσα τη γλυκιά φωνή της μαμάς μου. Είναι ώρα να βγούμε στο μπαλκόνι! Σε λίγο θα ακούσουμε το Χριστός Ανέστη... Όλοι θα βγούμε στα μπαλκόνια μας με τις λαμπάδες μας. Ο κύριος Γιώργος, απέναντι, θα

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

έχει βάλει πολύ δυνατά την λειτουργία από την τηλεόραση που έχει στο μπαλκόνι του!

Σηκώθηκα, ανάψαμε τις λαμπάδες μας και βγήκαμε στο μπαλκόνι.

-Κοίτα μαμά, ένα φως στον ουρανό! Είναι ένα φαναράκι που πετάει! Είναι μαγικό!

-Ναι, αγάπη μου, είναι υπέροχο, είναι μαγικό!

Όλα τα μπαλκόνια ήταν φωτισμένα, το «Χριστός Ανέστη» ακούστηκε δυνατά και από την τηλεόραση και από όλους τους γείτονες! Και μετά μια δυνατή φωτιά απέναντι μας πιο κάτω από την είσοδο της πολυκατοικίας μας, το κάψιμο του Ιούδα που κάποια μεγαλύτερα παιδιά του λυκείου είχαν ωρύτερα φτιάξει.

-Είναι πολύ όμορφα μαμά! Χριστός Ανέστη, χρόνια πολλά, σ' αγαπώ πολύ!

-«Και εγώ, καρδιά μου, σ' αγαπώ πολύ! Είσαι το πολυτιμότερο πρόσωπο της ζωής μου!», είπε, με φίλησε και με αγκάλιασε σφικτά! «Είναι μια διαφορετική Ανάσταση φέτος, αλλά όχι λιγότερο μαγική», μου σιγοψιθύρισε στο αυτί...

Μετά σκουντήξαμε τα αυγά, φάγαμε και έπειτα γεμάτος ανείπωτη χαρά έκανα βίντεο-κλήση skype για να μιλήσω και να ευχηθώ στους φίλους μου!

Μετά από λίγο, αποκοιμήθηκα σκεφτόμενος... πως όσο όλοι μας είμαστε κλειδωμένοι στα σπίτια μας, μας αξίζει λίγη μαγεία....

Αποκοιμήθηκα σκεφτόμενος την επόμενη ημέρα από την covid -19. Θα φύγει ο κορωνοϊός και θα αρχίσουν τα ταξίδια! Θα επισκεφτώ όλα τα μέρη που πήγα με τον Χάρρυ Πότερ, παρέα με τον καλύτερο μου φίλο...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2ο βραβείο:

Κατερίνα Μητσάνη (ψευδώνυμο: *Κλειώ Ευαγγέλου* – σχολείο: Γυμνάσιο Λεπτοκαρυάς Πιερίας) για το πεζογράφημα «**Το ημερολόγιο της Χέλγκα Γκαίμπελς**»

25 Οκτωβρίου 1938

Αγαπητό μου ημερολόγιο

η σημερινή μέρα είναι σαν όλες τις άλλες, δηλαδή τρομερά βαρετή. Το μόνο που κάνω όλη την ημέρα είναι να κάθομαι στο δωμάτιο μου, και να γράφω σε εσένα ή να προσπαθώ να αποφύγω τον Χέλμουντ (τον μικρό μου αδελφό), ο οποίος δεν με αφήνει σε ησυχία. Παρόλο που το δωμάτιό μου είναι αρκετά μεγάλο και έχω άπειρους τρόπους με τους οποίους μπορώ να ψυχαγωγήσω τον εαυτό μου, τους έχω βαρεθεί όλους. Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, νομίζω ότι είναι το μέγεθος του δωματίου που με πνίγει. Θα αναρωτιέσαι και εσύ πως γίνεται μια κοπέλα με πέντε αδέρφια να βρίσκεται τόσο πολύ σε απόγνωση. Ούτε εγώ δεν έχω απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Τα αδέρφια μου είναι όλα πολύ μικρά και δεν έχω καμία όρεξη να ασχοληθώ μαζί τους. Τριγυρνάω σαν την άδικη κατάρα μέρα-νύχτα μέσα στο σπίτι μας, το οποίο θα έλεγες πως μοιάζει με κάστρο. Η μητέρα μου, Μάγδα, μου έχει απαγορεύσει να βγαίνω έξω από το σπίτι λόγω της κατάστασης και συνεχώς επαναλαμβάνει: «Οι Εβραίοι δεν θα διστάσουν να σου κάνουν κακό». Κάθε φορά που προσπαθώ να την πείσω ή έστω να της μιλήσω για αυτό το θέμα αυτή γυρνάει το κεφάλι της και με ένα άκαρδο βλέμμα μου βάζει τις φωνές. Και ο πατέρας Γιόζεφ Γκαίμπελς, ναι καλά άκουσες ημερολόγιό μου, είμαι η κόρη του γνωστού πολιτικού και υπουργού προπαγάνδας της Γερμανίας και μπλα, μπλα, μπλα. Και αυτός προσπαθεί να το παίξει σκληρός και να κρατήσει τα προσχήματα όπως του αρέσει να λέει, μα κάθε φορά που θυμώνει η μητέρα μου, απλώς κλείνεται στο γραφείο του και συζητά για γραφειοκρατικά και πολιτικά θέματα. Κάπως έτσι με φωνές και ανία περνάει η ημέρα μου ως Χέλγκα Γκαίμπελς.

26 Οκτωβρίου 1938

Καλημέρα αγαπητό μου ημερολόγιο

Μάντεψε τι...το αγόρι που κατοικεί στον νου μου όλες αυτές τις ημέρες και με έχει κάνει να τον σκέφτομαι συνεχώς επιτέλους μου έστειλε γράμμα. Το γράμμα αυτό

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

που το έφερε η Ιβόν, η προσωπική μου υπηρέτρια, η οποία είναι η μόνη που με καταλαβαίνει. Την νιώθω σαν μεγάλη μου αδερφή. Κάθε φορά που ήθελα να τον δω με βοηθούσε να τον σκάσω και πάντα με υπερασπιζόταν, όταν έλεγα ψέματα. Όπως όλες τι άλλες φορές, έτσι και σήμερα, η Ιβόν μου έφερε την καθημερινή μου εφημερίδα, μέσα στην οποία είχε τοποθετήσει το γράμμα εκείνου. Κλείνοντας μου το μάτι, έβαλε τα γέλια και χωρίς να πει τίποτα γύρισε στην δουλειά της. Αυτό δε με παραξένεψε πολύ, γιατί είναι κάτι που συνηθίζουμε να κάνουμε μεταξύ μας. Οπότε απλά γέλασα και εγώ και άνοιξα την εφημερίδα, για να την διαβάσω. Τότε όμως παρατήρησα πως κάτι είχε πέσει από αυτήν. Όταν κοίταξα λίγο πιο προσεχτικά κατάλαβα πως ήταν ένα γράμμα. Τα μάτια μου έλαμψαν και τα μάγουλα μου αναποκοκκίνισαν μόνο και μόνο στην ιδέα ότι μπορεί να ήταν δικό του. Όλες η σκέψεις επιβεβαιώθηκαν, όταν το άνοιξα και διάβασα το όνομα του. «Αγαπητή μου Χέλγκα, ξέρω ότι η απόφαση μου να φύγω στο Παρίσι σε στεναχώρησε πολύ. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο με πληγώνει η εικόνα των πανέμορφων γαλανών ματιών σου να πλημμυρίζουν με δάκρυα και εγώ να είμαι ανήμπορος να σε βοηθήσω. Μακάρι να μπορούσα να σε αγκαλιάσω και να σου πω πως όλα θα πάνε καλά. Ξέρεις ότι δεν μου αρέσουν τα ψέματα γι' αυτό δεν θα σου κρύψω τον φόβο και την ανησυχία μου, μήπως και συμβεί κάτι και δεν μπορέσω να ξανά ακούσω ποτέ την γαλήνια φωνή σου και αυτό το αγγελικό σου γέλιο. Φοβάμαι μήπως δεν μπορέσω να ξαναγιώσω ποτέ το απαλό σου άγγιγμα και την θαλπωρή της ζεστής σου αγκαλιάς. Έτσι, αποφάσισα λοιπόν να σου στείλω αυτό το γράμμα μιας και γνωρίζω πόσο σημαντική είναι για εσένα η αυριανή ημέρα και να σου πω ότι θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να ξαναβταμώσουμε και να μπορέσω να σου πω από κοντά πόσο ερωτευμένος είμαι μαζί σου γλυκιά μου Χέλγκα. Παντοτινά δικό σου Έρσελ.». Αυτά έγραφε το γράμμα αγαπητό μου ημερολόγιο. Αυτά τα λόγια με έκαναν να λυγίσω. Το αγόρι με το οποίο είμαι ερωτευμένη, μου είπε ότι με αγαπάει και εκείνο. Πριν τα δάκρυα χαράς προλάβουν να κυλήσουν, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Η πόρτα άνοιξε και πέρασε μέσα ο θείος Αδόλφος, στενός οικογενειακός φίλος των γονιών μου, ο οποίος είναι ολοφάνερο πως μου έχει μεγάλη αδυναμία και μάλλον είχε έρθει για να μου αφήσει κάποιο δωράκι, όπως έκανε συνήθως. Αφότου με αγκάλιασε και μου έδωσε το δώρο του χαμογελώντας μου, τόνισε πόσο όμορφη είμαι σήμερα, μου τσίμπησε το μάγουλο και πέρασε στο γραφείο του πατέρα μου, για να συζητήσουν. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ όλη νύχτα ήταν το γράμμα του Έρσελ καθώς και πως θα έλεγα στον πατέρα μου, ένα Ναζί πολιτικό, ότι ήμουν ανυπέμβλητα ερωτευμένη με έναν Εβραίο και πως δεν είχα σκοπό να ξεχάσω την αγάπη μου για αυτόν.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

27 Οκτωβρίου 1938

Σήμερα έπρεπε είναι η αγαπημένη μου μέρα του χρόνου, σήμερα είναι τα γενέθλια μου. Είμαι επιτέλους 16. Κάθε χρόνο την ημέρα αυτή, ξυπνάω με τις χαρούμενες φωνές της οικογένειας μου να μου τραγουδάνε δυνατά και να μου φωνάζουν χρόνια πολλά, κρατώντας μια διάροφη τούρτα στα χέρια τους. Το κρεβάτι μου είναι γεμάτο με δώρα, μικρού και μεγάλου μεγέθους. Όλο το σπίτι είναι γεμάτο με διακοσμητικά και το δωμάτιο μου γεμάτο κάρτες και κορδέλες. Έτσι και φέτος λοιπόν. Η μητέρα και ο πατέρας με μια τούρτα στα χέρια μου είπαν να κάνω μια ευχή και μου χαμογέλασαν. Αχ και να ήξεραν τι θα ήταν αυτή η ευχή... Εγώ απλά τους έσκασα ένα ψεύτικο χαμόγελο και τους ευχαρίστησα, διώχνοντάς τους από το δωμάτιο μου για να ετοιμαστώ για την ημέρα. Στην πραγματικότητα, απλώς ξάπλωσα στο κρεβάτι μου βυθίστηκα στη θλίψη μου αφήνοντας τα δάκρυα μου να κυλίσουν από τα μάτια μου. Την σημερινή ημέρα δεν μπορώ να την χαρώ, όχι όσο ξέρω ότι εκείνος βρίσκεται τόσο μακριά μου. Όλη την ημέρα γίνονταν προετοιμασίες για την αποψινή βραδιά. Η μητέρα αποφάσισε ότι τα δέκατα έκτα μου γενέθλια έπρεπε να το γιορτάσω όπως μου άξιζε. Μα καλά! Πως μπορούν όλοι να είναι τόσο αναισθητοι και αφελείς; Άνθρωποι και συγκεκριμένα Εβραίοι χάνουν τις ζωές του και την ελευθερία τους, εξαιτίας της απληστίας και της ιδεολογίας μας και αυτοί γιορτάζουν. Κάποιες φορές σιχαίνομαι που γνωρίζω ότι ανήκω στους ανθρώπους γερμανικής καταγωγής. Εγώ δεν είμαι τέρας! Γνωρίζω τι προσπαθεί να πετύχει ο πατέρας μου, για ποιο λόγο πασχίζει όλον αυτόν τον καιρό· δεν είμαι ανόητη. Προσπαθώ να τον πείσω με έμμεσα λόγια και πράξεις, όμως αυτός δεν με καταλαβαίνει. Δεν είναι λίγες οι φορές που με αποκαλούν η ντροπή της οικογένειας. Γιατί; γιατί απλά έχω ανθρωπιά και νοιάζομαι για τους γύρω μου. Και όλοι αυτοί οι δήθεν επιτυχημένοι και τίμιοι, που θα παραβρίσκονται σήμερα εδώ, παρά την δυσαρέσκεια μου, είναι ένα μάτσο απάνθρωπα τέρατα, με ελεεινές πράξεις που προσπαθούν να κρύψουν πίσω από το δάχτυλό τους. Ο θεός Αδόλφος όπως κάθε άλλη χρονιά, μου πήρε ένα πανάκριβο φόρεμα, με ασορτί πέδιλα και διάφορα άλλα κοσμήματα. Δεν θέλω να ακουστώ αγάριστη, αλλά και τι να τα κάνω; Η μητέρα δεν με αφήνει να πλησιάσω ούτε την πόρτα του σπιτιού, λόγω των αδικαιολόγητων φόβων της. Πόσο μάλλον να με αφήσει να περάσω έξω από αυτήν, στον έξω κόσμο. Λυπάμαι, αγαπητό μου ημερολόγιο, αλλά φοβάμαι ότι δεν θα μπορέσω να σου γράψω άλλο για σήμερα, καθώς πλησιάζει η ώρα της δεξίωσης και η μητέρα μου είπε να σταματήσω να σου γράφω και να κάνω κάτι πιο ουσιώδες. Άκου εκεί κάτι πιο ουσιώδες. Σαν τι; Όπως να προσπαθώ να αφανίσω μια φυλή αθών ανθρώπων; Αντίο αγαπητό μου, θα τα πούμε σύντομα...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

6 Νοεμβρίου 1938

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Δεν μπορώ να σου περιγράψω τα συναισθήματα χαράς και ανυπομονησίας που νιώθω. Μεθαύριο, θα το σκάσω επιτέλους... Θα πάω στο Παρίσι για να τον συναντήσω. Για να είμαστε για μια ζωή μαζί! Δεν θα μας χωρίσει κανένας και τίποτα. Και ναι, θα ακουστεί πολύ εγωιστικό και αυθόρμητο, μα είμαι διατεθειμένη να τα αφήσω όλα πίσω μου για αυτόν, όλα τα πλούτη και της ανέσεις. Όλες τις αναμνήσεις μου σε αυτόν τον τόπο. Μα δεν με ενδιαφέρει πλέον. Πήραμε όρκο πως θα αγαπάμε ο ένας τον άλλον για πάντα, μέχρι ο θάνατος να μας χωρίσει. Και όταν αυτή η στιγμή θα έρθει θα φύγουμε μαζί, ώστε να μην χρειαστεί ο ένας να ζήσει χωρίς την συντροφιά του άλλου. Εξάλλου, η κατάσταση στο σπίτι έχει αρχίσει να γίνεται ανυπόφορη και ψυχοφθόρα. Ο πατέρας φωνάζει και μαλώνει συνεχώς στο τηλέφωνο με τον άνθρωπο που βρίσκεται στην άλλη γραμμή. Σχεδόν καθημερινά, έρχονται άνθρωποι από την δουλειά του, όποια και αν είναι αυτή και κλείνονται για ώρες μέσα στο γραφείο του φωνάζοντας ο ένας στον άλλον. Για ανθρώπους που βρίσκονται στον ίδιο εργασιακό τομέα, έχουν πολλές αντικρουόμενες απόψεις. Δεν είναι λίγες οι φορές που προσπάθησα να κρυφακούσω τι λένε. Μάταια, βέβαια, γιατί το μόνο που κατάφερα να αποσπάσω, είναι για κάτι που ονομάζεται πογκρόμ και για μια ευρύτερη εβραϊκή συνωμοσία. Καθώς και για την αναγκαιότητα εκφώνησης ενός παθιασμένου αντισημιτικού λόγου. Όλα αυτά βέβαια, φάνηκαν πολύ ασήμαντα στο κεφάλι μου. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι η στιγμή που θα ανταμώσω ξανά με τον Έρσελ και θα είμαστε και πάλι ο ένας παντοτινά στην αγκαλιά του άλλου.

7 Νοεμβρίου 1938

Ημερολόγιο μου,

Συγχώρεσέ με για τον τρόπο που σου απευθύνομαι. Σήμερα όμως μαζί με τον παιδικό μου φίλο Έρνστ, που εργαζόταν ως Γερμανός αξιωματούχος στο Παρίσι, πέθανε η ελευθερία και η διάθεσή μου για ζωή. Σήμερα το πρωί, λίγο πριν μάθω τα συνταρακτικά αυτά νέα που θα με διέλυαν για πάντα, εκείνες οι στιγμές, ήταν οι τελευταίες που θα ζούσα, χωρίς να καταριέμαι την ημέρα που γεννήθηκα, για κάθε επόμενο δευτερόλεπτο που περνούσε. Το σημερινό πρωί, καθώς όλοι μου οικογένεια ήταν μαζεμένη στο τραπέζι και απολάμβανε το πρωινό της, με τον καθένα να αγνοεί εντελώς την παρουσία του άλλου. Ο θείος Αδόλφος πέρασε σαν άνεμος μέσα στην πε-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

λώρια τραπεζαρία του σπιτιού, φωνάζοντας το όνομα του Έρσελ ξανά και ξανά, χαρακτηρίζοντας τον με διάφορους χυδαίους χαρακτηρισμούς. Κάθε λέξη που έβγαινε από το στόμα του για αυτόν, έσφιγγε τον κόμπο που δημιουργούνταν στον λαιμό μου όλο και παραπάνω. Ήμουν έτοιμη να ανοίξω το στόμα μου και να αφήσω τις σκέψεις μιας ζωής να ξεχειλίσουν. Μα πριν προλάβει η φωνή μου να ακουστεί, μια λέξη την σώπασε για μια αιωνιότητα. Τον είχε αποκαλέσει «φονιά». Είχε τολμήσει να τον αποκαλέσει φονιά. Το σώμα μου σηκώθηκε ασυναίσθητα και με οδήγησε τρέχοντας στο δωμάτιο μου, όπου επέτρεψα σε όλα τα συναισθήματα μου να με διαπεράσουν, αφήνοντας με ένα ράκος. Ένα άψυχο ον. Χωρίς καρδιά και αισθήματα πλέον. Πως μπόρεσε να μου το κάνει αυτό, πως μπόρεσε να με προδώσει έτσι; Μια μέρα ακόμη και θα ήμασταν για πάντα μαζί. Θα άφηνα τα πάντα πίσω μου για αυτόν και εκείνος με μαχαίρωσε πισώπλατα. Όντως αλήθευαν τα λόγια του θείου. Όντως είχε σκοτώσει κάποιον και μάλιστα έναν παιδικό μου φίλο για τον οποίο του είχα μιλήσει. Δεν ήταν η ιδέα του φονιά που με πονούσε. Ήταν η ιδέα της αγάπης για ένα πρόσωπο, στο οποίο είχε πέσει πλέον η κατηγορία του φονιά που έπνιγε τα στήθη μου.

9 Νοεμβρίου 1938

Σήμερα ευχόμουν όσο τίποτε άλλο να μην ξυπνήσω, και να μη χρειαστεί να ζήσω άλλη μια μέρα με αυτό το επίπονο κενό που τρώει τα σωθικά μου, όμως δυστυχώς οι προσευχές μου δεν εισακούστηκαν από τον Θεό. Μάλλον κατάλαβε και αυτός τι ετοιμάζει ο πατέρας μου και με έκανε πέρα. Ήθελα να τον δω. Να μιλήσω στον πατέρα μου και να του πω τα πάντα. Να του εκφράσω τον θυμό και την λύπη μου για όλα αυτά που έκανε και συνεχίζει να κάνει και την οργή που νιώθω, που δεν είναι ο στοργικός πατέρας που νοιάζεται για το παιδί του. Αποφάσισα λοιπόν να πάω στο γραφείο του. Χτύπησα μια, χτύπησα δυο, μα δεν βρήκα κανέναν και έτσι αποφάσισα να μπω και να βρω μόνη μου απαντήσεις στα ερωτήματα που με βασάνιζαν τόσο καιρό. Και όσο σκέφτομαι εκείνη την στιγμή που πέρασα την πόρτα του γραφείου του και αντίκρισα όλες αυτές τις φωτογραφίες οικογενειών σκισμένες και πασαλειμμένες με μελάνι, μου έρχεται δυσφορία. Και όσο θυμάμαι τι έγραφαν τα εκατοντάδες έγγραφα, που ήταν σκορπισμένα πάνω στο γραφείο του και τι κρυβόταν τελικά πίσω από τα συνεχή τηλεφωνήματα του, σιχαίνομαι όλη μου την ύπαρξη. Και όντως όλα όσα διάβασα είναι αλήθεια, όλα όσα άκουσα και είδα γίνονται πράξη αυτήν την στιγμή που σου γράφω. Ο ήχος των γυαλιών που γίνονται θραύσματα και οι κραυγές θρήνου των ανθρώπων ακούγονται μέχρι εδώ. Οι Εβραίοι όχι μόνο χάνουν τις περιουσίες τους, αλλά και δικούς τους ανθρώπους. Είτε συλλαμβάνονται και οδηγού-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

νται, ένας Θεός ξέρει πού, είτε κείτονται ήδη νεκροί στο κρύο και σκληρό χώμα. Οι πυροβολισμοί και τα κλάματα με κάνουν να χάνω τα λογικά μου. Τα πάντα γύρω μου γίνονται σκιές που βυθίζονται στο κόκκινο και το μαύρο της φωτιάς και όλη η ατμόσφαιρα της πόλης έχει κατακλυστεί από τη μυρωδιά του αίματος. Σαν να μην φθάνει ο πόνος για τον συνάνθρωπο, που χαράσσεται βαθιά μέσα στα στήθη μου, η σκέψη ότι όλο αυτό το χάος το έχουν προκαλέσει τα πιο κοντινά μου πρόσωπα που κάποτε, όταν ο κόσμος ήταν ακόμη αθώος, τα θεωρούσα πρότυπα συμπεριφοράς με συγκλονίζει ολόκληρη. Πώς γίνεται να άλλαξε έτσι ο κόσμος;

12 Νοεμβρίου 1938

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

συγνώμη... λυπάμαι πραγματικά πολύ, αλλά αυτή είναι η τελευταία φορά που σου γράφω. Μάλιστα, καλά άκουσες η τελευταία φορά. Προσπάθησα να αντέξω. Αλήθεια, το προσπάθησα, αλλά οι ενοχές μου δεν με άφησαν να προσχωρήσω. Γνωρίζοντας ποια είμαι και από πού προέρχομαι, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, αλλά απεχθάνομαι αυτό που είμαι. Τόσες περιουσίες και τόσες αθώες ψυχές που έφυγαν για ακόμη μια φορά άδικα, μα πρωτίστως η δική του ψυχή, η οποία ό,τι έκανε το έκανε γιατί αποζητούσε τη δικαιοσύνη και την ελευθερία που πολλοί του την στέρησαν. Δεν συγχώρησα την πράξη του, αλλά εκείνον. Η καρδιά μου θα του ανήκει πάντοτε. Παρόλο που αθέτησε την συμφωνία που είχαμε κάνει, εγώ τον συγχωρώ και θα την τηρήσω. Για αυτό και αποφάσισα να δώσω τέλος σε μια ζωή ανούσια, σε μια ζωή σε έναν κόσμο που δεν μπορούμε να έχουμε ο ένας τον άλλον. Κόβω τις φλέβες που κυλούν με αίμα δηλητηριασμένο. Κόβω το οξυγόνο σε πνευμόνια, που θα προσφέρουν το κακό που κληρονόμησαν. Και έτσι λοιπόν κόβω την φωνή, που μόνο αισχρά λόγια θα προφέρει στο μέλλον. Κάνω την χάρη στον εαυτό μου και στην ανθρωπότητα. Αυτός είναι ο λόγος που δίνω τέλος σε αυτές τις μίζερες σκέψεις, αφαιρώντας μου το δικαίωμα της ζωής. Δεν αυτοκτονώ, γιατί βαρέθηκα τα πλούτη, αλλά, γιατί δεν θέλω να είμαι εδώ, για να δω πώς θα μπορούσα να εξελιχθώ. Φεύγω μην αντέχοντας άλλο αυτό που είμαι. Μη μπορώντας να ζήσω δίχως το συμπλήρωμα της καρδιάς μου πλάι μου. Ποιος θα το περίμενε πως κάτι τόσο ανθηρό και έτοιμο να ζήσει και να ονειρευτεί θα κατέληγε σε κάτι τόσο αξιολύπητο και θλιβερό. Λυπάμαι που φεύγω τόσο νωρίς, αλλά φεύγω με την συνείδηση μου καθαρή, γιατί απαλλάσσω τον κόσμο από ένα μελλοντικό πρόβλημα, που όμως κάποτε ήταν πράγματι ένα αθώο παιδί...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

3ο βραβείο

Βασιλική Αυγέρη (ψευδώνυμο: *Sofi fairy* - σχολείο: Κολλέγιο Ανατόλια)
για το πεζογράφημα «**Κορωνο-ιστορίες**»

«Αγαπητοί μου φίλοι και συνάδελφοι, με μεγάλη χαρά και ευχαρίστηση σας συγχαίρω για τη δουλειά που έχετε και έχουμε κάνει όλοι μας! Ο απολογισμός του έτους θα είναι πολύ πολύ ευχάριστος! Για να σας βάλω στο κλίμα, χθες 29-12-2021, προσβλήθηκαν 281.808.270 άνθρωποι παγκοσμίως και νικήσαμε 5.411.759 άτομα», δήλωσε ο υπεύθυνος του συνεδρίου.

Είναι 30 Δεκεμβρίου και βρίσκομαι στο ετήσιο συνέδριο των ιών. Βλέπεται «ο Ιός» (έτσι τον λέμε εμείς) έχει μονοπωλήσει το δικό μας ενδιαφέρον, αλλά και όλου του κόσμου... έτσι εμείς, οι υπόλοιποι, είμαστε κατώτεροί τους και δεν δικαιούμαστε να μιλήσουμε για τις δικές μας ιστορίες. Αχ πού φτάσαμε! Να συμφωνούμε κι εμείς με τους ανθρώπους... «Μακάρι να είχε εξαφανιστεί ο κορονοϊός» μου είπε χθες η κόρη μου πριν τη νικήσουν. Γιατί βλέπετε ήταν άτυχη η καημένη... Δεν είχε μόνο τα λευκά αιμοσφαίρια του οργανισμού να την πολεμούν αλλά και έναν από αυτούς. Ευτυχώς που πρόλαβα να ξεγλιστρήσω στον αδερφό του ανθρώπου και δεν με χάσατε κι εμένα. Από τις σκέψεις μου με έβγαλε η πρώτη ομιλήτρια...

«Καλησπέρα σας! Δεν θα μακρηγορήσω, καθώς υπάρχουν πολλοί ομιλητές μετά από εμένα. Θα ήθελα να σας μιλήσω για ένα περιστατικό που παρακολούθησα την προηγούμενη εβδομάδα. Μόλυνα ένα κορίτσι 11 ετών και καθώς δεν ήταν εμβολιασμένη μπήκε σε καραντίνα για κάποιες μέρες. Εκείνη αλλά και εγώ η ίδια περιμέναμε πως θα ήταν μία ανιαρή καραντίνα που θα περνούσαμε οι δυο μας. Ωστόσο, κάθε μέρα η κολλητή της φίλη όχι μόνο της τηλεφωνούσε, όχι μόνο έκαναν βίντεο-κλήσεις, αλλά της ετοίμαζε και διαφορετικές δραστηριότητες. Τι ταινίες, τι διαδικτυακά παιχνίδια που να παίζονται ζωντανά με πολλά άτομα, ψηφιοποίησε ακόμα και επιτραπέζια και δωμάτια απόδρασης. Κάτι διαγωνισμοί μόδας, μαγειρικής, πάρτι τσαγιού. Αχ... πόσο τις ζήλεψα! Ο λόγος για τον οποίο επέλεξα να σας μιλήσω για το συγκεκριμένο περιστατικό είναι για να σας δείξω πως παρά τις κατηγορίες που μας απευθύνουν πως καταστρέφουμε φιλίες, αγάπες και οικογένειες ολόκληρες δεν ισχύει πάντα. Φέρνουμε και ανθρώπους πιο κοντά και δημιουργούμε δυνατότερες σχέσεις μεταξύ τους...»

Πράγματι αυτή η ομιλία ήταν συγκινητική και με έκανε να θυμηθώ τους δικούς μου παιδικούς φίλους και να τους αναπολήσω. Η δεύτερη ομιλήτρια συνέχισε με κάτι εξίσου συγκινητικό.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

«Γεια σας! Κι εγώ μία ιστορία για μία φίλια θα σας διηγηθώ. Λίγο αντίθετη από την προηγούμενη στην οποία παρατηρούνται, και μετέπειτα αποτελέσματα. Οι κλασικές πολύμηνες σχολικές καραντίνες κατά τις οποίες οι μαθητές παρακολουθούν μαθήματα διαδικτυακά για πολλές εβδομάδες. Σκηνικό: δύο κορίτσια 12 χρονών, μόλις έχουν ξεκινήσει το γυμνάσιο και έχουν κολλήσει μαζί αναγνωρίζοντας πολλά κοινά μεταξύ τους. Μπαίνουν σε καραντίνα, η μία έχει κινητό, η άλλη χρησιμοποιεί της μαμάς της. Οπότε καταλαβαίνετε πως η επικοινωνία μεταξύ τους δεν ήταν συχνή. Έπειτα από τρεις μήνες επιστρέφουν στο σχολείο και μία ξαφνική απόσταση παρατηρείται μεταξύ τους -κυρίως από την πλευρά της μίας. Συζητώντας λίγο με τους συνάδελφους που πρόσβαλαν παιδιά της τάξης και του σχολείου -δυστυχώς- ανακάλυψα ποιος ήταν ο λόγος. Η φίλη με το κινητό επικοινωνούσε με κάτι άλλα κορίτσια του τμήματος και μάλιστα βγήκαν και έξω βόλτες. Η άλλη φίλη μέχρι και τώρα είναι μόνη της... Τα συμπεράσματα δικά σας...»

Αυτή η ομιλήτρια με έβαλε σε σκέψεις για το αν όντως είμαστε οι «κακοί» της ιστορίας.

Ο επόμενος ομιλητής διεύρυνε αυτή τη σκέψη.

«Καλησπέρα σε όλους! Δεν θα μπω σε συστάσεις, γιατί εδώ μια οικογένεια είμαστε. Εγώ θα σας μιλήσω ως ιός-δημοσιογράφος. Τις τελευταίες ημέρες μολύνουμε όπως ακούσατε από τους προλαλήσαντες πολλά εκατομμύρια ανθρώπους, μου κέντρισαν όμως το ενδιαφέρον κάποια περιστατικά στην Ελλάδα. Βλέπετε σε ένα χωριό μολύνθηκε μία οικογένεια, η μητέρα απεβίωσε και λίγες μέρες αργότερα κι ο πατέρας κι άφησαν πίσω τους τρία παιδιά. Σας ρωτάω, λοιπόν, αξίζει; Αξίζει να καταστραφεί η ζωή αυτών των παιδιών, γιατί είναι όλα σε κρίσιμη ηλικία από επαγγελματικής και ενδεχομένως και προσωπικής άποψης. Δεύτερον μία πολύ καλή φίλη μου πρόσβαλε πριν κάποιες μέρες ένα αγόρι 13 ετών. Το παιδί διασωληνώθηκε! Και σας ρωτώ πάλι, αξίζει, αξίζει το παιδί να φύγει;...»

Αυτή η εισαγωγή μάς συγκλόνισε όλους. Δεν περιμέναμε ότι κάποιος από εμάς θα μιλούσε έτσι και συνέχισε.

«...δεν το λέω για να σας δημιουργήσω τύψεις αλλά ερωτήματα και σκέψεις. Μετά αδίκως δεν μας θεωρούν ζωντανούς οργανισμούς;»

«Και τι μπορούμε να κάνουμε;» παρενέβη κάποιος από το κοινό.

«Δυστυχώς, τίποτα φίλοι μου...»

Αυτή η ομιλία τελείωσε χωρίς περισσότερες λεπτομέρειες. Νομίζω πως κι εμείς οι ίδιοι δεν θέλαμε να ακούσουμε άλλα από αυτόν τον «ιό-δημοσιογράφο».

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

«Αγαπητοί συνάδελφοι, θα είμαι πολύ σύντομος. Φανταστείτε μία οικογένεια στην Γερμανία με δύο παιδιά. Οι γονείς πολυάσχολοι σπάνια έβλεπαν τα παιδιά τους. Το κορίτσια 10 χρονών και το αγόρι 12, στην εφηβεία. Κόλλησαν τον ιό, που μεταδόθηκε και στους τέσσερις. Σύμφωνα με το σύστημα -τότε- στη χώρα έμειναν καραντίνα 20 ημέρες (συνολικά, γιατί άργησαν να γίνουν όλοι επιβεβαιωμένα κρούσματα). Τέλος πάντων, έτσι κάθε μέρα την περνούσαν μαζί και μέσα σε είκοσι ημέρες οι γονείς κάλυψαν κενό απουσίας τόσων ετών. Να τους βλέπατε όλους μέσα στα αλεύρια προσπαθώντας να φτιάξουν κέικ, να βλέπατε τις σκορπισμένες κάρτες στο σαλόνι από τα πολλά επιτραπέζια, να ακούγατε τις συζητήσεις για το σχολείο και την καθημερινότητα των παιδιών, αχ και πόσα άλλα...»

Επιτέλους μάς έδωσε λίγη ελπίδα, γιατί σκεφτόμουν να φύγω. Όχι ότι είμαι άμεσα συνδεδεμένος -αφού δεν είμαι από «αυτούς»- αλλά όλοι έχουμε βιώσει παρόμοια περιστατικά. Μετά μάς μίλησε ένας πολυλογάς και ψιλοβαρέθηκα.

«Καλησπέρα, ονομάζομαι Όμικρον Διακόσια Ογδόντα Πέντε και, όπως καταλαβαίνετε, ανήκω στη μετάλλαξη Όμικρον. Έχουμε προσβάλλει εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο και φέρνουμε τους καλύτερους αριθμούς! Φαντάζομαι πως για πολλούς από εσάς είναι τιμή να γνωρίζετε έναν ιό σαν και εμένα, γι' αυτό θα σας πω λίγα πράγματα για το ποιος είμαι. Βλέπετε γεννήθηκα λίγους μήνες πριν σε ένα μικρό χωριό στην Αφρική, όταν ένας συγγενής μου πρόσβαλε μία γυναίκα εκεί. Μαθήτευσα δίπλα του και όταν μου δόθηκε η ευκαιρία, ξεγλίστησα και πολλαπλασιάστηκα σε άλλον οργανισμό. Είμαι πολύ υπερήφανος για τον εαυτό μου, καθώς οι περισσότεροι άνθρωποι που πρόσβαλα ηττήθηκαν χωρίς να με καταστρέψουν, γιατί πάντα είχα την ευελιξία να μεταδίδομαι σε συγγενικά τους πρόσωπα, για να παρατηρώ και την πορεία τους».

Συνέχισε με μερικές ακόμα τέτοιες αηδίες, για το πώς εμείς «πρέπει να παίρνουμε παράδειγμα» από αυτόν και παινευόταν συνέχεια για τις μεθόδους τους, οπότε σταμάτησα να παρακολουθώ, γιατί ήθελα να του φωνάξω «Ποιος νομίζεις ότι είσαι ρε;! Πολλοί εδώ μέσα έχουμε όχι χρόνια αιώνες εμπειρίας περισσότερους από τη δική σου! Που θα μας πεις ότι πρέπει να παίρνουμε και παράδειγμα από εσένα». Πριν το διάλειμμα για φαγητό μας μίλησε μία τελευταία ομιλήτρια.

«Καλημέρα σας, εννοώ... καλησπέρα σας! Προσωπικά δεν έχω μεγάλη εμπειρία με ασθενείς, καθώς ακόμα είμαι σε μικρή ηλικία, όμως θα ήθελα να σας μιλήσω για ένα περιστατικό που με συγκλόνησε. Κάπου στην Ανατολική Ευρώπη ζει ένα ζευγάρι εξ αποστάσεως λόγω καραντίνας. Το αγόρι μολύνεται από τον ιό και έχει αυτοάνοσο. Οι γιατροί είναι σίγουροι πως θα αποβιώσει, οι εντατικές γεμάτες, δεν ρισκάρουν να τον

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

πάνε στο νοσοκομείο, γιατί κινδυνεύει από επιπλέον μολύνσεις. Πάνω που πίστεψε πως θα πεθάνει μόνος του, εμφανίζεται στην πόρτα του η κοπέλα του, η οποία έχει επίσης αυτοάνοσο. Στην αρχή τον φροντίζει τηρώντας τα μέτρα, αλλά κάποτε κολλά... Έτσι, πέρασαν τις τελευταίες τους ημέρες μαζί και αιωνιοποίησαν την αγάπη τους.»

Μετά από αυτό πολλοί ακούγονταν συγκινημένοι ενδεχομένως επειδή αναπολούσαν δικές τους στιγμές, ή αναρωτιούνταν «γιατί εμείς οι ιοί δεν μπορούμε να ζήσουμε κάτι τέτοιο;»

«Ευχαριστούμε πολύ όλους τους ομιλητές μας. Για να συνοψίσω τα παραπάνω, θα ήθελα να τονίσω ότι εμείς δεν θέλουμε να τους σκοτώσουμε παρά μόνο να επιβιώσουμε. Δεν φταίμε εμείς που δεν ακολουθούν τα μέτρα. Η επιστήμη πλέον τους παρέχει εμβόλια και αργότερα και φάρμακα, αυτοί δεν τα χρησιμοποιούν. Τόσα χρόνια που αδιαφορούσαν για τους γύρω τους δεν τους πείραζε, τώρα όλα είναι προϊόν αδιαφορίας των άλλων.

Αγαπητοί μου συνάδελφοι στη δουλειά μας δεν έχει ούτε αναστολές ούτε συνταξιοδοτήσεις. Δεν τα παρατάμε! Όσο αυτοί δυναμώνουν το ίδιο κάνουμε κι εμείς με τις μεταλλάξεις!». Μπορείτε να περάσετε είτε στην καφετέρια, είτε στο εστιατόριο, είτε στον μπουφέ και να απολαύσετε το διάλειμμά σας. Θυμίζω πως το κάπνισμα απαγορεύεται στους εσωτερικούς χώρους του κτηρίου, αλλά προσωπικά δεν το συστήνω ούτε στους εξωτερικούς, για να μην καταστρέψετε τους πνεύμονές σας.»

Βιβλιογραφία σε MLA

Στατιστικές πληροφορίες

WHO Coronavirus (COVID-19) Dashboard | WHO Coronavirus (COVID-19) Dashboard With Vaccination Data, <https://covid19.who.int/>. 29 Δεκεμβρίου 2021.

“COVID-19 Data Explorer.” *Our World in Data*, <https://ourworldindata.org/explorers/coronavirus-data-explorer>. 29 Δεκεμβρίου 2021.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Ειδικοί έπαινοι διάκρισης, Γυμνασίου - Πεζογράφημα

1^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Ναταλία Σίκαλου (ψευδώνυμο: *Βάμος* – σχολείο: *1^ο Γυμνάσιο Λυκόβρυσης Αττικής*) για το πεζογράφημα «**Η ταυτότητα**»

Ήταν παραμονές της Παναγίας του '67, όταν το κλάμα του ακούστηκε για πρώτη φορά στον Βάμο Χανίων. Ένα κλάμα ζωνρό που αντηχούσε στις πλαγιές των Λευκών Ορέων. Η Δέσπω, τελικά τα κατάφερε, μετά από επτά γέννες έφερε στον κόσμο το «στερνοπούλι» της που τόσο λαχταρούσε εκείνη και ο άντρας της, ο Μανούσος. Το χωριό γιόρτασε μαζί τους τα ευχάριστα νέα και για μέρες η αυλή του σπιτιού γέμιζε με συγχωριανούς και συγγενείς από τα Χανιά που πρόθυμα πήγαιναν για να ευχηθούν στο νεογέννητο και την λεχώνα. Τα κεράσματα δεν είχαν τελειωμό. Εξάλλου, ο Μανούσος, μεγαλογαιοκτήμονας του Νομού Χανίων και κοινοτάρχης του χωριού, που τον σεβόντουσαν όμοια με τον παππά και τον δάσκαλο του χωριού, ήταν από τους ελάχιστους που κατάφεραν λόγω της οικονομικής ευμάρειας της οικογένειάς του να τελειώσει το Γυμνάσιο Χανίων. Από καιρό είχε φροντίσει να μην λείψουν οι ρακές και τα κεράσματα από το σπιτικό του και περίμενε στωικά να έρθει στον κόσμο ο μοναχογιός του, ο συνεχιστής του ονόματος των Ζωϊνάκηδων και διαχειριστής των κτημάτων που είχε βρει και εκείνος από τον πατέρα του.

Οι τέσσερις αδελφές του, τόσες τα είχαν καταφέρει στη γέννα, τον περίμεναν και αυτές με ανυπομονησία και όλο ρωτούσαν πότε θα τον δουν για να τον πάρουν αγκαλιά. Η Δέσπω πιο συγκρατημένη, θες ήταν και ο φόβος από τις προηγούμενες εγκυμοσύνες, τους έλεγε να παρακαλάτε την Παναγία να πάνε όλα καλά και όταν γεννηθεί θα χορτάσουμε αγκαλιές και φιλιά.

Τελικά, ο Μάριος, αυτό το όνομα του δώσανε γιατί τον είχαν ταγμένο στην Χάρη της, τα κατάφερε. Ήταν ένα όμορφο ροδαλό και στρουμπουλό αγόρι μελαχρινό σαν τον πατέρα του και πρασινομάτης όπως ο συγχωρεμένος ο παππούς του ο Ζωϊνάκης. Δεν του έλειψε στο μεγάλωμα του τίποτα και όλοι καμάρωναν για την ομορφιά του και τους λεπτούς του τρόπους. Τα όνειρα που έκανε ο πατέρας του γι' αυτόν μεγάλα, όνειρα που έκανε χωρίς αυτόν. Τα ίδια όνειρα που έκανε και για τον ίδιο ο πατέρας του και που δεν του άφησαν το περιθώριο να σπουδάσει αφού η γη ζήταγε χέρια για

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

να μεγαλώσει ακόμη περισσότερο... Περίμενε πως και πως να αντρέψει και να τον παίρνει μαζί του στα κτήματα, να μάθει πως βγαίνει το ψωμί που τρώνε και να ανακατευτεί με το εμπόριο. Το όνομα των Ζωϊνάκηδων θα ακουγόταν παντού στην Κρήτη.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, ο Μάριος δεν έδειχνε προθυμία να ακολουθεί τον πατέρα του μήτε στα χωράφια, μήτε στο κυνήγι. Πού τον έχανε, που τον έβρισκες δίπλα στα φουστάνια της μάνας του και στα παιχνίδια με τις αδελφές του. Τα συνομήλικα αγόρια του χωριού μάτωναν τα πόδια τους στις αλάνες παίζοντας μπάλα και μαλώνοντας. Ο Μάριος δεν συμμετείχε ποτέ. Προτιμούσε μετά το σχολείο να βοηθά την Δέσπω στο στρώσιμο του τραπεζιού και να κουρνιάζει στην αγκαλιά της. Αυτή του η συμπεριφορά δεν άρεσε καθόλου στον Μανούσο και κατηγορούσε την Δέσπω ότι τον παραχαΐδευε.

Οι αδελφές του μεγάλωσαν και άρχισαν να καλοπαντρεύονται και να φεύγουν μια μια από το σπίτι. Η Νίτσα παντρεύτηκε στα 15 της τον Θανάση, έναν 35άρι γιατρό και έφυγε για την Αθήνα, μεγάλη τύχη έλεγαν όλοι... Μόνο ο Μάριος λυπήθηκε τόσο που έκανε μια εβδομάδα να βάλει μπουκιά στο στόμα του. Ήταν βλέπεις σαν δεύτερη μάνα γι' αυτόν η Νίτσα, αλλά και αυτή του είχε μεγάλη αδυναμία. Μόνο αυτός γνώριζε πως η ίδια δεν ήθελε αυτό το προξενείο και πως τον άντρα, το κελεπούρι που της φόρτωσαν, τον έβλεπε πολύ γέρο για εκείνη. Τι τα θες όμως, από τη στιγμή που ο πατέρας έδωσε τα χέρια η Νίτσα έπρεπε να τον παντρευτεί και να φύγει μαζί του. Η αλήθεια είναι πως δεν της στέρησε τίποτα και με τα χρόνια τον αγάπησε και εκείνη. Κάπως έτσι ο Μανούσος τακτοποίησε τόσο την Ελένη που παντρεύτηκε τον Κωστή, καπετάνιο από την Ιεράπετρα, όσο και την Στέλλα που πήρε τον Σήφη, ιδιοκτήτη πρατηρίου καυσίμων από τα Σφακιά, πριν προλάβουν να ενηλικιωθούν και ξεμυαλιστούν με κανέναν επιτήδειο όπως συνήθιζε να λέει. Μόνο η Φρόσω, που είχαν τρία χρόνια διαφορά με τον Μάριο του είχε ξεμείνει, γιατί βλέπεις είχε ένα ελάττωμα στην φτιαξιά της, κούτσαινε από το δεξί το πόδι. Και πού δεν την είχαν πάει για να το φτιάξουν αλλά μάταια, οι γιατροί έλεγαν ότι την τράβηξε απότομα η μαμή που την ξεγέννησε. Έτσι, απέμεινε μαζί της και ήταν αυτή που κατάλαβε πρώτη πως ο Μάριος ήταν διαφορετικός. Δεν τολμούσε όμως να το ξεστομίσει σε κανένα.

Ήταν εκείνη που τον έβλεπε να επιστρέφει δακρυσμένος από το σχολείο και σε εκείνη είχε δηλώσει πως μόλις βγάλει το Γυμνάσιο θα φύγει από το χωριό. Ήθελε να πά-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ει στη Νίτσα στην Αθήνα. Ήταν η Φρόσω που τον είχε παρατηρήσει από μωρό να παίζει στα κρυφά με την κούκλα της. Ήταν η Φρόσω που έλεγε στην μάνα της να διώχνει τον Μάριο όταν έρχεται η Κατίνα η μοδίστρα για τις πρόβες στα ρούχα που της έραβε, δήθεν για να μην χτυπήσει, ενώ έβλεπε πόσο του άρεσε να καταπιάνεται με τις κλωστές, τις βελόνες και τα φουστάνια ο Μάριος. Και η ίδια η Δέσπω είχε δει στα μάτια και στην κοψιά του πως δεν ήταν όπως τα άλλα αγόρια της ηλικίας του. Ήταν το ευγενικό του χαμόγελο, ήταν οι λεπτοί του τρόποι, ήταν η περπατησιά του που τον έκανε να ξεχωρίζει.

Όσο μεγάλωνε, μεγάλωναν και οι ψίθυροι στο χωριό για τον γιο του Μανούσου και ο σεβασμός στο όνομα των Ζωϊνάκηδων μετατράπηκε σε χλευασμό. Μέχρι που κάτι έφτασε στα αυτιά του πατέρα του. Εκείνο το βράδυ σημάδεψε για πάντα την ζωή όλης της οικογένειας. Ο Μανούσος γύρισε μεθυσμένος από το καφενείο, πράγμα όχι ασυνήθιστο για τους άντρες του Βάμου, και κινήθηκε απειλητικά προς το μέρος του Μάριου. Εκείνος ήταν μόλις 12 χρονών και έκανε να μαζευτεί στην αγκαλιά της μάνας του και τότε ο Μανούσος ξέσπασε και τον ρώτησε στα ίσια... Μάριε για πες μας, σου αρέσουν τα κορίτσια;

Τι ήταν αυτό που ξεστόμισε ο πατέρας του; Πώς του ήρθε να τον ρωτήσει κάτι τέτοιο; Δεν τόλμησε να ανοίξει το στόμα του, δεν τόλμησε όχι από φόβο αλλά από άγνοια. Εκείνο το βράδυ ξέσπασε μεγάλος καβγάς στο σπίτι και το φταιξιμο για τον μαλθακό Μάριο βάρυνε την Δέσπω, που τον έκανε μαμάκια και που, χωρίς λόγο, τους συζητάει το χωριό. Πώς ήταν ποτέ δυνατόν ο γιός του Μανούσου να έχει κουσούρι... δεν του έφτανε η Φρόσω η κουτσή;

Καθώς είχε κρυφτεί μέσα στα σκεπάσματά του, άκουσε τον πατέρα να λέει πως τέρμα με τους ρουφιάνους του χωριού, αύριο κιάλας θα πάω στο Ηράκλειο να βρω σπίτι και θα φύγουμε. Θα άφηνε διαχειριστή στα κτήματα τον ξάδελφό του τον Μιχάλη των Ζωϊνάκη και εκείνος θα καταπιανόταν με το εμπόριο μέχρι να βγάλει ο Μάριος το σχολείο και να τα αναλάβει. Εντωμεταξύ θα τον έχει παντρέψει και θα έχει τα μούτρα να γυρίσει στο χωριό του με την Δέσπω, όταν πια θα έχει πάρει τα ηνία το παλικάρι του.

Κάπως έτσι μέσα σε λίγες εβδομάδες άφησαν τη ζωή τους στο χωριό, το σπιτικό τους με τον πάντα ασπρισμένο τοίχο και τον ολάνθιστο κήπο που περιποιούταν καθημερινά η Δέσπω και όμοιο του δεν είχε κανένας στο χωριό. Άφησε και το Γυμνάσιο στα

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Χανιά και την μοναδική του φίλη την Δέσποινα. Βλέπεις δεν είχε καταφέρει να μπει στις παρέες των συνομήλικων αγοριών του σχολείου. Μόνο με την Δέσποινα, μοναχοπαίδι από τα Χανιά, είχε λίγες κουβέντες κυρίως για τα μαθήματα.

Το Ηράκλειο του φάνηκε απρόσωπο και άχρωμο και του θύμιζε τον Πειραιά που είχε δει πριν ένα χρόνο όταν επισκέφθηκαν οικογενειακά τη Νίτσα στην Αθήνα. Το σπίτι που βρήκε ο Μανούσος ήταν ένα σύγχρονο, ευρύχωρο, διαμπερές ρετιρέ με θέα το λιμάνι. Σε τίποτα δεν θύμιζε το πετρόχτιστο σπίτι τους στον Βάμο με το παραδοσιακό τζάκι, το κελάρι και τον ξυλόφουρνο στην πίσω αυλή. Όμως ο ίδιος δεν άργησε να προσαρμοστεί άλλωστε μια χρονιά του είχε απομείνει πλέον για να τελειώσει το Γυμνάσιο και να πάει κοντά στη Νίτσα η οποία περίμενε τον ερχομό του δεύτερου παιδιού. Είχε ήδη τον Παναγιωτάκη που κόντευε τα δύο του χρόνια και η Δέσπω έλεγε πως σίγουρα θα είναι πάλι γιος... είχε δει την κοιλιά της.

Το Γυμνάσιο Ηρακλείου δεν είχε πολλές διαφορές από το δικό του στα Χανιά. Οι πρώτες του μέρες εκεί πέρασαν μοναχικά αλλά ήσυχα. Όσπου μια μέρα, στο μάθημα της γυμναστικής τον έπιασαν στο στόμα τους. Ήταν που ο καθηγητής ζήτησε από τα αγόρια να παίξουν ποδόσφαιρο και παρά την αρχική του αντίδραση, δέχθηκε απρόθυμα υπό τον φόβο του γυμναστή να πάρει μέρος. Ο Μάριος είχε μεγάλη απέχθεια για το συγκεκριμένο άθλημα, δεν έβρισκε κανένα λόγο να πρέπει να ιδρώνει, να μαλώνει και να ματώνει κυνηγώντας μια μπάλα. Του άρεσε να συγυρίζει το δωμάτιό του, να κάνει βόλτες στο λιμάνι, να ακούει μουσική στο πικ απ που του έφερε από την Ιταλία δώρο ο γαμπρός του, ο Κωστής και να σχεδιάζει φορέματα κρυφά από όλους όταν ήταν μόνος. Και κάπως έτσι ξεκίνησαν τα πειράγματα... Ακόμη και οι καθηγητές του τον κοίταζαν άλλοι με δισταγμό και άλλοι με περιφρόνηση.

Τότε άρχισε να αναρωτιέται τι δεν πάει καλά με εκείνον, γιατί δεν ενσωματώνεται στις παρέες των συμμαθητών του, γιατί δεν έχει αυτή την αρρενωπότητα που έχουν οι άλλοι συνομήλικοί του, γιατί δεν ταυτίζονται τα όνειρά του για το μέλλον με αυτά των υπολοίπων; Ο ένας θέλει να γίνει επαγγελματίας οδηγός, γιατί έχει τρέλα με την οδήγηση, ο άλλος ποδοσφαιριστής, ένας ακόμη ονειρεύεται να γίνει πιλότος και όταν στο μάθημα τον ρωτάνε εσύ τι θέλεις να κάνεις μετά το γυμνάσιο εκείνος σωπαίνει. Σωπαίνει γιατί ξέρει πως το όνειρό του είναι να φύγει από την Κρήτη, να πάει κοντά στη Νίτσα και να γραφτεί σε μια σχολή, για να σπουδάσει σχέδιο μόδας... Πού να το ομολογήσει αυτό; Και τέλος, άρχισε να αντιλαμβάνεται πως δεν βρίσκει κανένα ε-

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ρωτικό ενδιαφέρον για τα κορίτσια. Ούτε καν για την Μάγδα, την ντίβα του σχολείου με τις πολλές κατακτήσεις. Τα αγαπάει τα κορίτσια, θέλει να βρίσκεται κοντά τους, τον μαγεύει η αύρα τους, αλλά μέχρι εκεί.

Λίγο πριν το καλοκαίρι, τον Ιούνιο του '82 και ενώ είχε επισκεφθεί με το σχολείο την Κνωσό, τον προσέγγισε ο Παναγιώτης, ένα αγόρι που φοιτούσε στο ίδιο γυμνάσιο μαζί του, αλλά μια τάξη μικρότερη. Η αλήθεια είναι πως τον είχε παρατηρήσει από καιρό και είχαν ανταλλάξει αρκετά βλέμματα αλλά ποτέ δεν είχαν πει ούτε καλημέρα. Την ημέρα εκείνη ο Παναγιώτης, παιδί πολύτεκνης οικογένειας του Ηρακλείου, τον πλησίασε και του μίλησε για τα συναισθήματα που έτρεφε για εκείνον. Το παράξενο ήταν πως δεν τον εξέπληξε αυτή η κίνησή του, ίσως και να την προσδοκούσε. Κάπως έτσι, δειλά δειλά, ξεκίνησαν να βλέπονται εκτός σχολείου και πάντοτε σε μέρη που δεν σύχναζε κόσμος. Ήταν μια σχέση αλληλοϋποστήριξης, μια σχέση αμοιβαίας κατανόησης και παρηγοριάς. Μια σχέση πλατωνική, ενοχική και φοβισμένη. Μια σχέση που δεν άργησε να γίνει αντιληπτή, όταν ένα απόγευμα συναντήθηκαν τυχαία με την παρέα των «σκληρών» του σχολείου. Τα όσα επακολούθησαν φαντάζουν βγαλμένα από ταινία, ύβρεις, χειρονομίες και σχόλια. Την επόμενη ημέρα, τους κάλεσαν στο γραφείο του Γυμνασιάρχη, παρουσία των γονέων τους και τους ανακοίνωσαν πως αποβάλλονται λόγω της προκλητικής τους συμπεριφοράς.

Η απόγνωση του Μάριου βουνό, ήθελε μόλις μια εβδομάδα για να πάρει το απολυτήριο και να φύγει για την Αθήνα με τον Παναγιώτη, όπως τα είχαν ήδη συμφωνήσει: εκείνος θα έμενε στο σπίτι της θείας του στην Κυψέλη και θα τελείωνε εκεί το Γυμνάσιο, ενώ ο ίδιος θα πήγαινε στις Νίτσες. Τώρα όλα τινάχτηκαν στον αέρα, τόσο τα όνειρα του για μια ζωή μακριά από τους κανόνες της Κρήτης όσο και η φαινομενική οικογενειακή γαλήνη.

Τα νέα κυκλοφόρησαν γρήγορα και τότε η Νίτσα του επικοινωνήσε πως ο Θανάσης του απαγορεύει την επαφή με τα ανίψια του, διότι είναι κακό παράδειγμα για δύο μικρά αγόρια. Τα όνειρά του ναυάγησαν, η μοναδική ευκαιρία που είχε για να αποδράσει από το νησί χάθηκε. Στο σπίτι του η κατάσταση εμπόλεμη, μύριζε μπαρούτι. Ο Μανούσος μερικούς μήνες μετά τα μαντάτα πέθανε στον ύπνο του από ανακοπή. Το σπίτι των Ζωϊνάκηδων βυθίστηκε στο πένθος και στον πόνο. Ο Μανούσος βρισκόνταν στην ηλικία των δεκαπέντε ετών όταν εγκατέλειψε το σπίτι του και βυθίστηκε στη ντροπή και τις ενοχές του. Ήταν τότε που διασταυρώθηκε ο δρόμος του

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

με τον Παντελή, έναν παιδόφιλο μεσήλικα βουτηγμένο στην παρανομία και τις ουσίες. Η ανάγκη του Μάριου για αποδοχή και συντροφικότητα τον έσπρωξε στην αγκαλιά του πλέον ακατάλληλου ανθρώπου. Τα όσα βίωσε μάτωσαν την εφηβική του ψυχή, όμως στη σκέψη του δεν υπήρχε διέξοδος. Ουσίες, κλοπές και πληρωμένος έρωτας σημάδεψαν το κορμί και την καρδιά του. Το όνομα των Ζωϊνάκηδων κατάφερε για μια ακόμη φορά να συζητιέται στην Κρήτη, αυτή τη φορά όμως, οι κουβέντες δεν επικεντρωνόταν τόσο στην ιδιαιτερότητα του Μάριου, όσο στον πλούσιο φάκελο με μικροκλοπές και διακίνηση ουσιών που είχε καταφέρει να φτιάξει γι' αυτόν η ασφάλεια Ηρακλείου.

Η μαυροφορεμένη Δέσπω, δύο χρόνια μετά τον αναπάντεχο χαμό του Μανούσου και την κατρακύλα του Μάριου και αφού είχε ήδη ξεκινήσει να ξεπουλά την περιουσία του μακαρίτικη για να ζήσουν, έχασε τα λογικά της. Η Φρόσω στάθηκε δίπλα της μέχρι την τελευταία της μέρα. Την μέρα που η Δέσπω, ζύπνησε το πρωί, έκανε το μπάνιο της, φόρεσε το γιορτινό μπλε ρουά ταγέρ της, απομεινάρι των μεγαλείων της, χτένισε τα ολόλευκα μαλλιά της και βούτηξε στο κενό από το ρετιρέ της οδού Βενιζέλου. Την Φρόσω ζύπνησαν οι φωνές των γειτόνων και η στριγκλιά του ασθενοφόρου που ήρθε να την παραλάβει. Ο θάνατός της ήταν ακαριαίος. Σε λίγες ώρες μαζευτήκαν στο διαμέρισμα και οι τέσσερις αδελφές προκειμένου να ετοιμάσουν τα διαδικαστικά της κηδείας και να αποχαιρετίσουν την μάνα τους. Ήταν η τελευταία φορά που βρέθηκαν όλες μαζί.

Ο Μάριος έμαθε τα манτάτα ένα μήνα αργότερα όταν τυχαία βγαίνοντας με χειροπέδες από το αστυνομικό τμήμα όπου είχε οδηγηθεί με την κατηγορία της μικροκλοπής, συνάντησε την Φρόσω που βρέθηκε εκεί για να τακτοποιήσει γραφειοκρατικές εκκρεμότητες. Προσπάθησε να κρυφτεί μέσα στο λερωμένο πανωφόρι που φορούσε μα εκείνη τον αναγνώρισε αμέσως. Έτρεξε στην αγκαλιά του, τα δάκρυα τους μπλέχτηκαν και έγιναν ποτάμι. Την επόμενη μέρα ο Μάριος οδηγήθηκε στο δικαστήριο, τρία χρόνια με αναστολή η ποινή του. Η Φρόσω έκανε το σταυρό της μόλις άκουσε την απόφαση του δικαστή. Όταν βγήκε από την αίθουσα ο Μάριος διαπίστωσε πως η παλιοπαρέα του φοβούμενη μη μπλέξει τον είχε παρατήσει, μόνο η Φρόσω ήταν εκεί γι' αυτόν. Η Φρόσω τον μάζεψε στο σπίτι με τα λιγοστά έπιπλα που δεν είχε ακόμα ξεπουλήσει, στην προσπάθειά της να γιατρέψει την Δέσπω από τα φαντάσματα που την κυνηγούσαν. Τις πρώτες μέρες δεν είπαν κουβέντα, ο Μάριος κλείστηκε στο δωμάτιο και προσπαθούσε να βρει την δύναμη να μην ξανακυλήσει στον κόσμο των

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

ναρκωτικών. Η Φρόσω κόντρα με τα όσα την ορμήνευσαν οι υπόλοιπες αδελφές, τού στάθηκε και τον βοήθησε. Για την Φρόσω ο Μάριος, δεν ήταν η αιτία όλων των κακών που τους είχαν βρει, ούτε χαμένη υπόθεση και σίγουρα δεν ήταν η ντροπή των καλών οικογενειών τους. Για τη Φρόσω ήταν εκείνο το ζωηρό, ροδαλό αγόρι που έφερε χαρά στο πατρικό τους, ήταν το αίμα της, ο μικρός διαφορετικός αδελφός της.

Τα χρόνια πέρασαν, ο Μάριος κατάφερε να ξεκόψει από το παρελθόν του, στάθηκε ξανά στα πόδια του και ασχολείται με την καλλιέργεια ενός χωραφιού που τους έχει απομείνει στο Ηράκλειο, ενώ κάνει και μεροκάματα στη γη άλλων. Στην συντροφιά τους προστέθηκε και ο Ηλίας. Οδηγός ΚΤΕΛ και συνομήλικος του Μάριου. Στο Βάμο δεν πήγε ποτέ ξανά, μόνο η Φρόσω ανεβαίνει για να ανάβει το καντήλι των γονιών τους. Με την μικρή σύνταξη αναπηρίας της Φρόσως, τα μεροκάματα του Μάριου, τον μισθό του Ηλία και τα αγαθά που καλλιεργούν ζουν αξιοπρεπώς.

Σήμερα όπως όλα αυτά τα χρόνια, συνεχίζουν να απολαμβάνουν και οι τρεις μαζί, τον πρώτο ελληνικό καφέ της ημέρας στην βεράντα τους με θέα το λιμάνι. Αραιά και πού μαθαίνουν από την Καλλιόπη, την μοναδική ξαδέλφη που τους κάνει ακόμη για σόι, για τις αδελφές και τα ανίψια που έχουν να τα δουν χρόνια. Μαθαίνουν τα νέα τους και χαίρονται για την προκοπή τους. Πλέον δεν τις παρεξηγούν που τους απαρνήθηκαν. Ας είναι καλά με τα παιδιά και τα εγγόνια τους.

Η αποδοχή και η αγάπη της Φρόσως τον έσωσε, τον κράτησε στη ζωή και του έδωσε ένα λόγο να τα βρει με τον εαυτό του. Πλέον έχει και ο ίδιος αποδεχτεί αυτό που είναι και δεν ντρέπεται γι' αυτό. Δεν ήταν κάτι που επιδίωξε, δεν ήταν καν επιλογή του. Δεν φταίει αυτός που γεννήθηκε σε λάθος σώμα. Δεν φταίει αυτός που είναι διαφορετικός. Επιτέλους, βρήκε την ταυτότητά του. Είναι ο Μάριος Ζωϊνάκης, γιός του Μανούσου και της Δέσπως, αγρότης που ζει στο Ηράκλειο Κρήτης. Αυτές οι πληροφορίες είναι αρκετές για την ταυτότητά του...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

2^{ος} ειδικός έπαινος διάκρισης:

Ευτυχία Κοντισιώτη (ψευδώνυμο: *Selinitis_08*- σχολείο: *1^ο Γυμνάσιο Φιλιπιάδας*) για το πεζογράφημα «**Το τραγούδι της γιαγιάς μου**»

Ποιος να το 'λεγε ότι το τραγούδι που μου τραγουδούσε η γιαγιά μου όταν ήμουν μικρή θα ήταν ένα ποίημα που επέλεξε η φιλόλογος να μας διδάξει.

«Ξενιτεμένο μου πουλί και παραπονεμένο...».

Από τους πρώτους στίχους η μνήμη μου με γύρισε στο χωριό όπου πήγαινα, όταν οι γονείς μου έλειπαν και με φρόντιζε η γιαγιά, όπου για να κοιμηθώ κάθε φορά μου τραγουδούσε εκείνο το τραγούδι. Γιατί άραγε, γιατί, γιατί πάντα εκείνο το τραγούδι;

Η διδακτική ώρα πέρασε πολύ γρήγορα και εγώ ανυπομονούσα να συναντήσω τη γιαγιά μου. Το απόγευμα της ίδιας μέρας την επισκέφθηκα και χωρίς δεύτερη σκέψη την ρώτησα τι ήταν αυτό που την έκανε να επιλέγει πάντα εκείνο το τραγούδι και εκείνη ξεκίνησε την αφήγηση.

Ήμουν είκοσι τεσσάρων χρονών, όταν ο παππούς σου μου ανακοίνωσε ότι έπρεπε να φύγουμε για τη Γερμανία. Γερμανία; Όχι είναι αδύνατο στη Γερμανία; Και τα παιδιά; Τα παιδιά θα μείνουν με τους παππούδες, μου ανακοίνωσε. Μετά από πολλές συζητήσεις και με την παρέμβαση του πεθερού μου ο παππούς σου έφυγε για τη Γερμανία και εγώ έμεινα στο χωριό με τα παιδιά.

Δύσκολα χρόνια ακολούθησαν. Ο μόνος τρόπος επικοινωνίας τα γράμματα. Δύο γράμματα το μήνα και μέσα στο φάκελο χρήματα για να επιβιώσουμε. Φτώχεια και πολλές υποχρεώσεις, ένας αγώνας για την επιβίωση.

Πέρασε ένας χρόνος και το τελευταίο γράμμα σχεδόν τηλεσίγραφο. «Σε 20 μέρες έρχεσαι. Μέσα στο φάκελο είναι το εισιτήριό σου. Είναι καλύτερα έτσι μόνος μου δεν θα τα καταφέρω, σου έχω βρει δουλειά σε εργοστάσιο. Αν δουλέψουμε και οι δυο θα γυρίσουμε πιο γρήγορα κοντά στα παιδιά μας».

Έτσι, χωρίς να μου αφήνει το περιθώριο της επιλογής και κάνοντας την καρδιά μου πέτρα άρχισα να συγκεντρώνω τα λιγοστά μου πράγματα...

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Οι είκοσι ημέρες πέρασαν πολύ γρήγορα. Αζημέρωτα και χωρίς να γυρίσω το βλέμμα μου στα παιδάκια μου που κοιμόταν, συνοδευόμενη από τον πεθερό μου μπήκα σε ένα αυτοκίνητο που με πήγε στο αεροδρόμιο στην Αθήνα.

Ταξίδι ολόκληρο, ατελείωτο και καθώς ο ήλιος κόντευε μεσημέρι καταλάβαινα ότι δε μπορούσα πια να αλλάξω την απόφασή μου και να γυρίσω πίσω. Πού πάω; Πώς άφησα τα παιδιά μου; Τα δάκρυα μου στέρεψαν.

Το ταξίδι με το αεροπλάνο δε με φόβισε καθόλου. Ίσως γιατί δε γνώριζα, ίσως γιατί είχα βυθιστεί στη θλίψη μου. Δε σκέφτηκα καν πώς θα συνεννοηθώ που δεν ήξερα Γερμανικά. Έφτασα στη Γερμανία οχτώ ώρα Ελλάδας. Ο παππούς σου με περίμενε στο αεροδρόμιο. Τα ρούχα του καινούρια, τα παπούτσια του γυαλισμένα. Λες να είχε δίκιο που μου έλεγε να έρθω; Ίσως είναι για καλό. Αυτές οι σκέψεις κράτησαν μόλις λίγα λεπτά. Τα παιδιά μου;

Άργησα να προσαρμοστώ. Οι μέρες περνούσαν. Ο ύπνος μου χάθηκε. Μέρες ολόκληρες πηγαινοερχόμουν στους γιατρούς για να βγάλω κάρτα υγείας για να μου επιτρέψουν να πάω για δουλειά.

Δευτέρα 10 Μαρτίου 1967. Η πρώτη μου μέρα στη δουλειά, μέρα που δε θα ξεχάσω ποτέ. Χωρίς να ξέρω την τόσο παράξενη γλώσσα τους πήγα για δουλειά σε μια φάμπρικα, όπως την έλεγαν οι άλλες γυναίκες. Πολύ γρήγορα κατάλαβα ότι οι περισσότερες ήταν Ελληνίδες και έτσι ξεθάρρεψα.

Βλέμματα παράξενα, φωνές, φασαρία από τις μηχανές. Πού θα πάει; Θα συνηθίσω για το καλό των παιδιών μου.

Ο επιστάτης, Γερμανός, ένας γεροδεμένος άντρας που μιλούσε δυνατά και έκανε διάφορα νεύματα με τα χέρια του. Εγώ γελούσα μη καταλαβαίνοντας τι έλεγε. Στο διάλειμμα με πλησίασε μια γυναίκα. Ελληνίδα, και με γρήγορες, κοφτές κουβέντες μου είπε πως ο Γερμανός όχι μόνο δε μου έδινε οδηγίες, αλλά με έβριζε και μάλιστα αισχρά.

Απογοητεύτηκα, αλλά το βράδυ γύρισα στο σπίτι και για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό κοιμήθηκα. Έτσι κυλούσαν οι μέρες στην ξενιτιά για μένα. Ο παππούς είχε βρει άλλους Έλληνες και πολύ συχνά συναντιόνταν και έπαιζαν χαρτιά.

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Δεν ήταν παράδεισος η ξενιτιά. Δάγκωνα τα χείλη μου και συνέχιζα για το καλό των παιδιών μου έλεγα κάθε βράδυ που γύριζα κατάκοπη. Πολύ γρήγορα τα προβλήματα με τον ύπνο ξαναγύρισαν. Εφιάλτες στοίχειωναν κάθε βράδυ τον ύπνο μου. Κάτι κακό θα συμβεί σκεφτόμουν, αλλά δεν τολμούσα να το πω στον παππού σου.

Γράμμα από τον πεθερό μου είχα ένα μήνα να παραλάβω. Ήταν η πρώτη φορά που δεν απαντούσε στα δικά μας γράμματα. Οι εφιάλτες μου έγιναν πραγματικότητα, το γράμμα του πεθερού μου, αν και με καθυστέρηση, ήρθε... Ο Δημητράκης μου είχε πέσει σε ένα λάκκο με ασβέστη και είχε κινδυνεύσει να χάσει την όρασή του. «Τώρα είναι καλά», έγραφε ο πεθερός μου.

Δεν ξέρω για πόσες ώρες έμεινα ασάλευτη, δε με χώραγε ο τόπος και ήμουν τόσο μακριά.

Χωρίς δεύτερη σκέψη την άλλη μέρα πήραμε το αεροπλάνο για το γυρισμό. Δυο χρόνια είχα να δω τα παιδιά και τρία ο παππούς σου. Δεν ξέρω αν σβήσουν ποτέ από τη μνήμη μου οι φιγούρες των παιδιών μου, που κρύβονταν πίσω από το παλτό του πεθερού μου και δε μας πλησίαζαν, σαν να ήμασταν ξένοι. Αντίκρισα τα παιδιά μου με τα ταλαιπωρημένα ρουχαλάκια τους και τα φθαρμένα παπουτσάκια και δε μπορούσα να σταματήσω τα κλάματα. Ο μικρός φορούσε τα παπούτσια του ανάποδα. «Τουλάχιστον είναι καλά!».

Τα πεθερικά μου ήξερα ότι τα αγαπούσαν και τα φρόντιζαν, αλλά δεν ήταν οι γονείς τους.

Πώς θα κατορθώσουμε να τα πλησιάσουμε; Ήταν σαν αγρίμια σε κλουβί και όχι άδικα. Πού να θυμούνται μικρά παιδιά... Αλλά οι εκπλήξεις διαδέχονταν η μια την άλλη. Η θεία σου που ήταν τότε έξι χρονών αποκαλούσε την πεθερά μου «μάννα». Πόσο λάθος έκανα που τα άφησα; Πώς θα γυρίσω τον χρόνο πίσω;

Το βράδυ τα παιδιά, όπως συνήθιζαν, πήγαν για ύπνο με τη «μάννα», όπως αποκαλούσαν τη γιαγιά τους και εγώ στο διπλανό κρεβάτι να κλαίω. Εκεί για πρώτη φορά άκουσα την πεθερά μου να κοιμίζει το Δημητράκη λέγοντάς του αντί νανούρισμα ένα πολύ λυπητερό τραγούδι που μιλούσε για την ξενιτιά «Τι να σου στείλω ξένη μου, εκεί στα ξένα που 'σαι. Να στείλω μήλο σέπεται, κυδώνι μαραγκιάζει...».

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Τελικά ούτε για εκείνη είναι εύκολο, ανέλαβε μεγάλο βάρος. Ας τη φωνάζει «μάννα», της αξίζει, αφού τα μεγαλώνει! Δεν ξέρω αν ανακουφίστηκα που ένιωσα ότι και κάποιος άλλος νιώθει τα ίδια με εμένα. Έτσι, αποκοιμήθηκα με τον ήχο της φωνής της πεθεράς μου σχεδόν να μοιρολογά.

Μείναμε τέσσερις εβδομάδες στο χωριό και πάλι πίσω.

Ίδια μονότονη καθημερινότητα. Τώρα γύρισα πίσω πιο αποφασισμένη από ποτέ Θα δουλέψουμε λίγα χρόνια για να έχουν τα παιδιά μας ένα καλύτερο μέλλον. Ήδη ο πεθερός μου αξιοποιούσε τα χρήματα που του στέλναμε με τον καλύτερο τρόπο. Αγόραζε κτήματα και είχε βάλει και τα θεμέλια του σπιτιού που θα μέναμε, καθώς θα γυρίζαμε.

Σταμάτησα να επηρεάζομαι από τις βάρβαρες φωνές του επιστάτη και να μη με πνίγουν οι προσβολές του, που τώρα μπορούσα και η ίδια να καταλάβω, αφού σχεδόν είχα μάθει τη γλώσσα.

Είχα αποκτήσει και φίλες από τη φάμπρικα, Ελληνίδες οι περισσότερες, αλλά δεν ταιριάζαμε και πολύ. Εκείνες ήθελαν να αγοράζουν ρούχα και παπούτσια, πράγμα που εγώ απέφευγα, γιατί το μυαλό μου γύριζε στα παιδιά μου που δεν ζούσαν στην πολυτέλεια.

Νοέμβριος 1972. Έλαβα το πρώτο γράμμα από την κόρη μου. Η συγκίνηση μου ήταν απερίγραπτη. Το κοριτσάκι μου μεγάλωσε, έμαθε να γράφει, πώς θα αναπληρώσω το κενό τόσων χρόνων;

Αυτό ήταν και το αγκάθι του πεθερού μου, που ήταν άγιος άνθρωπος. Ποτέ δεν μας έγραψε πως τα παιδιά δυσκολεύονται ή δεν περνάνε καλά όλα τα παρουσίαζε όμορφα. Αυτές ήταν αλήθειες που μάθαμε, όταν γυρίσαμε οριστικά στην Ελλάδα και αυτό δεν άργησε.

Ο πεθερός μου έγραφε πιο συχνά πια, λέγοντας πως δεν υπάρχει λόγος να μένουμε άλλο στη Γερμανία, αφού είχαμε κάνει μια καλή αποταμίευση και εκείνος από την πλευρά του είχε βάλει τα πράγματα σε μια σειρά. Και η μεγάλη μέρα έφτασε.

Μάης του 1975. Αναχωρήσαμε για την πατρίδα. Ανάμεικτα τα συναισθήματα, αλλά η ζυγαριά γέρνει στο γυρισμό. Θα είμαι με τα παιδιά μου επιτέλους!

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
"Γρηγόρης Πεντζίκης"

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

Γυρίσαμε και πραγματικά οι νέες συνθήκες της ζωής μας ήταν ιδανικές. Καινούριο σπίτι, το δικό μας σπίτι! Ο παππούς αποφάσισε να ασχοληθεί με το εμπόριο, μια προσοδοφόρα δουλειά και εγώ που είχα μάθει στους ρυθμούς της Γερμανίας ασχολήθηκα με την κλωστοϋφαντουργία. Γρήγορα βρήκαμε τους ρυθμούς μας.

Όμως η ξενιτιά δε μας ξέχασε. Όσο σκληρά ήταν τα χρόνια της ξενιτιάς, τόσο σκληρά ήταν και τα χρόνια που ακολούθησαν γυρνώντας στην πατρίδα.

Η κόρη μου απόμακρη, κλεισμένη στον εαυτό της. Δεκατεσσάρων χρονών και ακόμη αποκαλεί τη γιαγιά «μάννα»... Δεν δέχεται καμία συμβουλή, καμία κουβέντα και ο αντίλογός της, «πού ήσουν τότε που σε χρειαζόμασταν; Πού ήσουν, όταν η δασκάλα με πρόσβαλε μπροστά σε όλα τα παιδιά και με έσερνε από τα μαλλιά;».

Οι περιγραφές της με τάραξαν.

Ο γιος μου ζωηρός, αλλά πιο προσιτός, φιλότιμος και συγχωρητικός. Δεμένος με την αδερφή του μια γροθιά μέχρι και σήμερα. Δυο παιδιά που τα ένωσε γερά ο αποχωρισμός με τους γονείς.

Μαθαίνοντας κάθε μέρα και κάτι παραπάνω προσπαθούσα να καλύψω τα κενά τόσων χρόνων. Όμως ο χρόνος κυλούσε και έφτασε η μέρα που η θεία σου έφυγε για σπουδές στη Θεσσαλονίκη, είχε πετύχει να μπει στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο. Δεν την είδα να μεγαλώνει και τώρα φεύγει δεν πρόλαβα να καλύψω τα κενά.

Τον επόμενο χρόνο έφυγε και ο θείος σου για σπουδές και εκείνος.

Τα παιδιά σπούδασαν με άνεση για τα δεδομένα της εποχής.

Το μόνο που κατορθώσαμε τελικά ήταν να αποκτήσουμε οικονομική άνεση και υλικά αγαθά. Ποτέ δεν κατορθώσαμε να καλύψουμε τα κενά των χρόνων που πέρασαν.

Αν και πέρασαν σαράντα πέντε χρόνια από τότε, η θεία και ο θείος σου δεν μπορούν να καταλάβουν ότι αναγκαστικά φύγαμε και τους αφήσαμε πίσω. «Δεν ήταν επιλογή μας. Οι συνθήκες μας ανάγκασαν».

Η αφήγηση της γιαγιάς μου θα μπορούσε να κρατήσει ώρες όμως τα μάτια της βούρκωναν και ξανά βούρκωναν. Της προκάλεσα μνήμες που την πονάνε ακόμη και

Λογοτεχνικός Διαγωνισμός
Εφηβικού Διηγήματος και
Ποίησης
“Γρηγόρης Πεντζίκης”

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΕΚΕΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΑΚΗΣ

σήμερα. Και τότε για να νιώσει καλύτερα της έπαιξα με την κιθάρα μου ένα εύθυμο τραγούδι και εκείνη που κατάλαβε άρχισε να γελάει....

«Ξενιτεμένο μου πουλί και παραπονεμένο».